

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 3

Ple del Parlament

Sessió 3, primera reunió, dijous 22 de març de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Jordi Turull i Negre, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00003/12

4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 3.1

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Jordi Turull i Negre, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00003/12).

El president

Bé, bona tarda. Abans d'iniciar l'ordre del dia i la sessió, permetin-me saludar, en nom de la cambra, els expresidents del Parlament i de la Generalitat, els exdiputats i autoritats i invitats que avui ens acompanyen, molt bona tarda. Molt bona tarda a tothom.

Com saben... Sí, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula? (*Remor de veus.*)

Carlos Carrizosa Torres

Por una cuestión de orden, señor presidente.

El president

Digui.

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, el Pleno en el que estamos hoy se convocó ayer por la noche, después de unas apresuradas llamadas para convocarnos hoy a la investidura de una persona que parece marcada por el calendario judicial, y que además está investigada por delitos de importancia. Primero, que no entendemos por qué hemos de obedecer, en esta cámara, a los calendarios judiciales de algunas de las personas que son diputadas en este hemiciclo, pero es que además no se nos ha permitido hacer estas alegaciones en la Junta de Portavoces, que para nosotros es el órgano donde los diversos grupos –no solo el peticionario, que es el grupo más numeroso de esta cámara– podían expresar al presidente su inquietud por esta forma de ejercer la política en Cataluña, que se viene convirtiendo en una costumbre.

Por eso, señor Torrent, nos parece que las últimas noticias de que la abstención de cuatro diputados, además, podría suponer que ni siquiera se celebre hoy esa investidura..., a nosotros, nos reafirma en que estamos usando el Parlament de Catalunya como el teatro en el que se está representando una farsa para engañar continuamente, para mentir a todos los catalanes.

El president

Senyor Carrizosa, vagi acabant. Sí.

Carlos Carrizosa Torres

No he podido decir esto en Junta de Portavoces, por eso se lo quería decir hoy en el hemiciclo, gracias.

El president

Molt bé, doncs ja ho ha dit. Molt bé.

En tot cas, precisar que, com vostès saben, la convocatòria s'ha fet plenament reglamentària; és una convocatòria plenament reglamentària i, per tant, factible. El candidat que se sotmet avui a aquest debat té totes les potestats i tots els drets polítics per sotmetre's a aquesta investidura. I, pel que fa a la Junta de Portaveus i a la Mesa, com vostès també saben, no és preceptiu fer aquesta Junta de Portaveus i aquesta Mesa, atès que el debat d'investidura no està plantejat a la Junta de Portaveus. La seqüència d'aquest debat no es planteja en una junta de portaveus ni en una mesa i, per tant, com bé saben perquè se'ls ha fet avinent un informe dels mateixos

lletrats, no tenen... o no hi ha l'obligatorietat ni l'automatisme de celebrar aquesta Junta de Portaveus i aquesta Mesa que, per altra banda, com vostès saben, estan convocades per demà mateix.

Per tant, si no hi ha res més, continuem amb aquest únic punt de l'ordre del dia.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Jordi Turull i Negre, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00003/12

D'acord amb l'article 149.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la resolució del president del Parlament en què es proposa el candidat a la Presidència de la Generalitat.

Prego al secretari primer, en aquest cas, que doni lectura a aquesta resolució. Secretari...

El secretari primer

Senyor president...

«Proposta de candidat a la Presidència de la Generalitat. D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el diputat que vaig proposar el 5 de març com a candidat a la Presidència de la Generalitat hi ha renunciat, aquella proposta queda sense efecte. I havent consultat novament els representants dels grups i subgrups parlamentaris, proposo com a nou candidat el diputat Jordi Turull i Negre. Signat: el president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent i Ramió. Palau del Parlament, el 21 de març de 2018.»

El president

Gràcies, secretari primer. En tot cas ara, doncs, és el torn per al candidat proposat, el senyor Jordi Turull i Negre.

Li recordo, en tot cas, candidat, que no té límit de temps.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, president Mas, president Rigol, president Benach, senyores i senyors, en aquesta hora greu, solemne, però també esperançadora de la història de Catalunya, m'adreço a tots vostès, representants electes i legítims del poble de Catalunya. I també m'adreço a tots aquells que avui no poden estar amb nosaltres, privats de llibertat o fora del país. A tots ells: president Puigdemont, Oriol Junqueras, Quim Forn, Jordi Sànchez, Jordi Cuixart, Lluís Puig, Meritxell Serret, Toni Comín, Clara Ponsatí i Anna Gabriel, l'abraçada més sentida des d'aquest Parlament, que expressa la voluntat dels catalans.

No soc jo qui avui hauria de ser aquí, ho sé i ho saben vostès perfectament. A dos diputats d'aquesta cambra –al molt honorable president Carles Puigdemont i a l'il·lustríssim, amic i company, Jordi Sànchez– se'ls ha privat del dret que tenien a ser escollits quan, per voluntat d'aquesta cambra, podien haver estat escollits com a president de la Generalitat de Catalunya, votats pels representants que varen sortir de les urnes de les eleccions del 21 de desembre.

El president Puigdemont, enmig del bloqueig d'aquesta cambra i per factors externs –o sobretot pels factors externs–, va renunciar provisionalment a la investidura, igual que Jordi Sànchez. Van avantposar el país a tot, per donar pas a la recerca de solucions que permetin desbloquejar aquesta greu anomalia i situació per poder efectiu el resultat electoral del 21 de desembre.

Permetin-me que els digui que em sento part d'aquesta baula de la cadena que relliga els dies passats amb els dies que vindran i que aspiro a poder-ne ser digne. Podria no haver acceptat aquesta responsabilitat. De fet, han estat moltes les veus que, vist com estan les coses, vist com les gasten, em deien que pensés només en mi

i en la meva família i que mirés d'assumir un suposat risc zero. I m'ho ha dit molta gent que em coneix i que m'estima, que sap que sempre m'ha mogut més el fer que no pas el ser. Però els que em coneixen bé també saben que soc dels que, als llocs i a les responsabilitats, penso que s'hi ha de ser a les verdes i a les madures. Saben que l'única cosa que per mi és irrenunciable són les meves conviccions i la meva escala de valors.

Fa molts anys que estic compromès políticament. En la política, com en tants d'altres àmbits, hi soc per vocació. Per vocació de servei; per ajudar, per fer, per reivindicar. És cert que hi ha una dèria en el meu compromís polític que és el servei a Catalunya. M'estimo molt –alguns diuen que potser massa– aquest país que m'emociona, la seva gent –tota la seva gent–, la seva empenta, la seva solidaritat, el seu tarannà, la seva diversitat. Soc un enamorat d'aquesta terra. I és que, la seva gent, els seus paisatges, són per enamorar-se'n. I en el meu cas, com suposo que en el cas de tots vostès, per enamorar-se'n i comprometre-s'hi. Comprometre-s'hi en el seu present, en el seu futur, en les seves ambicions, en les seves il·lusions, en els seus reptes. Segur que també com tots vostès.

A la vida, l'únic patrimoni que m'he proposat tenir i preservar és aquell que m'han deixat els meus avis i els meus pares: l'honestedat amb un mateix, anar a dormir cada dia amb la consciència tranquil·la, esforçar-me des que surt el sol fins que se'n va i que tot allò que faci, sempre, sempre, pugui mirar als ulls de les meves filles, i a la meva dona i a tota aquella gent que ha dipositat la confiança en mi. Per què dic això? No pas per parlar-los de mi, sinó en el sentit que si davant la cruïlla en què ens trobem, si davant aquesta hora greu jo hagués buscat aquests dies la confortabilitat i un suposat risc zero, potser tindria menys maldecaps, però em conec, i seria una ànima en pena i em costaria mirar als ulls de les meves filles.

I, per tant, prefereixo assumir el risc de ser víctima d'injustícies, que ajupir el cap i no fer cap pas quan te'l proposen, per poder posar el teu gra de sorra en una situació com l'actual. Ho repeteixo, prefereixo el risc de ser víctima d'injustícies que de desentendre'm d'un moment com l'actual. I per això soc aquí. Molt serè, convençut i alhora emocionat i il·lusionat. Molt convençut perquè, vagi com vagi, amb el temps i a la pregunta: «I quan passava això a Catalunya, tu què vas fer?», pugui dir: «Hi vaig ser, hi vaig posar el bo i millor del que estava a les meves mans.» I per això també vull fer un agraïment infinit al grup parlamentari que m'ha proposat.

La política la fem les persones i, com els he dit, «les persones» vol dir sentiments, vol dir conviccions, vol dir valors. Però parlar de persones també vol dir assumir encerts, errors, sorpreses i decepcions. I també els dic que em presento davant de vostès, segurament, amb la meva llarga trajectòria política, amb alguns encerts i segurament amb errors o amb molts errors, no els ho negaré. L'important és aprendre'n, dels errors; acceptar-los i corregir-los. Qui no renta plats no en trenca mai cap. N'he rentat molts durant molt de temps i segurament n'he trencat uns quants.

Dic això perquè també soc conscient del que puc fer i del que no puc fer. M'agrada treballar en equip, donar protagonisme a l'equip, treballar amb confiança i treballar des de la confiança. Hi ha gent que prefereix ser una flor en un femer per destacar i n'hi ha d'altres que ens agrada més ser una flor en un camp de roselles perquè el pugui «disfrutar» tothom. Per tot això soc aquí, no per cap provocació de res ni a ningú, no per una ambició de ser, sinó pel meu compromís de poder fer. I assumeixo l'encàrrec amb totes les conseqüències.

I, per això, amb tota l'emoció i transcendència del moment, vull enviar-los en primer lloc un missatge de pau, de diàleg, de fraternitat i també de confiança, responsabilitat i esperança, perquè els greus esdeveniments viscuts al nostre país aquests darrers mesos no han fet més que refermar allò que ja sabíem del nostre poble, la dignitat d'una ciutadania que ha actuat responsablement i esperançadament en una cruïlla històrica excepcional del nostre país. No podia ser de cap altra manera: els

catalans actuem d'acord amb els valors que ens han configurat com a poble, que ens defineixen com a nació.

I avui, el dia en què els demano la confiança per continuar construint un país més just, més solidari, més lliure, avui, vull començar per demanar-los, per demanar-nos que preservem el tresor més preuat del nostre poble: els nostres valors, aquells que ens fan ser qui som, visquem on visquem, votem el que votem.

En primer lloc, i el més important de tots, un profund i arrelat esperit de pau i treva, que té l'origen ja al segle X, i que ha guiat sempre els nostres passos fins a aquests últims dies viscuts tan intensament als carrers i les places dels nostres pobles i ciutats. Només així es pot entendre, després de la jornada de l'1 d'octubre, aquell clam que se sentia per damunt de qualsevol altre, de resposta a la violència, a la força emprada contra ciutadans indefensos, que tan sols volien votar, un clam que deia: «Pau, som gent de pau.» Sí, els catalans som gent de pau i com a candidat en aquesta investidura, em sento orgullós d'un poble que fa de la pau la seva bandera, perquè un poble que fa de la pau la seva bandera, és un poble que mai ningú no el podrà vèncer.

Però els catalans no es poden entendre tampoc si no es té en compte que per nosaltres la llibertat i la dignitat de l'home són el centre i la mesura del món; que estimem apassionadament la cultura, les arts i la literatura; que cap lluita que menem no té sentit si no va acompanyada de la lluita pels drets socials més avançats i el treball de les persones per damunt de tot; que ens inspiren els valors de les declaracions dels drets dels homes i dels pobles de les Nacions Unides, i que no ajupirem el cap davant la injustícia, la por i les amenaces.

Ens uneix un esperit de ciutadania que ve de lluny. Pedagogs i mestres, ja des de començaments del segle XX, han format i ensenyat als joves, des de les diferents generacions d'aquest país, els nostres valors cívics, de pau, de justícia, de democràcia. Han format ciutadans crítics i lliures i per això les escoles catalanes han estat sempre escoles obertes a la innovació i a la modernitat. Aquests som nosaltres, com tants d'altres pobles del món, ni millors ni pitjors que altres, però gelosos de la nostra llibertat i còmplices de la democràcia. I també som el país del seny i de la raixa i de la feina ben feta. Som originals perquè ens agrada tornar a l'origen. I pugem a les nostres muntanyes per mirar al cel i naveguem pels nostres mars per veure els estels. I aixequem castells, i guanyem estrelles Michelin a la cuina, i els nostres millors científics i investigadors treballen per fer avançar la humanitat. I som una societat que pateix pels que pateixen. Pateix i actua. Un país que regalima solidaritat pels quatre costats.

Aquests són els nostres principis i els nostres valors, aquesta és la nostra gent, així ens presentem a la comunitat internacional. És per ells que avui som aquí, per aquests valors, amb la recepta que l'enyorada escriptora i periodista Patrícia Gabancho ens va llegir perquè tiréssim endavant, i ens va recomanar talent, projecte, lideratge, unitat.

I, per acabar, permeteu-me que assenyali un dels darrers valors que ens fan poble: el pacte, el diàleg, l'entesa. Som gent d'entesa i que vol arribar a acords. El pacte i la paraula donada ho són tot, en aquest país que respecta les veus diverses i el matís, però que sempre busca ansiosament els grans consensos. Ho hem fet sempre i ho volem continuar fent, perquè si deixéssim de fer-ho no seríem nosaltres.

Aquests són els valors d'aquest país; són els valors, tots ells, que han d'inspirar el Govern d'aquest país. I és el que em proposo.

I avui, solemnement, després de la victòria incontestable de les forces independentistes en les passades eleccions, tornem a oferir asseure'ns per dialogar al Govern espanyol. Algú dirà –i en té tots els motius– que és picar en ferro fred, però que tot-hom ho vegi, que el món vegi que, per nosaltres, no quedarà. Demanem seure en una mateixa taula per resoldre políticament els problemes polítics que ens tenallen. De

govern a govern. Escoltar-nos i donar sortida a aquest clam persistent i que el veiem permanent, que es viu a la societat catalana.

O no va negociar el president Macià amb el Govern de la República espanyola? O no va negociar el president Tarradellas amb el Govern del president Adolfo Suárez? Per què ara no es vol parlar? Per què no ha de ser possible el diàleg i la negociació del president de Catalunya que resulti investit d'aquesta cambra amb el del Govern espanyol, el senyor Mariano Rajoy? La veu i els representants de més de 2 milions de catalans que votació rere votació han defensat i votat en diverses ocasions a favor d'una Catalunya independent no mereixen ni ser escoltats? Com més voten, més eleccions, més es reafirma aquest resultat, més han de passar de l'amenaça a la repressió com està passant? Aquest és el seu sentit democràtic i la seva proposta per Catalunya?

Per nosaltres, i ho diem i ho repetim, diàleg, diàleg, diàleg; diàleg a dins i diàleg a fora. Diàleg no vol dir feblesa, diàleg no vol dir renúncia, per part de ningú: diàleg, negociació i acord és la millor manera per poder avançar. Però per dialogar primer cal escoltar, i fins ara no se'ns ha volgut ni escoltar, quan la remor que se sent és cada cop més i més forta. Oferim solemnement aquesta voluntat de diàleg a l'Estat perquè ha de ser, com ha estat en la majoria de països europeus de democràcies consolidades, com s'han arreglat els problemes i les ambicions de pobles i de nacions.

En aquest contèxte, me voi referir tanben ara Val d'Aran. Coma Catalonha, des de temps immemoriaus, Aran lute per subervíuer coma país. Es aranesi surveihen cada dia era defensa dera sua lengua, dera sua cultura e es sues institucions. Eth compromís deth Govèrn de Catalonha serà tanben compromís tamb era Val d'Aran, tamb era preservacion dera sua identitat coma pòble, tamb er apregondiment deth son autogovèrn e tamb era defensa, ena escola e en carrèr, dera sua lengua, qu'ei lengua oficiau en Catalonha. «Qui ten era lengua, ten era clau.» Ac didie eth Nobel occitan, Frederic Mistral. Ac defenerè tamb conviccion e trabalharè tostemps des deth respècte fraternau ath cant deth Conselh Generau d'Aran.

Senyores i senyors diputats, no en tingueu cap dubte, el nostre país serà el país dels ciutadans lliures, confiats, sincers, responsables, solidaris, on llueix la llum de la cultura i la llibertat. Això és, un poble conscient del seus drets i dels seus deures i capaç de defensar-los. Sabem molt bé que només s'avança mirant endavant, i ens hem preparat amb tot el rigor, prudència i serenitat necessaris. Estem a punt per al diàleg, i des de l'acceptació del mandat democràtic sorgit de les eleccions del 21 de desembre.

Com no ha de vincular-nos la veu del poble i la democràcia? Què hauria de vincular un parlament, sinó això? No hi ha alternativa democràtica a la democràcia mateixa; l'alternativa a la democràcia és la tirania.

Permeteu-me que ara m'adreci als ciutadans d'Espanya i a tots aquells ciutadans que tenen Espanya en el seu cor, que ho faci en la llengua que compartim i estimem, la llengua de Cervantes, de Machado i tants i tants, que sentim nostra i que protegirem i vetllarem.

Aquellos que aspiramos a comenzar una nueva página en la historia de Cataluña lo hacemos sin el más leve atisbo de ir contra nadie ni contra nada; sencillamente aspiramos al ejercicio de nuestra plena libertad y nos mueve una sed insaciable de justicia y de paz.

Hemos compartido muchas cosas juntos, nuestras vidas están entrelazadas, sabemos distinguir muy bien el pueblo español de sus actuales gobernantes. Sabemos que muchos de vosotros habéis entendido que Cataluña sencillamente está ejerciendo la democracia y que aspiramos el reconocimiento total de nuestra personalidad para poderla poner al servicio de un mundo mejor.

Habéis visto un pueblo pacífico que ha luchado con las urnas como únicas armas. Jamás podíamos habernos imaginado tanta represión como respuesta a las urnas, cómo se atacó a ciudadanos indefensos el 1 de octubre. Sabemos que el pueblo

español, que sus gentes, no son para nada responsables. No guardamos ningún rencor, solo sentimos una tristeza infinita.

El futuro es nuestro, de los catalanes y de los españoles. Sabremos superar los obstáculos que puedan aparecer, estoy convencido, porque nos une el mismo deseo: el de vivir libres y en paz. Queridas amigas y amigos de fuera de Cataluña que nos estéis escuchando, recibid en mi nombre el abrazo más sincero de miles y miles de catalanes que tengo el honor de representar.

No podía començar sense aquesta referència solemne també al diàleg per poder fer efectiu els resultats de les eleccions del 21 de desembre. Hi ha coses, però, que tampoc poden esperar i a les quals des del minut zero s'hi han d'invertir esforços ingents. És hora d'abordar, potser a traç gruixut, per limitació de temps –no de temps del faristol, com ha dit el president, sinó de temps perquè d'aquí unes quantes hores alguns hem de fer molts quilòmetres perquè demà al dematí tenim una cita que ja saben on és i no cal que els hi recordi–, un pla de govern que està pensat i dirigit a servir millor i ajudar a totes les catalanes i a tots els catalans. Ho repeteixo: el Govern que presideixo si aquesta cambra em fa confiança actuarà per servir, per actuar en favor de tots els catalans, de tots sense excepció. Si culminés aquesta investidura positivament i puc formar govern, faré arribar a aquesta mateixa cambra el pla de govern per a aquesta dotzena legislatura, que ara els hi desgranaré. Voldria, però, avançar-los algunes coses que per mi són les més importants.

Estem preparats per construir un país millor, de futur, i pensat per als seus ciutadans, per als 7 milions i mig de ciutadans, per a un sol país, que només avançarà si ho fa unit. Sabem quina Catalunya volem, perquè al darrere hi ha un projecte, tenim clars els valors que volem que l'impregni i som conscients que les eines que necessitem per construir-lo..., quines han de ser: la capacitat de decisió, poder polític i legislar sense cotilles, i els recursos econòmics que ja generem com a país.

El pla d'aquest nou govern que s'haurà de constituir es configurarà al voltant de grans eixos interconnectats. En primer lloc, la democràcia, que és el principi que ho impregna tot; democràcia entesa com a valor màxim que ha de regir l'esdevenir del país i l'actuació de les institucions; democràcia entesa com l'evidència de que els que decideixen són els ciutadans. En aquest sentit, el primer de tot serà la restauració democràtica de les institucions i acabar amb el 155.

En segon lloc, la cohesió i el progrés social. Hem de ser un sol poble, on tothom ha de tenir les mateixes oportunitats, on hem de prendre decisions en termes d'equitat, on aquells que els costi més seguir són els que han de rebre més suport, on la inversió social tingui i signifiqui una inversió de futur.

En tercer lloc, la prosperitat econòmica. Sense creació de riquesa un país està abocat a l'empobriment. Tenim i volem seguir cultivant una economia pròspera, no basada en els privilegis i l'especulació, sinó en l'esforç, l'emprenedoria, la innovació, la capacitat de treball i el talent, que és el que fan les empreses d'aquest país i el que volem fer amb més instruments, perquè si col·lectivament cultivem aquest creixement, el nostre potencial econòmic, podrem invertir encara més en l'estat del benestar, és a dir, en cohesió i progrés social.

En quart lloc, Catalunya al món. Som un país que sempre ha mirat cap enfora, amb una mentalitat oberta, i que ho vol continuar fent. Volem ser presents arreu en favor de la nostra economia, de la nostra cultura, i, en definitiva, al servei del conjunt dels ciutadans. Així mateix, ens sentim part activa d'Europa, i des d'aquest europeisme històric, profund, volem transformar-la, també.

Finalment, en cinquè lloc, una governança compartida, que vol dir més i millor sobirania i una actuació conjunta amb la societat civil, institucions i agents econòmics i socials per definir quin ha de ser el país que volem per al nostre futur; una governança compartida que inspirarà tot el programa de govern, igual que la defensa de la democràcia.

Volem construir, en definitiva, un país amb qualitat humana, sostenible i respectuós amb les generacions futures, i capaç d'adaptar-se als reptes que es van generant. Com deia, abans que res ens proposem restaurar democràticament les institucions catalanes. És urgent que l'Estat accepti el mandat del 21 de desembre; és a dir, rectificar, reparar, restituir tot allò que han destituït sense el permís dels catalans després d'uns mesos on hem assistit estupefactes, com a ciutadans europeus que som, a la repressió i retallada dels drets fonamentals de manera generalitzada contra tota mena de persones i col·lectius: mestres, regidors, alcaldes, informàtics, activistes, periodistes, estudiants i, fins i tot, còmics i humoristes.

I tota aquesta amarga realitat ha vingut acompanyada d'una tendència recentralitzadora, de la intervenció de les finances de la Generalitat i dels municipis, i d'una indissimulada voluntat d'ofec de l'economia catalana que va des d'un drenatge fiscal insuportable fins a una gestió ineficient de les infraestructures, un sistema energètic perjudicial per a la competitivitat i la rigidesa irracional i la burocràcia contra les petites i mitjanes empreses.

Restaurarem la legitimitat de les institucions i repararem els danys causats a la ciutadania en terrenys tan sensibles com l'ensenyament, les entitats socials i els mitjans públics de comunicació, que han estat objecte d'especial fixació en la seva afectació per part dels del 155.

Passo a descriure algunes de les polítiques i mesures que, com els deia, incorporarem en aquest pla de govern. El primer és l'eix de la cohesió social. El principal actiu de Catalunya són les persones: 7 milions i mig de ciutadans de procedència diversa i units per la voluntat de construir un país cada dia millor. Per fer-ho possible cal posar en valor el talent de cadascú. Aquí rau la importància de l'educació.

Defensarem l'enfortiment del model d'escola catalana com a pal de paller de la cohesió social i eix vertebrador d'un sistema educatiu de caràcter plurilingüe. Defensem, per tant, el plurilingüisme al sistema educatiu, entès com un tractament integral de les llengües a partir de la centralitat del català i la garantia de la immersió lingüística, amb l'objectiu de potenciar les competències lingüístiques, una de les claus de l'eix educatiu que contribueix a la comunicació entre persones en un món globalitzat i que afavoreix la gestió integradora de la diversitat cultural a les aules. La llengua catalana és i ha de continuar sent la primera llengua de l'escola, la base de la cultura escolar i el vehicle en la docència i en l'educació.

Hem de treballar per assegurar l'èxit educatiu de tot l'alumnat, de tot. I en aquest sentit, per exemple, desplegarem el decret d'educació inclusiva o aplicarem el programa Stemcat, d'impuls de les vocacions científiques, tecnològiques, enginyeria i matemàtiques, per promoure un augment en l'interès per aquests estudis entre els alumnes a partir de l'educació infantil.

Volem centres educatius equitatius i de qualitat, i per això progressarem en l'autonomia dels centres i en la qualitat dels projectes educatius, o bé augmentarem la dotació de professorat en els centres de servei d'educació especial de Catalunya, en funció de les necessitats educatives que sorgeixin en cada context socioeconòmic i cultural.

Volem també un sistema educatiu que respongui als reptes emergents, i per això cal incrementar el finançament públic del sistema educatiu i promoure una formació inicial del professorat més vinculada a la pràctica professional.

Finalment, cal potenciar la formació professional connectant estretament els cicles formatius amb el teixit productiu i social i amb la universitat, actualitzant el catàleg de qualificacions professionals i establint un sistema coordinat entre l'FP reglada i la formació ocupacional i continuada per potenciar l'aprenentatge al llarg de la vida de tots els ciutadans. En aquest sentit, crearem l'agència pública de formació i qualificació professionals de Catalunya com a òrgan de direcció i coordinació dels serveis bàsics del sistema, tal com estableix la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals, que va aprovar aquest Parlament.

Tenim un model sanitari d'èxit, de qualitat, públic, universal i equitatiu, centrat en la persona, en els seus drets i la seva dignitat. El sistema de salut català s'ha pogut mantenir en els moments de dificultats gràcies a l'esforç del col·lectiu de professionals, valor fonamental del sistema. Per això hem de millorar les seves condicions laborals, recuperar els salaris i poder retenir el talent. I necessitem també fer inversions en tecnologia sanitària i en infraestructures, en serveis d'urgències, ambulatoris, hospitals, etcètera.

Procurarem una nova llei de salut, amb el màxim de consens polític, social i econòmic, que garanteixi la sostenibilitat i la millora del sistema sanitari català, amb cobertura pública universal per a tothom, que asseguri el finançament i millori les condicions de treball dels professionals del sistema.

També donarem impuls al Pla integral per a la millora de les llistes d'espera sanitàries per reduir el temps d'espera per al diagnòstic i el tractament a Catalunya, amb més implicació dels professionals sanitaris en la seva gestió. La reducció dels temps d'espera s'ha de fer prioritàriament respecte als procediments i tècniques amb temps de referència i garantia, amb equitat territorial i essent sensibles a les condicions socioeconòmiques dels pacients.

Els serveis socials han de donar pas a un nou sistema social, fonamentat en la dignitat universal de les persones i en la superació d'una política de subsidis més pròpia d'un altre temps i massa propera a la idea de beneficència per deixar pas a una política d'inversió social, partint de la idea que els drets socials estan al mateix nivell que els altres drets universals, com ara l'educació, la sanitat i el treball. Una de les prioritats serà la renda garantida de ciutadania, una de les prioritats fites socials de la darrera legislatura. Resoldrem les dificultats derivades de la intervenció del 155, farem el desplegament reglamentari immediat i definirem una cartera de serveis en polítiques d'integració i inclusió.

Posarem especial accent en les polítiques de gènere i de diversitat d'orientació sexual i d'identitat de gènere, així com en la lluita contra la violència masclista, ja que són els fonaments de la construcció d'un país més just i igualitari per a tothom. Volem un nou model d'intervenció en l'àmbit de la violència sexual i uns nous serveis necessaris i recursos específics per abordar la prevenció, les situacions de risc, l'atenció d'urgència i l'acompanyament en un nou projecte de vida de les dones i els seus fills víctimes de la violència de gènere.

Per altra part, tramitem amb caràcter immediat el reglament sobre el règim sancionador de la Llei 11/2014 per garantir els drets dels LGTBI i incrementar l'import de les sancions que s'hi preveuen.

Així mateix, ens hem de conjurar col·lectivament per assolir la necessària igualtat entre homes i dones en el món del treball i acabar amb unes diferències salarials, d'oportunitats i de promoció injustes i injustificables.

Tanmateix, la garantia d'igualtat d'oportunitats de tota la ciutadania implica també l'assumpció de la gestió de les polítiques migratòries. Per a construir una societat oberta necessitem unes polítiques d'estrangeria que siguin justes i inclusives i respectin els drets i deures fonamentals de les persones, elaborades des de la perspectiva de la integració i la cohesió social. Volem impulsar un país d'acollida però alhora d'inclusió i interacció intercultural per aprofundir en la construcció d'un sol poble cohesionat i divers, que, aprofitant la transformació demogràfica que ha viscut en les darreres dècades, aposta per una convivència real, per una sola societat que permeti a tothom la seva inclusió amb garanties, un país que projecta aquests valors per la seva convivència, però també en la cooperació amb la resta del món.

El dret a l'habitatge i la funció social de l'habitatge són la premissa bàsica per articular les polítiques d'habitatge del país. Hem de recuperar de manera efectiva les mesures previstes en la legislació en matèria d'habitatge aprovada al Parlament de Catalunya i que han estat objecte de recurs per part del Govern espanyol. Ja els avanços que realitzarem un pla de xoc per incrementar el parc públic d'habitatges,

que inclourà l'adquisició d'habitatges mitjançant el tanteig i retracte, el finançament d'adquisicions, el manteniment d'acords amb entitats financeres i l'impuls d'obra nova, tot establint la referència de preu del lloguer més el cost dels subministraments al 30 per cent del salari mitjà, en el mateix sentit que la Llei 24/2015. Elaborarem un pla nacional per a l'habitatge 2016-2025 amb la participació d'altres administracions, col·legis professionals i altres agents econòmics i socials per establir les directrius i objectius de les polítiques d'habitatge per al nostre país.

Finalment, destinarem també part de l'impost turístic a paliar els efectes dels allotjaments turístics a la gentrificació dels barris o dels municipis a través de polítiques d'habitatge.

La cultura és motor de llibertat perquè permet construir una ciutadania dotada d'esperit crític, oberta, creativa i solidària; en definitiva, lliure. En aquest sentit, val la pena posar èmfasi que la cultura és un veritable pilar de l'estat del benestar i que, per tant, l'accés a la cultura és imprescindible per assolir la necessària cohesió social.

En aquest sentit, ens comprometem a equiparar el pressupost de cultura durant la legislatura al que disposen els països més desenvolupats del nostre entorn. Treballar per un accés igualitari i equitatiu a la cultura, desplegar el Pla nacional del llibre i la lectura, el projecte de carnet únic de biblioteques o la reactivació del cànion digital audiovisual seran algunes de les mesures que implementarem. D'altra banda, davant del maltractament històric que ha patit la cultura, impulsarem i defensarem l'establiment d'un IVA cultural superreduït, tal com preveu el text actual de la llei.

Pel que fa a l'esport, el model que ens marquem és fruit del consens sorgit d'un procés participatiu i democràtic dels agents del sector plasmat en el Pacte nacional de l'activitat física i l'esport de Catalunya, que vaig tenir l'honor de signar aquest juliol de l'any 2017. Aprovar una nova llei de l'activitat física i l'esport; un pla de promoció de l'activitat física i l'esport, amb la creació de la recepta esportiva; l'assoliment de noves fonts de finançament i un finançament estable per al sector esportiu; la potenciació de l'esport femení i el disseny de programes per a col·lectius vulnerables, i la promoció de diplomàcia esportiva seran algunes de les accions que durem a terme.

Les treballadores i els treballadors d'aquest país representen un dels pilars fonamentals de la nostra societat. La gran prioritat ha de ser la generació d'ocupació de qualitat de forma contínua i estable. Necessitem un pacte nacional amb els agents socials i econòmics que ens permeti evolucionar cap a un nou model productiu i de relacions laborals de més valor afegit i més adaptat a la globalitat dels mercats, amb condicions de treball equiparades als països europeus, per garantir als treballadors els drets que protegeixen la qualitat i l'estabilitat dels llocs de treball.

En aquest sentit, treballarem amb els agents socials i econòmics per adoptar un salari mínim, d'acord amb els estàndards de la Carta social europea, per arribar als 1.100 euros bruts mensuals, avançant, per tant, cap a un nou estatut del treball. Fixarem com a prioritat les polítiques actives d'ocupació en el marc del sistema d'ocupació i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, l'orientació personalitzada i individualitzada, la territorialització de les polítiques per mitjà d'un sistema de concertació i contractes programes, la segmentació de polítiques i programes mixtos, en el marc d'un sistema que permeti la traçabilitat i avaluació de les polítiques desenvolupades.

Enfortirem el dret i el deure a la formació dels treballadors al llarg de la seva vida laboral, en especial davant dels reptes de transformació del mercat de treball i la digitalització. Així mateix, culminarem el desplegament de la renda garantida de ciutadania, configurada com una veritable política activa d'ocupació, amb l'objectiu que els seus beneficiaris puguin superar les condicions que els han dut a necessitar la prestació.

Com els deia, el segon gran eix és el de la prosperitat econòmica. Pel que fa a la política fiscal i financera, cal recordar el dèficit fiscal, l'espoli que pateix Catalu-

nya, que és de 16.570 milions d'euros; una xifra que esdevé catastròfica a l'hora de millorar els serveis públics fonamentals dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No afrontar aquest greu problema significa que tota la resta de compromisos que es puguin adoptar esdevinguin paper mullat. La sobirania fiscal és clau, doncs, per garantir un futur als nostres fills, però no podem simplement replicar el model existent de l'Administració tributària de l'Estat. En necessitem un de nou que superi les clamoroses deficiències de l'actual marc de l'Estat espanyol. Volem una administració tributària més propera, que reconegui al contribuent com el seu client, una administració més justa que lluiti eficientment contra el frau i l'elusió fiscal amb un pla específic, una administració més eficient capaç de generar prou recursos per promoure totes les polítiques que aquí ens plantejem.

De manera immediata hem de recuperar el ple funcionament de la hisenda de la qual disposàvem abans de l'aplicació del 155, completant el desplegament de l'Agència Tributària de Catalunya arreu del territori.

Respecte a les polítiques de suport a la indústria i a l'empresa, facilitarem algun entorn competitiu que impulsi el creixement de l'activitat empresarial. Aquest entorn permetrà l'increment de l'ocupació de qualitat i el sosteniment i l'ampliació de l'estat del benestar. Aquest objectiu es desenvolupa avui sobre les bases d'una economia catalana sòlida, on les dades desmenteixen les manipulacions interessades durant aquests mesos, que s'han fet.

El desplegament del Pacte nacional per a la indústria és la principal aposta de creixement econòmic d'aquesta legislatura. Derivat de la Resolució 251/XI de 2016, i presentat pel Govern el proppassat juliol de 2017, és l'acord programàtic més important fet en els darrers anys per impulsar el teixit industrial de Catalunya i apropar el pes de la nostra indústria al 25 per cent del PIB en els propers cinc anys.

Posarem l'èmfasi en la transformació del model empresarial i industrial de Catalunya per tal que pugui liderar, des del sud d'Europa, la quarta revolució industrial. Aquesta revolució té diferents components que hem de saber combinar encertadament; el més conegut és el de la digitalització, que no és merament incorporar les tecnologies digitals a la indústria, sinó repensar la producció industrial a la llum de les potencialitats d'aquestes tecnologies.

Ara bé, hi ha altres tecnologies avançades, com la biotecnologia i les nanotecnologies, que també són ingredients que obren gran oportunitats i que no deixarem de banda.

D'una altra banda, també parlem de l'economia circular, la que busca la màxima eficiència material, i que no té residus perquè no els coneix com a tals, perquè els veu i els tracta com a recursos aprofitables. Indústria 4.0 i economia circular han d'anar de bracet, han de convergir fins a considerar-les una mateixa cosa, un mateix repte, una mateixa revolució: són els eixos vertebradors del futur industrial de Catalunya.

I, en paral·lel, com no podia ser d'una altra manera, continuarem sent referent en el foment de l'emprenedoria i les empreses emergents, *start-ups*, en especial les de base tecnològica, per facilitar l'evolució del teixit productiu cap a activitats d'alt valor afegit. Hi apostarem a través d'instruments de foment de l'emprenedoria i del rol generador del sistema universitari d'empreses derivades de les seves activitats d'avantguarda.

Ara bé, la revolució industrial també és per al teixit productiu que tenim, per a les empreses grans, per a les petites i mitjanes i per a les microempreses. La seva modernització és igualment clau, i aquí la transferència efectiva de coneixement i innovació *in situ* són aspectes que necessiten un reforç intens.

La quarta revolució industrial ens ha de servir per a tenir una economia més sostenible, més eficient en l'ús dels recursos i l'energia més innovadora, més creativa, més competitiva i alhora, gràcies a això, més global. El nostre mercat és el món, i hem d'ajudar les nostres empreses a explorar-lo, a fer-hi negoci, a diversificar-se ter-

ritorialment, a evitar de ser captius de cap mercat extern que, pel seu pes, condicioni la nostra economia amb les seves decisions.

Pel que fa a l'energia, cal promoure un canvi en el marc regulador per garantir el control democràtic de l'energia i definir l'accés a aquesta com un dret fonamental mitjançant el desenvolupament del Pacte nacional per a la transició energètica, segons l'Acord de govern del 15 d'abril del 2014.

Sense negar la prosperitat que ens han portat els combustibles fòssils, hem d'assumir que no podem sostenir aquest model energètic en el futur sense posar seriosament en risc aquesta mateixa prosperitat. Consumim tanta energia que els efectes nocius d'aquests combustibles es multipliquen fins a tal punt que esdevenen una amenaça per al nostre futur. El canvi climàtic és el més inquietant, però no podem ignorar ni la degradació de la qualitat atmosfèrica ni la majoria de grans urbs ni el risc elevat de contaminació de mars, rius i aqüífers que comporta la seva extracció, el seu emmagatzematge i la seva distribució.

Necessitem una transició energètica cap a les energies renovables, que no és ràpida ni lliure de dificultats, però que s'ha d'entendre ja amb la implicació clara i decidida de les administracions públiques. En les dues últimes legislatures s'hi ha treballat, en aquesta estratègia de transició energètica, i en la pròxima ens hem de posar a materialitzar-la, amb la voluntat que l'any 2050 tota l'electricitat generada a Catalunya provingui de fonts renovables.

El model energètic actual comporta en el cas de Catalunya dues dificultats afegides: en primer lloc, com se sap, no tenim jaciments de petroli ni de gas natural, més enllà de l'anècdota. Això ens genera una gran dependència energètica exterior, susceptible de patir per crisis geopolítiques i per decisions de mercat dels països exportadors. No podem construir el nostre futur sobre aquesta inestabilitat.

La segona dificultat, molt vinculada a aquesta última, és que el mercat energètic té massa pocs actors i els preus no són gens competitius, de manera que les nostres empreses es troben amb un hàndicap addicional a l'hora de guanyar mercats exteriors. I, sense pensar només en l'economia, aquesta situació també fa que el pes de la factura energètica sigui excessiu –i molt excessiu– per a moltes famílies vulnerables.

No hi ha país pròsper sense energia accessible i assequible. En el marc dels reptes de sostenibilitat, només les energies renovables ens ho poden garantir. Cal, doncs, una transició cap a elles, una transició progressiva, pautaada, consensuada, però decidida, iniciada d'immediat, perquè trigarem decennis a fer-ho realitat.

És evident, doncs, que la política energètica i la política climàtica s'han de fondre en una filosofia política, un disseny econòmic i una governança que els siguin comuns. Aquesta exigència global de lluita contra el canvi climàtic i per la protecció del medi ambient ens obliga a la defensa i implantació de la Llei del canvi climàtic aprovada per aquest Parlament, i exemple pioner d'un govern del sud d'Europa, l'elaboració del Pacte nacional de l'aigua que defineixi una nova planificació i gestió hídrica, i l'elaboració d'un pacte nacional per a la transició energètica.

El model turístic de Catalunya ha de comptar amb una política d'objectius compartits per un ampli consens social i empresarial, que projectin el país no només com a referent europeu, sinó mundial, prioritzant la qualitat, la innovació i l'excel·lència com a pilars bàsics del sector.

El sector turístic s'ha de desenvolupar des d'una perspectiva integral, amb visió de sostenibilitat ambiental, econòmica, social i cultural. En aquest sentit, ens proposem consolidar el model turístic de Catalunya com un referent de destinació turística de qualitat i sostenible.

El comerç és un dels motors de la nostra economia, també, que ocupa més de mig milió de persones i es basa en un model de teixit comercial de proximitat, modern, competitiu, diferencial i adaptat als nous reptes. En aquest sentit, seguirem defensant amb fermesa el nostre model. Apostem per un model dinàmic, davant els canvis de consum de la ciutadania, on l'ús d'internet o del telèfon mòbil fan de la

transformació digital una cita ineludible per al comerç. Un model català que aposta per la proximitat, per la riquesa comercial, a partir de la singularitat que defensa un mosaic comercial d'alt interès, superant el repte de l'excessiva concentració comercial, la desertització territorial; un model que ha de ser sostenible i que, per tant, ha de minimitzar les externalitats ambientals i de mobilitat.

El sistema universitari de recerca de Catalunya ha assolit en els darrers anys uns nivells d'excel·lència reconeguts internacionalment, que configuren Catalunya com un pols clau de coneixement i ensenyament superior del sud d'Europa.

Ara és necessari consensuar el futur de la universitat catalana mitjançant el Pacte nacional per a la universitat i la legislació que se'n derivi, per tal de garantir la transformació cap a un model encara més eficient, basat en la modernització de les estructures, la viabilitat tècnica i econòmica, la internacionalització i la transferència de coneixement. Cal avançar en un sistema de preus de matrícula ordinària amb deduccions per renda familiar, rendiment acadèmic i lloc de residència, així com la millora de la cobertura i quantia de les beques per mitjà d'un sistema progressiu.

D'altra banda, fomentarem les polítiques de promoció i consolidació del personal docent i d'investigació. Les universitats, els centres d'R+D+I i altres entitats públiques i privades són les principals fonts del nou coneixement que cal impulsar per diversificar i enfortir l'economia del país.

Aquestes entitats han de continuar actuant de manera sinèrgica, impulsant la col·laboració amb el teixit productiu i fer que el país tingui una posició de lideratge a l'Europa del coneixement. En aquest sentit, hem d'assolir, en la mesura de les circumstàncies que ho permetin, un finançament adient a la consideració estratègica de l'R+D+I per a Catalunya, i en la línia dels països més avançats. Així mateix, elaborarem una llei sobre el sistema de recerca i innovació, amb una visió integral i de país que introdueixi millores que garanteixin la sostenibilitat del sistema, eliminin obstacles burocràtics i afavoreixin la incorporació de nous recursos.

El sector primari –l'agricultura, la ramaderia i la pesca– forma part del model productiu català propi, i cal protegir-lo i promoure el seu desenvolupament. Necessitem centrar els nostres esforços en la millora de la competitivitat de les explotacions agràries, ramaderes i pesqueres i forestals, així com de les empreses alimentàries, inspirant-nos en els models d'altres països del centre i nord d'Europa amb dimensions i característiques similars.

Potenciant el consum dels productes locals i de quilòmetre zero, veritables actors del manteniment i la sostenibilitat del territori, impulsarem el pacte per la bioeconomia, que promogui un ús eficient de tots els recursos naturals, tot aplicant la innovació i la tecnologia per fomentar una gestió integral i la millora del desenvolupament territorial, així com també una llei d'espais agraris que fomenti el sector primari per preservar els espais d'alt valor agrari, evitar l'abandonament i la pèrdua de terra fèrtil, i afavorir les explotacions professionals i la incorporació de joves al sector.

Repensarem les ciutats en clau de cohesió social, intel·ligència i sostenibilitat, seguint les orientacions de les Nacions Unides. El Govern català va decidir impulsar l'agència urbana de Catalunya, que ha de veure la llum en aquesta pròxima legislatura. No pretenem fer un document retòric, sinó abordar una qüestió transcendental, que podríem significar en el fet que l'estil de vida urbà s'hagi generalitzat. Encara que tot el nostre territori no és ciutat, les expectatives de benestar, de serveis i d'oportunitats de gairebé tothom s'assimilen a les pròpies del món urbà, i a escala mundial les grans conurbacions esdevenen les àrees més dinàmiques, tant des del punt de vista econòmic com social, i els grans laboratoris de la transformació planetària en aspectes tan crucials com la cohesió social, la creativitat cultural, l'emprenedoria econòmica, la transició, la sostenibilitat i les polítiques d'igualtat i innovació política, entre d'altres.

Hem d'atorgar, doncs, una atenció renovada al fenomen urbà i, col·laborant estretament amb els ajuntaments, i de manera especial amb els de l'àrea metropolitana de

Barcelona, hem de posar en valor el nostre potencial en aquest sentit, ja que des de fa anys les ciutats catalanes han fet una aposta per les ciutats intel·ligents i per les ciutats sostenibles, que han de ser dues cares d'una mateixa moneda. Recollirem les iniciatives locals i les complementarem amb el marc més general que dona l'estratègia SmartCAT i les polítiques de sostenibilitat del Govern, per tal d'insuflar a l'agenda urbana de Catalunya idees renovadores, i, alhora, amb mesures eficaces que ens permetin aprofitar totes les oportunitats que ens dona i ens donarà el món de les grans ciutats cap al qual avancem. I vetllarem perquè aquestes oportunitats estiguin ben repartides, tant per accedir-hi com per beneficiar-se'n.

La Catalunya del segle XXI ha de continuar integrant els principis de sostenibilitat en la planificació i gestió de la mobilitat, fet que implica una aposta decidida pel transport públic i pels mitjans de transport menys contaminants, i contribuir a la competitivitat i a la vertebració del territori. Per tal de cohesionar socialment i territorialment Catalunya, s'impulsarà la implantació de la T-Mobilitat, que permeti viatjar per tot Catalunya amb un únic títol, independentment del mitjà de transport o de qui el gestioni. Així mateix, implementarem un nou model de finançament de les vies d'alta velocitat que permeti aixecar barreres de peatge, finançar la millora de les infraestructures existents i invertir en la millora de transport públic. Necessitem la gestió directa de ports, aeroports i xarxes ferroviàries, abandonar el model centralitzat i obsolet de l'Administració espanyola i apostar per un sistema modern de gestió individualitzada que connecti Catalunya amb Europa i el món. Recuperarem i impulsarem l'Agenda catalana del corredor mediterrani, un document consensuat entre els agents polítics, econòmics i socials de Catalunya, millorarem la xarxa de rodalies i equipararem els ports i aeroports d'accessos i recursos. D'altra banda, recuperarem Aigües Ter Llobregat per a la gestió de forma pública, transparent, participativa i democràtica.

El tercer eix, com deia, és la democràcia. El principi general que ha d'implementar tota acció del Govern és la democràcia. I en aquest sentit vull començar amb un dels projectes emblemàtics i més innovadors d'aquest nou Govern: volem fer la Catalunya digital del segle XXI, que defugui l'Estat analògic i burocràtic del segle passat. En aquest sentit, impulsarem una ciutadania digital catalana apoderada digitalment, a través d'una identitat digital autogestionada que connecti Govern i ciutadans, abandonant el vell concepte de «l'Estat soc jo» per passar a «l'Estat som nosaltres, els ciutadans». A la Catalunya digital del segle XXI l'Administració ha de gestionar i liderar la transició tecnològica de les administracions públiques, en el marc del Pacte nacional per a la societat digital. És per això que creiem que ha arribat el moment que el Govern de Catalunya es doti d'una sòlida governança en matèria de política digital.

En l'àmbit de l'Administració pública, en primer lloc, vull fer un agraïment molt sincer a l'esforç immens que han dut a terme tots els treballadors públics de la Generalitat durant aquests mesos d'aplicació de l'article 155, un període que no ha estat, sens dubte, gens fàcil per a tots els servidors públics; si els danys no han estat majors ha estat gràcies al seu esforç.

Volem desenvolupar una administració pública que sigui més eficient, senzilla, àgil i útil, al servei de les persones, les entitats i les empreses, que sigui innovadora i adaptada als canvis de la societat i a les demandes dels ciutadans. Treballarem per la simplificació i la millora de l'accessibilitat de la relació dels ciutadans, les entitats i les empreses amb l'Administració.

També impulsarem les oficines territorials d'atenció al ciutadà de la Generalitat a les diferents demarcacions catalanes, com ja tenen a Girona i a les Terres de l'Ebre. Aprovarem una oferta d'ocupació pública que permeti superar l'envelliment natural de la nostra Administració i assegurar el relleu generacional i la captació de talent. I crearem la nova escola nacional de govern i administracions públiques de Catalunya, que ha d'esdevenir l'escola de totes les institucions i administracions públiques

catalanes i del sector públic pel que fa a la formació, la captació de talent i la generació de coneixement.

Així mateix, hem d'avançar cap a un sistema de govern obert que integri les polítiques de transparència, dades obertes i participació ciutadana. Volem una forma de fer política en la qual la transparència, el fet de retre comptes i l'apoderament de la ciutadania o el govern obert siguin premisses irrenunciables.

Volem una ciutadania corresponsable, amb drets i deures, que esdevingui actora en comptes d'espectadora. En aquest sentit, caldrà garantir el desenvolupament del reglament de la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern, cal recordar-ho, una de les lleis més avançades en aquesta matèria.

Tenim la voluntat d'augmentar el control en la contractació pública i d'impulsar les bústies ètiques i establir els mecanismes de protecció dels alertadors. Alhora, ens sembla fonamental eliminar els indults i fomentar que s'eliminin els indults en els casos de corrupció.

Així mateix, convocarem el Mecanisme Català de Lluita contra la Corrupció i el Fraus i el dotarem de regulació, d'estructura i periodicitat. També dotarem de més recursos materials, operatius i tècnics l'Administració de la justícia i les unitats específiques dels Mossos d'Esquadra.

Els mitjans de comunicació catalans conformen un espai comunicatiu que articula la societat i garanteix el rigor i la pluralitat i neutralitat del mapa mediàtic català. Per aquest motiu és essencial la seva defensa i la protecció. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té un pes específic molt important en l'oferta dels mitjans de comunicació, i és també un motor fonamental de les indústries audiovisuals catalanes. Els mitjans públics de comunicació han de complir sempre amb la seva vocació de servei públic, plantejant una oferta plural, de qualitat, en català, que tingui com a eixos principals la informació, la cultura, l'entreteniment i l'educació. A més de la vocació de servei públic de qualitat, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha de vetllar per la promoció del coneixement i la difusió de la llengua i la cultura catalanes, així com ser el motor de la indústria audiovisual del nostre país, un teixit productiu consolidat, competitiu i diversificat. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha de continuar garantint aquest model de servei públic de qualitat i respondre a les noves tendències del sector audiovisual creant continguts de primer nivell, desenvolupats a partir de la producció pròpia o en col·laboració amb altres sectors de la indústria audiovisual.

És evident que existeix una estratègia per debilitar irremeiablement la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fins a deixar-la en una situació marginal. Aquesta estratègia té dues potes: d'una banda, el seu desprestigi, i de l'altra, el seu ofec econòmic. En aquest sentit, vull manifestar que col·lectivament no ho permetrem, i de manera concreta ja els avanço que proposarem la dotació pressupostària adequada per garantir un servei de qualitat i vocació de lideratge i que pugui fer front a les dificultats imposades, com és la reclamació milionària retroactiva de l'IVA per part del Ministeri d'Hisenda espanyol, mesures defensades i garantides des d'avui i més que mai. I per això nosaltres defensem també el Pacte nacional per l'audiovisual. En definitiva, volem garantir els mitjans necessaris perquè la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals pugui dur a terme la missió que té encarregada per llei, perquè els mitjans públics catalans puguin seguir sent mitjans de qualitat, líders i referents per a la gent d'aquest país.

El dret, la justícia i els tribunals ha de ser la garantia de protecció de drets fonamentals com la llibertat d'expressió, de manifestació i de seguretat en les comunicacions, però també de la seguretat jurídica en l'àmbit de les relacions empresarials i comercials. Catalunya ha de treballar per una escrupolosa separació de poders, per la democràcia i el respecte als drets i llibertats fonamentals, amb un sistema de l'Administració de justícia independent, àgil, veraç i de confiança, com correspon a una societat del segle XXI. Desenvoluparem el funcionament electrònic global de l'Ad-

ministració de justícia per tal d'aconseguir una justícia ràpida, eficaç i que optimitzi els recursos humans i materials. I farem un acord de país per la normalització del català a la justícia i en tots els àmbits jurídics.

Els reptes que encara Catalunya en el context profund de canvis socials, polítics i econòmics, tant en el seu present immediat com en el seu futur, demanen una actualització del sistema de seguretat pública, que prioritzi la regulació dels cossos de seguretat que coexisteixen a Catalunya i la millor connectivitat amb les forces i cossos d'emergències.

Un dels efectes més clars que ha tingut l'aplicació del 155 ha estat en l'àmbit de la seguretat i, en concret, en el Cos dels Mossos d'Esquadra. En aquest sentit, és imprescindible revertir aquest dany de manera immediata i retornar a la normalitat l'exercici de les responsabilitats del Cos dels Mossos d'Esquadra i defensar l'honorabilitat de tots els seus membres i comandaments. Farem que el Cos dels Mossos d'Esquadra exerceixi com a policia integral de Catalunya i amb el ple exercici de les seves competències en l'àmbit de la seguretat de Catalunya.

Així mateix, davant d'uns reptes de seguretat que requereixen màxima col·laboració, coordinació i cooperació, el Cos dels Mossos d'Esquadra cal que tingui presència permanent en aquells organismes de coordinació policial internacional, una necessitat que fa anys ja s'hauria d'haver produït i que l'Estat espanyol ha anat impedit de manera sistemàtica. De la mateixa manera, volem invertir per dotar el Cos dels Mossos d'Esquadra dels recursos humans, formatius i tecnològics necessaris per afrontar amb garanties els reptes de seguretat de Catalunya, també els que plantegen les noves formes de criminalitat.

Així mateix, hem de mantenir i aprofundir en la lluita contra el terrorisme, en el marc d'una estratègia transversal i integral de la seguretat, que no només impliqui l'àmbit policial del fet terrorista, sinó que també abordi la prevenció dels processos de radicalització, com un fenomen complex que cal tractar des de diferents esferes de la societat.

Finalment, promourem un nou model de bombers que renovi profundament l'actual, amb l'objectiu d'adequar-lo a les necessitats i a les realitats del segle XXI, garantint una eficient cobertura territorial, impulsant la necessària incorporació d'efectius humans i materials, revisant com i quin suport es presta als municipis en les emergències i incorporant la tecnologia actual per millorar la resposta i guanyar eficiència.

Catalunya al món, el quart eix d'actuació. En matèria econòmica, i pel que fa a la internacionalització, ajudarem les empreses que inicien l'exportació amb programes de suport des d'Acció i Prodeca quan es dirigeixin a nous mercats o per divulgar casos d'èxit. Intensificarem i reforçarem els equips de prospecció i recerca proactiva d'oportunitats de les oficines a l'exterior i des les d'Acció, com les de l'agència catalana d'internacionalització. Crearem el registre d'inversió estrangera a Catalunya i el registre d'inversió catalana a l'estranger, per disposar d'informació estadística i econòmica que permeti potenciar les activitats de promoció i seguiment de la internacionalització de l'economia. Habilitarem un programa de residència digital per a les empreses, creant el certificat d'e-residència. Potenciarem Acció en el seu rol de gestió, identificació i proposta de superació de barreres administratives o institucions a la inversió, per tal de reduir els terminis en la formalització d'una inversió. O bé continuarem participant activament en el desplegament de l'estratègia Europa 2020 i el RIS3CAT, donant suport al desenvolupament de projectes empresarials de base tecnològica que facilitin l'evolució i la transformació del sector industrial de Catalunya. Així mateix, impulsarem un pla d'internacionalització del sector agroalimentari a través de Prodeca.

A nivell cultural, consolidarem l'Institut Ramon Llull com l'instrument fonamental de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes, a partir de la implementació de la Declaració de Palma de 2017, per la qual l'institut ha de projectar la

cultura catalana feta arreu de l'àmbit lingüístic català. Ampliarem els seus objectius i camps d'actuació en la promoció exterior de la llengua, la literatura i el pensament en llengua catalana, per consolidar-la com a novena llengua d'Europa. I impulsarem els intercanvis culturals amb l'exterior per projectar la nostra cultura al món, ampliant la presència de la cultura catalana a les diferents fires i esdeveniments internacionals.

I per acabar aquest apartat, l'últim eix, però que l'he anant informant arreu de tota l'explicació del programa de govern, hi ha aquest cinquè eix, com deia, el de la governança compartida, que incidirà en tota l'acció política i la presa de decisions que dugui a terme aquest Govern.

I acabo. Aquesta legislatura neix amb el deure fet d'haver frustrat la por i les gravíssimes amenaces que fins ara ens han llançat. Hem vençut a les urnes –a les urnes–, com sempre, a les urnes. I ara les hem de correspondre i ser-ne dignes, fer-ho bé, no fer-ho per quedar bé. Sabrem fer-nos dignes de la llibertat que ens hem guanyat i somrient. Somrient, perquè tenim un futur clar al davant nostre, perquè la llibertat, com deia Albert Camus, «no és res més que una oportunitat per ser millors».

Aquests últims mesos i setmanes hem vist posats a prova els drets humans més elementals, imposar multes exorbitants, represaliats, detinguts, ciutadans innocents..., atacs a les escoles, que sempre són temples de ciutadania, de pau i de civilitat. Però hem vist també com allò que ens deia la benvolguda Muriel Casals, que avui, en un dia com avui, jo vull citar i recordar..., «la rialla és la més eficaç de les nostres respostes a tots els atacs, provocacions i menyspreus rebuts». (*Aplaudiments.*)

Vull acabar... (*persisteixen els aplaudiments*), vull acabar com ho deia al començament, i enviar un missatge de tranquil·litat, de confiança, de seguretat a tot el país. Amb les victòries venen els reptes, i el nostre, ho sabeu, és enorme. Ens hem preparat per a aquest moment. Responsabilitat i confiança. Necessitem a tothom. Ens necessitem a tots per fer un país millor per a tots. Cal seguir junts esforçant-nos encara més a partir d'avui.

Tal com començava el meu discurs, feia una crida i un compromís de mà estesa. Per nosaltres, no quedarà que hi hagi mà estesa –no quedarà que hi hagi mà estesa– si hi ha la més mínima resposta i esperança de rebre la mà estesa del cap de l'Estat o del Govern d'Espanya. Està en joc l'essència de la democràcia i del respecte a la voluntat dels catalans expressada a les urnes.

Benvolgudes diputades, benvolguts diputats, tothom té el deure de treballar pel país. Aquest és el compromís de l'hora que a nosaltres ens ha tocat viure; una hora greu, però una hora esperançadora. Us demano que el complim, que siguem dignes del moment present, que ens exigim a nosaltres mateixos allò que de nosaltres no més depèn. Sabeu que tot allò que estem fent, que tot allò que ens pertocarà fer d'ara endavant no ho fem..., no hem d'esperar-ho de la concessió de ningú que no sigui de nosaltres mateixos. Siguem tots lleials al que Catalunya ens demana, i aleshores tingueu la certesa que superarem totes les dificultats, per grans que siguin.

Us demano la vostra confiança, diputades i diputats. Avui ens podem desfer, d'entrada, de les grapes de l'article 155 i obrir el nostre futur, un futur net, clar i brillant. Si aquesta cambra em fa confiança treballaré sense descans per tal que els 7 milions i mig de catalans, junts, ho fem bé i, per tant, segur, que ho puguem fer possible.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Gràcies. Gràcies, senyor Turull. Un cop acabada la intervenció del candidat, suspenem aquest Ple per espai de mitja hora, de trenta minuts, per tant, fins a dos quarts i cinc de set.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts.

El president

Diputats, diputades... (*Remor de veus.*) Si us plau. Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 149 del Reglament, després de la intervenció del candidat, intervé un representant, saben vostès, de cada grup parlamentari durant trenta minuts, per a cadascun dels grups. En el cas del Grup Mixt, com també saben, es divideix el temps en quinze minuts per a cada subgrup.

El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. I quan el candidat respongui individualment a un dels diputats que hagin intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. I en el cas que hi hagués resposta a les rèpliques, que també, ho repeteixo, serà sense limitació de temps per part del candidat, el grup pot tenir una contrarèplica de cinc minuts.

Posteriorment a això, hi haurà la votació, la votació per a la investidura del president de la Generalitat de Catalunya. Serà pública, per crida, d'acord amb l'article 100 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Per tant, en primer lloc, és el torn per a la senyora Inés Arrimadas, presidenta del Grup Parlamentari de Ciutadans. Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señores diputados, señoras diputadas, hoy no estamos ante un pleno de investidura, y no porque vaya a resultar probablemente una investidura fallida, porque el señor Turull, el señor candidato, no ha tenido el apoyo mayoritario de la cámara, sino porque no veníamos aquí a hacer un debate de investidura. Hoy no estamos aquí para debatir sobre la propuesta de un posible presidente a la Generalitat de Catalunya.

Hoy estamos aquí con una convocatoria de urgencia, con un candidato con una grave situación judicial, simplemente para tener un capítulo más de esta novela que es *el procés*, que llevan ustedes tantos años escribiendo. Y lo digo claramente, porque si el señor Turull no tuviera la situación judicial complicada que tiene no sería candidato, y si el señor Turull no tuviera una cita importante con la justicia mañana, hoy no estaríamos aquí.

Ustedes están adaptando su política a la situación judicial que ustedes mismos han creado –que ustedes mismos han creado– y provocado. Y yo creo que, señor Turull, usted sabe mejor que nadie que usted no está aquí para ser presidente, que no le han propuesto para ser presidente, que nadie en su grupo pretende que usted sea presidente. Hoy estamos en un capítulo más..., igual que lo del señor Sánchez, que duró unos cuantos días, no sé si el suyo va a durar aún menos que el capítulo del señor Sánchez, puede ser que el capítulo Turull de esta novela de ficción larguísima, pues, sea corto; pero desde luego hoy no estamos aquí para que usted sea presidente.

Y no es un problema, como puede pasar en otros casos, en otras cámaras, en el que el candidato se presenta y no tiene la confianza de la cámara, no: es que usted no está aquí para ser presidente. Y usted lo sabe. Y creo que solo hay que escuchar aunque sea una parte breve de su discurso para saber que usted no estaba aquí hoy para ser presidente de la Generalitat.

De hecho, quiero hacer referencia a alguna de las partes de su discurso, porque usted ha dado a entender –ha dado a entender– que usted está en una grave situación judicial por lo que piensa, por sus ideas, por defender lo que defiende. No, señor Turull: usted lleva décadas viviendo de la política y siendo independentista y no se ha metido en un problema hasta que declararon la independencia e hicieron un referéndum ilegal con dinero público. No son sus ideas, las que les han llevado a esta situación. De hecho, hay muchos políticos que están en su misma línea ideológica, pero no están en su situación judicial. No son sus ideas, las que le han llevado a esta

situación: han sido sus actos, los que ha hecho en los últimos años. Porque, insisto, usted tiene una dilatada trayectoria no de años, sino de décadas de política y nunca, que yo sepa, ha renunciado a sus ideales y ha renunciado y ha dicho que no es una persona independentista.

Usted no puede ser parte de la solución que necesitamos en Cataluña, porque usted forma parte del problema, porque usted nos ha traído hasta aquí, porque usted ha sido uno de los que ha liderado el barco para traer a Cataluña hasta esta situación, usted era el portavoz del Gobierno del choque institucional, el portavoz del Gobierno separatista. Y usted está aquí, entre otras cosas, porque usted ha provocado, junto con otras personas, este choque institucional que no nos lleva a ninguna parte.

Y, además, insisto, no se debe nuestro voto en contra, que creo que no hace falta ni que lo diga, que va a ser el que vamos a celebrar hoy, el que vamos a defender..., no se trata de una diferencia ideológica. Esto no es una sesión de investidura normal en un parlamento autonómico en el que puede haber discrepancias políticas, en el que no nos podamos poner de acuerdo, en el que usted no sea el candidato que tenga el apoyo de nuestro grupo parlamentario por cuestiones, pues, económicas o ideológicas. Es que esta situación no es normal en Cataluña. Esta situación de fractura en el Parlamento que se..., es un traslado, un reflejo de lo que es la fractura social, no es una situación normal. Es una situación excepcional.

Por eso nuestro «no», nuestro voto en contra de su candidatura, es un voto excepcional también. Porque no se trata simplemente de que no hemos llegado a un acuerdo de gobierno, no se trata simplemente de que tenemos ideas diferentes para hacer un proyecto u otro para Cataluña. Es que ustedes se han salido del terreno democrático. Ustedes no están jugando en el terreno democrático, en el que los políticos cumplimos las leyes, en el que se cumplen los trámites parlamentarios, en el que se respeta a todos los catalanes, piensen como piensen. Ustedes se han salido.

Y lo digo porque si hay un partido del pacto y un partido del acuerdo, ese es Ciudadanos. Y, de hecho, hemos sido muy criticados en otras comunidades autónomas. De hecho, ustedes, y recuerdo precisamente al señor Turull, que nos criticaba: «¿Cómo puede ser que ustedes llegaran a acuerdos con el Partido Socialista en un sitio, con el Partido Popular en otro? Ahora han hecho un pequeño acuerdo de una ley electoral en Murcia con Podemos.» Sí, sí, ese es Ciudadanos. Ese partido del pacto, del acuerdo, del consenso, ese partido es Ciudadanos. Ustedes han roto toda posibilidad de pacto, de acuerdo, de consenso en el Parlament de Catalunya porque lo han roto en la sociedad catalana.

De su discurso, pues, hay poco que comentar, pero yo lo resumiría en una frase: usted ha sido capaz de decepcionar a todo el mundo. Y es difícil decepcionar a todo el mundo cuando uno hace un discurso político; siempre, a los tuyos, más o menos... Pero usted ha sido capaz de decepcionarles, creo sinceramente, que a todos. Porque ni ha aceptado la realidad, ni ha venido con la valentía de reconocer la verdad de que todo esto ha sido una farsa, de que no se lo creen ni ustedes, de que no hay república, de que no hay independencia, de que no hay reconocimiento internacional, de que no hay arcadia feliz de la Cataluña independiente.

Ni ha venido con la valentía, que yo creo que debería tener usted, o alguien de su partido, o de sus partidos independentistas tarde o temprano, mejor temprano que tarde..., ni ha venido tampoco a decir lo que seguro que muchas personas a las que ustedes han ilusionado durante años con la independencia querían escuchar. Ni independencia, ni república, ni como le he escuchado alguna vez en las fiestas de Gracia: «Las próximas fiestas de Gracia, el año que viene, somos independientes.» Nada de nada. Pero tampoco usted ha venido aquí a defender que va a respetar la legalidad, que va a respetar el terreno de juego democrático, que reconocen su error, que reconocen que esto es una gran farsa. O sea, ha decepcionado a todo el mundo.

Y creo sinceramente que el primero que no se creía su discurso, el primero que no estaba muy satisfecho o muy contento con su propio discurso, creo que era us-

ted mismo –usted mismo. Porque en un momento dado ha pedido la confianza de la cámara, yo creo que en primer lugar debería habérsela pedido usted a sí mismo, porque pocos discursos he visto tan poco convincentes como el que acaba usted de hacer –usted–, en el *faristol*.

Y otra cosa que me ha llamado muchísimo la atención de su discurso es esa apelación a la concordia, inédita en su persona. Una apelación a la concordia interna, a esos catalanes, a esa mayoría social de partidos..., de personas que no han votado a partidos independentistas, después de que nos haya llamado «súbditos», después de que el portavoz del Gobierno separatista nos llamara «súbditos», ahora viene de repente con una apelación a la concordia. Usted no es creíble para apelar a la concordia en Cataluña porque usted ha faltado al respeto y ha negado incluso la existencia de la mayoría social que no ha querido votar a opciones independentistas. Porque usted se ha dirigido infinitas veces –infinitas veces– al pueblo de Cataluña hablando únicamente de una parte de la sociedad catalana.

Y creo que incluso más sorprendente todavía, esa apelación, ese cariño de repente al resto de españoles. Me ha sorprendido porque es que usted es el ideólogo de eslóganes y carteles como este: «La España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva.» Eso es suyo. Mire, además lo defendió usted en rueda de prensa, se le veía muy orgulloso en las fotos, por cierto, el 27 de agosto del 2013. De esa rueda de prensa del señor Turull, de ese eslogan tan maravilloso que se inventó, sacaron una campaña electoral. Usted es el ideólogo de cosas como esta.

No se borran estas cosas en un discurso escrito, supongo que revisado no sé si por unas cuantas personas..., ¿para intentar apelar a qué? Los que rompen la convivencia no pueden garantizar la unión. Los que hacen que se marchen empresas no pueden garantizar que vuelvan a Cataluña. Los que han roto puentes con el resto de España no pueden apelar a la unión y a la concordia con el resto de España.

Usted no es creíble, señor Puigdemont, ni para los que quieren independencia... (*remor de veus*), ay, señor Turull. Más o menos... –ahora hablaré de las coincidencias de su discurso con el del señor Puigdemont. Usted no es creíble, señor Turull, ni para los que quieren la independencia, que creo que esperaban otra cosa de usted hoy, ni para los que quieren realmente convivencia en Cataluña, ni para los que quieren que pasemos esta etapa insufrible del *procés* y volvamos a la normalidad institucional. Usted no ha sido creíble para nadie –para nadie.

Y yo creo que ha repetido muchas cosas del discurso del señor Puigdemont. De hecho, lo estaba comentando ahora, porque ayer me releí..., tuve esa energía ayer de releerme el discurso de investidura del señor Puigdemont, y resulta que muchísimas de las cosas que usted ha anunciado hoy en ese poco creíble, poco convincente discurso de investidura, resulta que están calcadas de las que dijo el señor Puigdemont y, previamente, el señor Mas. Yo solo le digo que ustedes han gobernado –han gobernado– en estos dos años, y llevan desde el año 2010 gobernando, y no son creíbles cuando apelan a la reforma de la Administración pública, cuando apelan a la mejora de las infraestructuras, cuando apelan a luchar contra la corrupción. No son creíbles, señor Turull. No son creíbles.

¿Y saben por qué ustedes no son creíbles? Porque ustedes han tenido la oportunidad de gobernar para todos los catalanes y no lo han hecho. Ustedes han podido hacer lo que quieran, de hecho, incluso han cometido ilegalidades. Pues podrían haber gobernado implantando esas medidas que ya anunciaba incluso el señor Mas hace años, y no las han llevado a cabo.

Ustedes no han venido tampoco hoy a que se pare el *procés* y empezar la normalidad. Porque entonces su discurso habría sido diferente. Y además es que estoy convencida: usted no quiere que se acabe el 155 y que tengan que empezar a gobernar en Cataluña. No quieren. Porque si quisieran, usted vendría aquí, reconocería los errores, diría que se van a cumplir las leyes y pondría un candidato que no tiene que ir al juez mañana y que tiene graves causas judiciales. Si ustedes quisieran eso, su

estrategia sería diferente. Ustedes quieren alargar el *procés*, el lío, la confrontación. ¿Y saben por qué? Porque la realidad es muy dura y ustedes no quieren gestionar la realidad de Cataluña.

¿Ustedes quieren gestionar la situación de más de 160.000 personas que están pendientes de una operación en la sanidad pública? Yo creo que no. ¿Ustedes se quieren enfrentar de verdad a las peores listas de dependencia de toda España? Que hay personas que tienen que esperar cuatro años para una plaza de residencia. Muchas mueren antes de poder tener una ayuda, muchas mueren antes de poder tener una plaza de dependencia. Y la situación es dramática en toda España, es verdad, pero donde peor, aquí en Cataluña.

Ustedes no quieren tener que enfrentarse a los problemas que hay en la educación, la comunidad autónoma con la peor situación de barracones, con veinte mil niños estudiando en barracones en la escuela pública. No tienen ningún interés, ninguno. U otros datos que hay que gestionar. En la educación hay otros problemas, como que Cataluña es la comunidad autónoma donde la renta de los padres más influye en el resultado de los niños. Esa situación no les interesa, a ustedes. Es mucho mejor decir que la culpa es de España, dónde va a parar.

¿Ustedes tienen que gestionar ahora cómo hacer para que esas 3.500 empresas puedan empezar a volver a Cataluña? Ustedes, que las han echado, ¿cómo van a hacer que vuelvan? ¿Ustedes realmente quieren venir aquí a explicar la vergüenza de la ATLL? ¿Ustedes realmente quieren venir aquí a explicar lo que ha pasado con el contrato de ATLL? –responsabilidad suya, no de España, no, suya. No quieren. ¿Ustedes quieren hablar de por qué la línea 9 del metro se debería haber acabado hace diez años y no sabemos cuándo se acabará, ni si se acabará, ni cuánto costará, finalmente, al bolsillo de los catalanes? Ustedes no quieren. ¿Ustedes quieren ir a negociar mejoras en las reformas de toda España, como, por ejemplo, el sistema de financiación? ¿Usted? ¿Usted va a ser nuestro interlocutor con el resto de España para negociar algo bueno para los catalanes, los que dicen que se iban, los que dicen que en las fiestas de Gracia del año que viene ya vamos a ser independientes? ¿De verdad quieren ustedes ir a negociar y a pactar?

Ni quieren ni pueden, y por eso no quieren acabar con el *procés*. Lo quieren alargar, porque lo que espera después del *procés* es la realidad: la realidad de los catalanes, la realidad de los trabajadores catalanes, la realidad de las familias catalanas..., y eso a ustedes no les interesa, porque van a dejar de tener la excusa fantástica de que la culpa de todo es del conjunto de España.

Algunas de las medidas que usted ha dicho, la mayoría, están en un cajón desde hace años. Y ustedes llevan años gobernando, señor Turull, años, con un margen de maniobra elevado, con una comunidad autónoma con muchísimo autogobierno. Es verdad que no se puede hacer todo aquí, pero se pueden hacer muchas cosas. Y ustedes no han querido. Los frutos de su Gobierno ya los sabemos. Los que han roto la convivencia no pueden volver a coserla; los que han hecho que las empresas se vayan no pueden hacer que vuelvan; los que han roto los puentes con el resto de España no pueden reconstruirlos. Es de sentido común. Y no quieren que acabe el 155, porque para eso usted tendría que decir la verdad y empezar a cumplir las leyes, cosa a la que le tienen una tirria especial. Aparte, yo quiero recordar las palabras del señor Tardà en el año 2012: «Ens aniria de conya, el 155.» No, ya se ve que... Parece que a ustedes les va bien, porque lo quieren alargar. No quieren gobernar, quieren alargar –alargar– el caos. Porque, fuera del caos, ustedes no tienen nada. Un proyecto de consenso en el que nos sentemos a debatir, en el que aprobemos leyes, en el que aprobemos... Ustedes no tienen nada que ofrecer de ese tipo a los catalanes.

Y es, como digo, el *procés*, una novela. Y es una novela larga, porque llevan ustedes años. Es una novela cara, porque nos está costando muchísimo dinero. Es una novela de ficción, porque es todo mentira, porque no se la creen ni ustedes. Y, sinceramente, creo que, en esa novela, el capítulo Turull va a ser un capítulo breve.

Pero esa novela tarde o temprano se acabará, porque los catalanes se merecen poder debatir con tranquilidad y con paz con el resto de amigos y de vecinos, y no tener un problema social por esto de la política. Los catalanes se merecen tranquilidad; poner la televisión y que estemos hablando de empleo, de sanidad, de educación; que nos pongamos de acuerdo en una ley, en unos presupuestos. Eso es un derecho que tienen los catalanes; un derecho de escuchar soluciones y no problemas por parte de los políticos y por parte del Parlament. Aquí deberíamos estar debatiendo soluciones; cada uno con su ideología, cada uno con su punto de vista, pero llegando a acuerdos, como se hace en otras muchas cámaras autonómicas o en la cámara del Congreso de los Diputados.

Pero ustedes aquí han roto por la mitad la cámara, porque han roto por la mitad la sociedad. Y los ciudadanos ponen la televisión y de su Gobierno no han visto, en los últimos años, soluciones, consenso, diálogo, verdad; han visto una farsa, han visto mentiras, han visto, obviamente, confrontación, han visto problemas. ¡Ya está bien! Ustedes representan incertidumbre. Ustedes representan preocupación. Ustedes representan conflicto. Ustedes representan problemas para la gente. Y la gente ya tiene bastantes problemas como para que los políticos estemos añadiendo problemas a los ciudadanos.

Y, además, le digo: ¿puede decir alguna cosa positiva del *procés* de todos estos años –¿alguna?, ¿una?– para los catalanes?, ¿podríamos decir algo que ustedes han traído, bueno, en estos años de *procés*? Yo creo que ha sido nefasto para la sociedad, para la economía y para las instituciones catalanas.

Y vamos a tardar, probablemente, mucho tiempo en revertir sus errores. Lo único que le pedimos es que dejen de repetir los errores. Otra vez estamos aquí, en un pleno de investidura, pendientes de una asamblea de la CUP, pendientes de una asamblea de un partido, pues..., respetable, ¿eh?, pero antisistema, de la CUP: a ver qué votan; a ver si empatan; adelantando la investidura porque mañana usted tiene cita con el juez, y lo han adelantado todo para que usted venga aquí porque tiene lío judicial. ¡Ya está bien! Aprendamos de los errores. Aprendan, ustedes, de los errores. Porque lo malo es que las consecuencias no solo las pagan ustedes –que también–, las pagan todos los catalanes. Todos los catalanes pagamos las consecuencias de este *procés*: independentistas y no independentistas, que tenemos mucho más en común de lo que ustedes hacen ver, porque las listas de dependencia, insisto, no son diferentes para los independentistas y los no independentistas. La lista del paro no es diferente para los independentistas y los no independentistas. Los recortes que ustedes tuvieron que hacer de manera salvaje mientras alimentaban estructuras de estado..., lo han pagado todos los catalanes, independentistas y no independentistas. Encima, a los independentistas, que les creyeron que esto iba a ser una república independiente, encima, les han mentado. A nosotros nos insultaban y a ellos les han mentado. Se lo he dicho muchas veces: han dividido en dos a la sociedad catalana y han defraudado, mentado, insultado a ambas mitades. ¡Es muy difícil lo que ustedes han hecho!

Y no podemos estar pendientes, en Cataluña, de una asamblea de la CUP, de la última ocurrencia de Puigdemont, de si nos llaman a las diez de la noche para hacer un pleno de un no candidato para ser no presidente –porque es para lo que usted está aquí hoy. Necesitamos un proyecto de futuro para todos los catalanes. Y hay margen de consenso en la sociedad catalana y en este Parlamento para tener un proyecto de futuro, pero tenemos que empezar a hablar de lo que podemos compartir, de lo que nos une.

Un plan para priorizar las políticas sociales. ¿De verdad que no podemos ponernos de acuerdo en priorizar los recursos y las medidas para mejorar las listas de espera en sanidad, como por ejemplo presentó, la pasada legislatura, Ciudadanos una propuesta? ¿En dependencia? ¿No podemos ponernos de acuerdo en eso? ¿No es mucho más fácil hablar de cómo ponemos en marcha un plan urgente para el retorno

de empresas, con medidas para la competitividad fiscal, para la eliminación de burocracia, para la seguridad jurídica? ¿De verdad que no es mejor ponernos a hablar de estas cosas que pueden tener margen de consenso?

¿Por qué no hablamos de cómo hacer de Cataluña una tierra competitiva fiscalmente y dejar de asfixiar a la clase media trabajadora, que es la que más paga impuestos de toda España, gracias a su política fiscal, a la capacidad que tiene la Generalitat? ¿Por qué no hablamos de un plan de lucha contra la corrupción, señor Puj..., señor Turull? (*Rialles.*) Porque... Claro, es que me he confundido, porque recuerdo la foto de usted acompañando a los juzgados al señor Oriol Pujol, y, claro, entiendo que, en su discurso, mucho, de corrupción, usted no ha hablado. Usted es más hablar del espolio de España, ¿no?, el supuesto espolio... ¡Esto sí que ha sido un espolio! Esta familia, y estos casos de corrupción, y estos 3 por ciento, y estas ITV, sí que han sido un espolio –sí que han sido un espolio. (*Aplaudiments.*)

¿Por qué no hablamos de infraestructuras que hay que priorizar? La línea 9 del metro, el canal Segarra-Garrigues..., el Corredor Mediterráneo, que le quiero recordar que sirve para conectar mejor a Cataluña con el resto de España y con el resto de Europa, que es justamente lo contrario de lo que ustedes pretendían hacer, que es separarnos y desconectarnos. Esto es el proyecto de futuro que necesita Cataluña: en el que puede haber consenso, en el que se puede romper esta línea divisoria por la mitad que ustedes han generado. Pero a ustedes no les interesa eso, no les interesa; no les interesa, porque podrían haberlo hecho. Han gobernado y no lo han hecho.

Ustedes, insisto, se creían que esta situación podía mantenerse para siempre. Ustedes se creían que eran los dueños del reloj de Cataluña; se creían que el Parlament era su cortijo, para hacer y deshacer, fuera de la legalidad, lo que querían. Y no es cierto, señor Turull. Cataluña es una tierra diversa, dinámica económicamente, fuerte, pero es que ya no aguanta más años de *procés*, de esta novela de ficción, que, insisto, no se creen ni ustedes.

Y yo creo que la primera visión..., o la primera duda que se despejó –en este final ya de la novela, porque a la novela yo creo que le queda poco– fue la victoria de Ciudadanos en las elecciones. A partir de aquí, su relato murió. Eso de la mayoría social, eso de que aquí todo el mundo quiere un referéndum de independencia, de que Cataluña es una tierra espoliada y que somos una colonia, eso se rompió. Y en el resto de Europa, sinceramente, no les hacen caso. Nadie les compra, señor Turull, que usted sea un perseguido político ni un preso político, ni que el señor Puigdemont sea exiliado. Nadie –nadie. Ustedes han vendido..., y se han gastado mucho dinero y mucho esfuerzo del señor Romeva y los suyos, pero les ha salido muy mal. ¿Podemos dejar de cometer los mismos errores y empezar a gestionar de verdad la realidad de los catalanes? ¿No sería mucho más inteligente? ¿No sería mucho más justo, señor Turull? ¿No sería mucho más útil empezar a gestionar los problemas de verdad de los catalanes, donde podemos construir de nuevo puentes de consenso entre nosotros y puentes de concordia con el resto de España?

Pero, insisto, ustedes no van a poder hacer ese ejercicio, porque ustedes han quemado todas las naves. Donde ustedes han puesto ficción, otros vamos a tener que poner realismo. Donde ustedes han puesto caos, otros vamos a tener que poner tranquilidad. Donde ustedes han afectado a la imagen exterior de Cataluña, nosotros vamos a tener que hacer un esfuerzo para volver a levantar el nombre de Cataluña en el resto del mundo. Donde ustedes se han aferrado a un pasado ficticio, nosotros vamos a tener que empezar a pensar en el futuro. Donde ustedes se han centrado en la división en Cataluña, nosotros vamos a garantizar la convivencia. Y donde ustedes han puesto ruptura –han querido poner– con el resto de España, nosotros vamos a hacer que se vuelvan a construir los puentes, porque Cataluña tiene que seguir siendo un gran motor del conjunto de España.

Y eso es un proyecto que no está a su alcance; que no está a su alcance, porque los guionistas de esta novela larga, cara, de ficción, con capítulos a veces un poco

absurdos y cortos, no pueden escribir una novela para todos los catalanes, no pueden dejar la libertad de que los catalanes decidamos un futuro para todos. No pueden ustedes, insisto, arreglar lo que ustedes mismos han estropeado. Usted no puede venir aquí como parte de la solución, porque usted es parte del problema. Y el primero que sabe que usted no va a ser presidente y que esto no es una sesión de investidura es usted mismo.

Yo lo único que les pido, señor Turull, es que no alarguen más esta novela. No la alarguen más. Los catalanes no se merecen perder más tiempo, más dinero, más oportunidades, más amigos por el camino. Porque queda mucho futuro por delante y porque Cataluña se va a volver a levantar, estoy convencida, a pesar de ustedes. A pesar de ustedes, de sus esfuerzos, a pesar de todo lo que han hecho, de todo lo que han roto, a pesar de todo lo que han estropeado, Cataluña se va a volver a levantar.

Y le digo: todos sus esfuerzos de romper España y desmembrar España han generado el efecto contrario. Y España es un gran país, que creo que afrontas y desafíos como este le sirven de nuevo para tener un proyecto ilusionante, para levantarnos de nuevo entre todos y tener un gran proyecto de liderazgo, no solo entre los países de nuestro entorno, no, no, de liderazgo europeo.

Y también digo: sus esfuerzos por hacer ver en Europa que España asfixia a Cataluña, y que somos una colonia, y que España no es un país democrático, son fallidos porque a ustedes nadie les compra el discurso. Por tanto, si no les ha servido para conseguir la independencia, sino todo lo contrario; si no les ha servido para romper España, sino quizás para levantar un sentimiento de patriotismo civil y de orgullo, de pertenencia a un gran país de la Unión Europea, y si no les ha servido para hacer ver en la Unión Europea que ustedes son unos mártires, yo le pregunto: ¿para qué ha servido todo esto, señor Turull?, ¿para qué? ¿Tenemos que seguir perdiendo más el tiempo con esto o tiene usted la valentía –que puede tenerla hoy, antes de ir mañana al juez–, la valentía política y personal, de reconocer que esto era una mentira que no se han creído nunca ni ustedes?

Yo creo que usted tiene aún –aún– una última oportunidad de realmente poder mirar a los ojos a los catalanes con mucha dignidad. No la desaproveche. No la desaproveche, porque decir la verdad siempre es mejor decirla antes, antes que tarde. Ustedes han perdido mucho tiempo, pero aún está a tiempo de venir aquí y decir que todo esto no era verdad, que no se va a hacer ninguna república independiente, que hemos perdido mucho tiempo, mucho dinero, muchas oportunidades por el camino, y que ustedes no van a seguir alargando de manera ficticia esta novela. Si no lo hace usted, señor Turull, lo harán otros. Yo le pido que aproveche esta oportunidad.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies... Gràcies, senyora Arrimadas. Ara és el torn del senyor Sergi Sabrià, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda. Molt honorable president del Parlament, il·lustres diputats, diputades, senyors, senyores, avui som aquí, en un ple d'investidura, malgrat les ingerències injustificades i inacceptables de la justícia espanyola en la política catalana: volen decidir els presidents dels catalans, però només aquest Parlament pot decidir el president de la Generalitat de Catalunya.

La d'avui pot ser una investidura efectiva, amb un candidat escollit pel poble. Avui, passi el que passi, qui guanya és la política. Avui qui guanya és la democràcia. Avui votarem un candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya. El Parlament tornarà a exercir una altra vegada la seva sobirania i posarà en pràctica de nou les seves funcions.

Avui, aquí, davant de tots vostès, tampoc hi hauria de ser jo. Avui, aquí, davant de tots vostès, hi hauria d'haver l'Oriol Junqueras, el nostre cap de llista i vicepresident del Govern de Catalunya (*aplaudiments*), defensant la posició d'Esquerra Republicana. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Hi hauria de ser perquè és un dels 135 diputats escollits pel poble de Catalunya a les eleccions amb més participació en tota la història del país. Asseguts en aquest hemicicle hi hauria d'haver el president Puigdemont, que hauria de poder defensar amb llibertat la seva proposta de govern, i els diputats Jordi Sànchez i Toni Comín; hi haurien de ser perquè no haurien d'haver estat obligats a deixar la seva acta les diputades Meritxell Serret i Clara Ponsatí, i el diputat Lluís Puig, i Quim Forn, i segur que en Jordi Cuixart seria allà dalt, a la llotja. (*Aplaudiments.*)

Però estem en estat d'excepció, hem retrocedit a l'avantsala de la democràcia. De fet, que tots els representants del poble de Catalunya escollits democràticament no puguin ser avui aquí, al seu escó, defensant les seves idees en un dia com avui posa en evidència de quin estat hem de sortir. L'Estat ha decidit jugar la carta de la repressió i els tribunals, perquè ha renunciat a convèncer els catalans; ha preferit intentar controlar la política a través dels jutjats, perquè li és impossible fer-ho des de les urnes; ha intentat canviar les majories i fer que aquells que tenen quatre diputats i seuen a dalt de tot decideixin quins candidats poden ser-ho i quins no. El xantatge i els tribunals han passat a formar part de la política, perquè a les urnes sempre perden –sempre perden.

Però nosaltres som aquí, persistent, defensant la democràcia; hi som per demostrar una altra vegada que la democràcia ha tornat a guanyar. Som en un nou ple d'investidura, perquè l'independentisme ha tornat a vèncer a les urnes; a les urnes, el nostre espai preferit, el lloc on ens sentim més còmodes, perquè ha guanyat amb les regles del joc democràtic, i exigim a l'Estat que accepti la seva derrota i que respecti els resultats. Li diem a l'Estat que si vol guanyar haurà de convèncer, no vèncer. Perquè, com deia Unamuno des del paranimf de la Universitat de Salamanca, «teniu la força bruta, però us falta la raó». I aquesta, la raó, sempre –sempre, sempre– s'acaba imposant.

El 21 de desembre vam aconseguir una gesta descomunal: vam guanyar malgrat la repressió, malgrat la presó, malgrat l'exili, malgrat les amenaces, malgrat el joc brut, malgrat la utilització de tots i cadascun dels instruments d'un estat capaç absolutament –absolutament– de qualsevol cosa per la defensa de la unitat d'Espanya. El 21 de desembre vam tornar a veure la mirada baixa de l'Estat, la seva mirada de la derrota, com ja havia passat l'1 d'octubre, a l'inici i al final d'aquella jornada històrica. El 21 de desembre vam dir ben alt i ben clar que persistíem, i nosaltres avui, des d'aquí, tornem a dir una altra vegada que persistim.

Avui hem de donar un pas més en la direcció adequada, en la recuperació de la Generalitat usurpada pel 155 –d'un 155 que fa mal a tots els catalans, senyora Arriadas, no només a una part: a tots els catalans (*aplaudiments*)–, donar un pas més en la recuperació de les nostres institucions, després d'haver recuperat ja, per sort, aquesta cambra. I ara cal iniciar un període que nosaltres estem convençuts que ha de ser fructífer i que ha d'encaminar la construcció republicana. Avui fem un acte de dignitat, de valor, de coratge, de fermesa, com ja el vam fer l'1 d'octubre. Ens tornem a posar dempeus una altra vegada, malgrat ser conscients dels molts cops que hi ha sobre les nostres espatlles, dels d'abans de l'1 d'octubre, els de l'1 d'octubre, i també els posteriors a l'1 d'octubre. Aixequem el cap per fer-nos nostre de nou el Govern una altra vegada, nostre fruit de les urnes, dels llocs d'on emanen els governs, de les urnes que sempre –sempre, sempre– defensem i on fa molts anys que a més de defensar guanyem, i guanyem amb els valors republicans.

Avui fem el primer pas per recuperar una institució centenària, preexistent a tots nosaltres, sostinguda durant l'etapa de l'exili, durant la monstruosa dictadura feixista, per persones com Lluís Companys, com Josep Irla o com Josep Tarradellas.

Som aquí per recuperar l'autogovern de Catalunya que Madrid ha usurpat de manera barroera interpretant la seva Constitució, aquella Constitució que no volien l'any 78, aquella Constitució que van trencar per sempre el 2010 amb la sentència de l'Estatut de Catalunya, aquella Constitució que ara es fan seva i utilitzen com volen, com més els interessa, i que llencen cada dia contra els seus adversaris polítics.

Diputats i diputades, catalans i catalanes, la democràcia a l'Estat espanyol està en perill, i el que està passant a Catalunya només n'és l'inici. Estem vivint noves formes de repressió. A Catalunya avui ens toca abanderar la defensa dels drets civils i de les llibertats, com ho hem hagut de fer en tantes altres ocasions durant la història. El que està en risc no és un moviment polític, no són unes idees, no és l'independentisme; és la democràcia, l'estat de dret o els drets fonamentals. Tots els demòcrates s'han de sentir interpel·lats per l'onada repressiva que ha engegat l'Estat. Ens sobren els exemples, i podem recordar Arco, Valtònyc, els titellaires, la llei mordassa, *El Jueves*, els tuitaires que critiquen el Govern espanyol, la repressió a Múrcia quan les protestes són al carrer. Qui serà el següent? A qui li tocarà? Un cop han perdut la vergonya, qui pot assegurar que no està en perill? Quins drets civils, polítics o socials tenim garantits? Ja ho contesto jo: cap, cap ni un.

Per fer avançar el país, cal defensar els drets de tots els ciutadans de Catalunya davant d'aquells que no dubten a utilitzar la violència contra la població civil per imposar les seves opinions polítiques. Esquerra vol escoltar a tothom, volem defensar els drets individuals de tots els ciutadans per construir un país millor, amb més drets, més lliure, més net i més just.

Avui hem de posar la primera pedra per desterrar les desastroses conseqüències del nou decret de Nova Planta imposat des de Madrid. Demà hem de posar les següents, i no hauríem de perdre ni un segon. Cal constituir el Govern de manera urgent, necessitem tornar a posar en marxa aquest país, hem de continuar la feina, tornar les institucions al servei de la seva gent, perquè cada dia de 155 la ferida és més profunda, i no ens ho podem permetre.

Avui li donarem tot el nostre suport a Jordi Turull, un suport sincer, acompanyat de responsabilitat i exigència, com no podria ser d'una altra manera. Tenim en el nostre horitzó més immediat el deure d'arrencar aquest 155, un 155 clavat al cor d'alguns dels consensos més importants que ha tingut aquest país, i ho hem de fer junts. Una espasa clavada sobre els mitjans de comunicació públics, sobre la nostra escola, sobre les delegacions a l'exterior, sobre la policia catalana, sobre el tercer sector, sobre el desplegament de la renda garantida de ciutadania. I no podem permetre que això continuï d'aquesta manera. Només depèn de nosaltres recuperar les nostres institucions, i no podem fallar.

Els republicans necessitem tenir un govern, cap republicà voldria perdre el que hem aconseguit, no podem anar enrere. Però tampoc –tampoc– podem renunciar a anar endavant. No podem posar en risc la immensa victòria de l'1 d'octubre ni la revalidada del 21 de desembre. Hem de treballar amb l'esperit col·lectiu de l'1 d'octubre, i també del 3 d'octubre, on el país era la guia i els objectius s'aconseguien amb la suma de totes les peces, i avui tenim l'oportunitat de recuperar una d'aquestes peces. Volem governar, volem decidir, volem transformar i volem fer-ho entre tots i per tots i totes, tal com ho vam fer l'1 d'octubre i com ho vam fer el 3 d'octubre. Perquè quan treballem tots junts som imparables, quan treballem tots junts aquest país és imparable.

Ni volem ni podem tornar a quedar-nos presoners de les trampes processals i judicials, no volem tornar a entrar en un bucle electoral. Volem persistir per ser, volem ser per persistir en els ideals republicans, en el projecte d'una ciutadania lliure i digna, en la igualtat i en la justícia social. Continuar treballant incansablement per acabar amb les desigualtats d'aquest país: fent créixer l'economia, invertint en polítiques socials, treballant per aconseguir nous rècords històrics en exportacions,

reduint el deute. I, al mateix temps, posar en funcionament instruments cabdals en l'àmbit social, com la renda garantida.

Hem de treballar perquè Catalunya segueixi sent un gran punt per a la inversió estrangera, un bon ecosistema per a la innovació i el coneixement, i, a la vegada, invertir tres de cada quatre euros del pressupost en polítiques socials. Ho sabem fer, hem demostrat que ho sabem fer, perquè ja ho hem fet. Fem govern i continuem caminant, continuem amb la gran tasca que va fer el Govern abans del 155.

Hem fet els pressupostos més socials de la història, hem posat més mestres que mai al sistema educatiu, hem invertit 400 milions d'euros més en l'àmbit de la salut i treballat per garantir els drets de tots els ciutadans amb lleis com la d'accés universal a la salut o la renda garantida.

Però no només això: malgrat totes les amenaces del món que l'Estat i alguns dels irresponsables partits de l'oposició han fet, les inversions estrangeres també s'han disparat i han fet rècords històrics. I això al bloc monàrquic no li agrada, no li agrada gens sentir-ho, li agrada deformar-ho, li agrada treballar amb aquestes dades i falsificar-les. Però són dades, és la veritat, són dades que no agraden però que són certes: Catalunya és motor, és atractiva a la inversió, al turisme i a la innovació, tot i els discursos catastrofistes que sentim d'aquesta ala de l'hemicicle. Catalunya lidera, i hem de tornar a formar govern amb urgència per continuar treballant en la mateixa línia.

A Catalunya hem anul·lat els judicis franquistes i fet justícia a la memòria de les víctimes, i a altres llocs encara esperen i continuaran –i continuaran i continuaran– esperant.

I hem demostrat també, en la pitjor de les situacions possibles –en la pitjor de les situacions possibles–, com es gestiona un país quan pateix un atemptat gihadista en el seu cor. I encara no ens ho han perdonat, i encara no ho han paït, i se n'estan intentant venjar, amb l'honorable conseller Forn o amb el major Trapero.

Tenim a les nostres mans fer fora la foscor. O fem govern i recuperem la Generalitat i les institucions del país, o mantenim el 155 encara uns quants mesos més. I després de recuperar aquestes institucions hem de seguir treballant i hem de seguir avançant. Cada dia que passa és més urgent deslliurar-se d'un estat que va en contra dels catalans i de les catalanes. Dintre aquest regne no hi ha futur.

L'única manera que tenim és lluitar per fer un país millor per a tots els ciutadans, l'única eina que ens permetrà garantir els drets i les llibertats dels catalans, individuals i col·lectius: construir un país per a tothom, un país del bé comú, que no deixi a ningú enrere. La república és l'única opció de fer una societat més justa, més neta i més pròspera.

Volem un país millor. I voler un país millor no pot ser en cap cas –en cap cas– il·legal. L'Estat va aturar la darrera legislatura, mitjançant el Tribunal Constitucional, més de vint-i-cinc lleis amb un marcat caràcter progressista i social: la Llei de la pobresa energètica, l'impost als habitatges buits, l'impost als bancs... Quedar-nos a l'Estat, renunciar a governar-nos, és renunciar a avançar cap a aquest país millor, renunciar a defensar els drets i les llibertats dels catalans. I Esquerra Republicana no renunciarà mai –mai, mai– a fer un país millor per a tothom.

(Pausa.)

Continuo. Aquells que ens volen dividits s'han equivocat de país. S'han equivocat de país, senyors de Ciutadans, que, per cert, haurien d'anar renovant el discurs: només hem trobat a faltar Matrix, l'única cosa. *(Aplaudiments.)* De fet –de fet–, si renovessin el discurs i el possessin al dia, no li dirien «Mas» a Puigdemont, i no li dirien «Puigdemont» a Jordi Turull. *(Aplaudiments.)*

Catalunya és una terra d'acollida, diversa, que hem construït entre tots, que ha treballat des de la diversitat per crear un país per a tothom. Amb aquest esperit es va impulsar la immersió lingüística, aquella immersió lingüística que vam construir conjuntament amb els socialistes, es van asfaltar els carrers o es van aixecar bar-

ris sencers. Amb aquest esperit es van aconseguir les grans demandes obreres, es va lluitar contra la guerra d'Iraq, contra el transvasament de l'Ebre, o es va fer l'1 d'octubre. En aquest país és igual d'on vinguis, és igual què pensis, l'important són els objectius comuns. Som i serem un sol poble, que escolta, que parla, que busca sempre el diàleg; ho hem defensat sempre, ho hem practicat sempre. No se'n sortiran –no se'n sortiran–, de la idea de dividir la nostra societat. Seguirem treballant, com sempre (*aplaudiments*), per parlar amb tothom, per escoltar a tothom, per governar per a tothom.

Esquerra Republicana vol exercir el seu paper de ròtula, i pot fer-ho, i pot ser l'eina més efectiva per fer avançar aquest país. I amb aquest objectiu ens marquem tres grans reptes per a aquesta legislatura. Pensar conjuntament el projecte comú. Iniciar un gran debat ciutadà sobre el model de societat que volem a curt, a mitjà i a llarg termini; institucions, societat civil, ciutadans han de poder debatre quin consideren que és el millor model educatiu, sanitari o de seguretat, per posar només tres exemples, per a la Catalunya de demà. Blindar l'estat català del benestar: escola, salut, treball i família –escola, salut, treball i família. Els quatre pilars de l'estat del benestar que el Govern de Catalunya ha de fer accessibles a tothom qui viu i treballa a casa nostra.

I conquerir nous drets. Davant la regressió democràtica de l'Estat, volem que Catalunya esdevingui pionera en la conquesta de nous drets democràtics i civils, així com un baluard en la defensa dels drets individuals i col·lectius. Convertir Catalunya en un espai de defensa dels drets civils i democràtics: el dret a la llibertat d'expressió, de manifestació, de reunió; els drets polítics; els drets dels refugiats, dels immigrants; pioners en polítiques d'igualtat, d'inclusió, de justícia i d'equitat. Hem de liderar la defensa de les llibertats i dels drets civils, perquè aquests són els valors republicans, perquè aquesta és la república que volem, tan diferent a l'Estat espanyol.

I què farem a partir d'ara? A partir d'ara, com a país, hem entrat en una nova fase, hem mesurat les nostres forces, hem constatat la nostra fortalesa, però també –i ho hem de dir– les nostres febleses. Si la nostra fortalesa roman intacta i som capaços de superar les febleses, ens en sortirem. Per fer-ho necessitem més consistència i una majoria més sòlida, més àmplia i transversal per superar la divisió dels blocs. Treballem-hi des de ja. Nosaltres, demòcrates i pacifistes com som, sabem que només podem transformar la realitat si acumulem una suma democràtica i pacífica ingent, encara més gran. Hem crescut moltíssim en molt poc temps, i encara hem de créixer més.

Hem d'anar més enllà del regateig curt, hem de superar els cops de volant, hem de posar les llums llargues per sumar, per aconseguir tots els nostres objectius democràtics; una força democràtica i pacífica, enorme, perquè ha de superar el poder i els interessos de la formidable aliança conservadora, perquè ha de superar els immobilitistes, perquè té el repte de trencar l'*statu quo*.

Ara bé, aquesta acumulació de força democràtica exigeix fermesa, i serenitat, i convenciment, i intel·ligència col·lectiva, i un esforç constant, rigorós i sostingut en el temps. Exigeix esforços individuals, de cada un de nosaltres, però també esforços col·lectius de tots plegats com a societat. Exigeix que cadascú faci la seva feina el millor possible, la seva feina en l'àmbit de la mobilització social, però també en l'àmbit professional de cadascun de nosaltres. No esperem què pot fer el Govern per nosaltres; donem el millor cadascú de nosaltres per construir aquest país.

Avui aquest Ple és una victòria en si mateix: la victòria de l'1 d'octubre i el 21 d'octubre, tant si Turull és investit com si finalment no ho fos avui. Si no és avui, serà demà. La majoria republicana d'aquesta cambra ha de trobar i trobarà el camí, malgrat les pressions i malgrat la repressió. Nosaltres construïm; cada dia construïm. I l'Estat destrueix. I no se'n sortiran –no se'n sortiran. Tenim un país per salvar, un futur per construir.

«Tornem a reprendre la nostra tasca després d'hores doloroses i amargues. Per la voluntat, per l'afecte i per la simpatia de la sagrada onada popular, som altra vegada aquí.» Ho va dir Lluís Companys després de guanyar les eleccions del 36 i sortir de la presó. «Venim per servir els ideals. Portem l'ànima amarada de sentiment. Res de venjances, però sí un nou esperit de justícia i de reparació. Recollim les lliçons de l'experiència. Tornarem a sofrir, tornarem a lluitar i tornarem a vèncer.» Visca Catalunya!

(Crits de «Visca!» i aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. Ara és el torn del senyor Miquel Iceta, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Senyor Iceta, quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyores i senyors diputats. I permeti'm que comenci dient que, des del nostre punt de vista, aquesta legislatura comença tan malament com l'anterior. I m'explicaré: també l'anterior legislatura va començar amb un ple convocat d'un dia per l'altre, amb unes converses telefòniques de la llavors presidenta, que ho recordarà, amb els presidents dels grups. Però almenys a l'anterior legislatura això va anar així perquè estava a punt d'esgotar-se el termini legal, finit el qual haguéssim hagut de convocar eleccions. Per tant, llavors tots vam entendre que, per mor de no perdre l'oportunitat d'una legislatura, havíem de transigir, de ser flexibles i d'acollir, fins i tot de bon grat, el que va fer la presidenta llavors.

Però ara no era aquest cas; no estàvem amb un problema de terminis. I jo encara els he de dir, i després d'escoltar la intervenció del candidat, que no sé per què fem aquest Ple avui. L'única raó que a nosaltres se'ns acut és perquè demà hi ha una citació judicial, però, després d'escoltar la intervenció, no acabem de veure el sentit de la cosa, perquè realment estem davant d'una contradicció evident. Es vol el suport de la CUP però es fa una proposta –i jo no ho dic pejorativament, tot al contrari– de tipus autonomista. I, si m'ho permet el candidat, el senyor Jordi Turull, en Jordi, alguns deien: «No, recorda el Puigdemont, recorda el Mas.» Doncs, jo sé que la comparació que jo faré ara ell no se la prendrà malament: recorda en Pujol. Jo havia assistit a discursos del president Pujol com a candidat, que, quan el volíem criticar, dèiem: «Ha fet un "llistí" telefònic.» I avui és veritat que alguns passatges d'aquell discurs que ens ha fet el candidat, doncs, ens recordaven aquell moment.

Però és que aquesta és la disjuntiva en la que ens trobem. Vostès volen completar una majoria amb un programa que no és compartit pels tres elements d'aquesta majoria. I llavors nosaltres voldríem saber el perquè d'aquest canvi d'objectiu. És un canvi realment sincer? Vostès consideren que el que volien fer no es pot fer i, per tant, han de canviar allò que abans en dèiem «de paradigma»? O senzillament és que hi han condicionants que obliguen a una contenció en el discurs. Això només vostès –i en concret el senyor candidat– ens ho podrien dir.

A nosaltres no ens ha agradat aquest apressament. Hi havia una ronda de consultes ja convocada que ens hagués permès fer aquest Ple, probablement, doncs, potser dilluns, sense cap mena d'entrebanc i sense cap mena de problema, sense forçar la màquina. I jo crec que de tant en tant és bo que tots ens repetim que això no és una coordinadora de partits amb vot ponderat. Això és una institució, amb unes regles, amb uns reglaments, amb uns «modus» –que hagués dit la meua àvia– que convé servir, pel respecte que ens hem de tenir entre tots i pel respecte que ens ha de mereixer la ciutadania a la que servim. I creiem, sincerament, que en aquesta convocatòria de Ple s'han apressat els terminis sense que n'entenguem la raó, i menys encara després d'haver escoltat el contingut del discurs del senyor candidat.

Aquesta legislatura comença malament també, des del nostre punt de vista, perquè es pretén invertir persones que tenen una dificultat objectiva per desenvolupar la tasca a la qual són cridades. Primer es va intentar invertir una persona, Carles Puig-

demont, que no està aquí. Després, finalment la realitat –sembla– es va imposar, i ell va retirar, sense dir-ho, la seva candidatura. Després es va intentar el mateix amb Jordi Sànchez. També passats uns dies s'imposa la realitat, però aquesta vegada sí, es va produir una retirada formal i per escrit de la candidatura. I ara se'ns planteja la candidatura d'en Jordi Turull. I nosaltres, amb el dolor que cadascú pugui sentir..., però és que creiem que nomenar com a president de la Generalitat algú que objectivament té limitades les seves capacitats no és un bon servei al país.

I com no han de creure per a res el que jo digui, els llegiré el que deia una consellera de l'anterior Govern, de forma ben rotunda i sincera a Catalunya Ràdio: «Les persones que estan al capdavant del Govern han de tenir les mans completament lliures i, sobretot, la veu lliure.» Jo crec que té raó, i probablement quan la consellera ho deia, ho deia amb molt dolor, molt més del que jo segurament pugui sentir. I ja sé que a vegades plantejar aquestes qüestions és difícil, però és que és així.

De fet, si hem vist ja alguna cosa abans de començar és que hem alterat el calendari del Ple per causa judicial. És que ara haurem de condicionar els plens del Parlament al calendari que ens marqui un jutge, precisament perquè potser la persona que haguem triat com a president de la Generalitat tingui unes obligacions que lògicament no pot defugir, a menys que vulgui marxar?

I, per tant, nosaltres creiem que d'això se n'ha de poder parlar amb tota claredat, i més si resulta després que el programa que se'ns presenta és un programa que pot concitar molt més suport que el programa de l'anterior legislatura. Parlem en plata: jo estic encantat que comencem a fer debats sobre com combinar l'economia 4.0 amb el concepte d'economia circular. El procés de la gentrificació, per exemple, doncs, també és un tema molt interessant. Si un segueix les propostes que ens ha fet el candidat a la presidència, és difícil trobar-hi coses de què estar en contra. És veritat que alguns podem dir: «Escolti'm, això es podia haver fet fa temps» o «Hi han fites que vostè ha assenyalat que el Govern al qual vostè pertanyia no va abordar.» Però, al cap i a la fi, això que són crítiques legítimes en política no resolen els problemes de la gent, i molta gent diu: «Escolti'm, si es fa un acord al Parlament de Catalunya per un pla de xoc per reduir les llistes d'espera, benvingut, el proposi qui el proposi, el signi qui el signi.»

I per això em sembla que el discurs del senyor candidat potser ha amagat una mica la qüestió fonamental. I la qüestió fonamental és la següent: quin balanç fem de l'anterior legislatura i fins a quin punt estem disposats a modificar, a canviar, a superar, a adaptar –posi'n vostès el verb que vulguin– els objectius, els instruments i els ritmes.

Jo no vull ni he demanat mai que ningú renunciï als seus principis, als seus valors, als seus ideals. Sí que dic que la pràctica moltes vegades ens fa revisar plantejaments. I que els que, potser portats per l'entusiasme, pensaven que la via unilateral i il·legal podia portar molt lluny, potser avui, vist el que ha passat, poden considerar que cal buscar altres camins. En això no hi vegin cap crítica; vegin el realisme de qui s'enfronta a uns condicionants que fan que moltes vegades, doncs, les il·lusions, els projectes, s'hagin d'adaptar a aquesta realitat.

Perquè, escolti'm, la darrera legislatura no va acabar bé. I ningú pot dir que va acabar bé. Va acabar amb una república proclamada però no real, amb un govern en desbandada, amb l'aplicació de l'article 155, la intervenció de les institucions catalanes, per convocar unes eleccions. No és un bon final –no és un bon final–, però és que, a més, resulta que tenim una societat dividida, no ens enganyem. Almenys nosaltres no ens enganyem. Quan resulta que del resultat electoral de les darreres eleccions el primer partit a Catalunya es diu Ciutadans - Partido de la Ciudadanía, que va treure 1.100.000 vots, que és un partit, amb tots els respectes, amb el qual mantenim discussions, i a vegades alguns acords..., això vol dir alguna cosa, no? Això potser deu voler dir que alguns que no han acceptat consensos travats al llarg de molt

de temps, finalment, probablement perquè el procés independentista finalment els ha alterat, han decidit fer una política molt diferent a la que es feia.

I, per tant, a mi m'agrada molt quan sento, des de la tribuna, apel·lacions, com ha fet en Sergi Sabrià, el portaveu d'Esquerra Republicana, a la necessitat de refer consensos bàsics. Però refer consensos bàsics implica també renunciar a fer accelerades poc pensades. I, per tant, tots haurem de fer aquest esforç. I, evidentment, tots, nosaltres els primers, disposats a moure'ns. Però si avui un candidat d'aquesta majoria en construcció, diguem-ne així, independentista, ve amb un programa que resulta que no parla de la independència, no parla de la república, parla molt de l'1 d'octubre però no del mandat democràtic de l'1 d'octubre, no ens parla de l'espai lliure de Brussel·les, no ens parla..., perdonin, d'una cosa que... –és amb la que jo em vaig preparar aquest debat–, que era una proposta d'acord d'investidura, que jo tenia entès que havien acordat Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, i que havien sotmès a les companyes de la CUP, però resulta que hem escoltat el discurs i hem dit: «Home, és veritat que algunes polítiques de tipus sectorial sí que hi troben encaix!, però la qüestió central d'aquesta legislatura, de cap a on orientem la política catalana, té a veure amb un ou a una castanya.»

Jo cada cop que sento parlar de diàleg, negociació i pacte, renuncio als drets d'autor, però me n'alegro. (*Aplaudiments.*) Jo cada cop que sento parlar d'una política pensada pel conjunt de la societat, me n'alegro! Si això vol dir que efectivament, tots, uns i altres, renunciem a una idea de progrés social basat en dues meitats enfrontades, sobre aquest camí hi ha molt a córrer, hi ha molt a parlar. Ara, hi ha d'haver un punt zero que algú digui: «Miri, el que jo estava fent fins ara, he vist que no ha anat prou bé i hem de buscar un altre camí.» I això, ho repeteixo, no és un element de crítica, és un element de realisme, és un element de demostració que es viu a la realitat i que no es viu en una altra dimensió desconeguda.

Perquè ha canviat el seu discurs? No ho sabem, només ens ho pot dir vostè. Nosaltres, el que sí que li podem dir és que, vists els antecedents, no tenim encara prou elements de confiança que ens facin modificar la nostra oposició a la seva candidatura. També l'hi vull dir clarament. Però no voldria que això fos llegit en clau d'una crítica personal, que també hi podria ser, sinó en clau de dir, un canvi copernicà, un gir de cent vuitanta graus, tan sobtat, ens ha sobtat molt. O aquí hi ha algunes coses que no sabem i sobre les quals puguem després treballar tots plegats o això és, senzillament, un discurs per no ficar-se amb més problemes dels que ja té i les ganes de poder, doncs, comparèixer davant d'un jutge en qualitat de candidat o si fos elegit president.

Però hem començat aquest ple amb la notícia, que no sé si serà o no desmentida, que les companyes de la CUP consideren que no es donen les condicions per donar-li suport. Per tant, imagini's vostè la lectura que en fem, els que no participem d'aquesta majoria en construcció: per què ens han fet córrer tant? Quina era la gràcia, si no hi havia assegurada una majoria? Si, a més, el discurs del candidat, en comptes d'aproximar-se a les posicions de les companyes de la CUP, sembla que les allunya? Per tant, jo vinc al Parlament, a part de discutir, i tant com calgui, i a defensar els meus plantejaments, a intentar entendre en quin context tots ens movem per intentar fer la millor aportació possible en funció de, lògicament, del projecte polític que defenso.

I la veritat, no ho entenc. Ara, també l'hi vull dir, si efectivament hi ha una renúncia de treballar només pensant en una meitat, de buscar una legitimitat amb unes institucions que no la tenen, de renunciar a fer un procés constituent en el que només hi participaria mig país... Escolti'm, això està obrint un camp molt interessant, sobre el que molts podrem després aportar i construir. Si només és una petita anècdota o un gir argumental puntual, necessari, com es deia abans, *por necesidades del guión*, doncs llavors no podrem establir una col·laboració sòlida.

En tot cas, nosaltres creiem que la contradicció està servida. O bé hi ha una majoria independentista per desobeir i construir república o bé s'està en disposició d'explorar una majoria més transversal. I no sabem veure altre camí. I, escolti'm, ja sé que dient això m'arrisco molt, però... –a això, ja hi estic acostumat–, però és que ho veiem així, perquè és veritat que tothom vivim i administrem la nostra coherència, però no tot és possible. No és possible república sense desobediència. I, per tant, i com que la paraula «república», per cert, no ha aparegut en el seu discurs, no sabem si és perquè realment, per les raons que sigui, vostès han renunciat o estan plantejant..., millor per no dir la paraula «renúncia», que sembla que..., vostès estan plantejant un treball en un altre pla o no... I, per tant, és veritat que avui, una mica desconcertats, ens han deixat. Perquè, efectivament –jo suposo que com molts–, per preparar la intervenció, doncs, com que no teníem, lògicament, el discurs escrit, treballàvem l'acord d'investidura amb el que disposàvem. Al veure que després, el guió no és aquest, doncs, realment, nosaltres li hem de dir: «Si hi ha, de veritat, disposició a parlar en uns termes ben diferents al de l'anterior legislatura, a refer consensos socials, a pactar polítiques públiques, a intentar que aquest país, malauradament dividit, però no trencat, no es trenqui, amb nosaltres podem comptar-hi a canvi de res, com sempre.»

I m'ha agradat –i em permetrà i em perdonarà que el citi un altre cop– el portaveu del Grup Republicà quan recordava, per exemple, consensos importants, als inicis de l'etapa autonòmica en matèria de política lingüística. Perquè, efectivament, aquest país té uns fonaments i en aquests fonaments hi ha participat moltíssima gent. Però quan hi ha participat moltíssima gent? Quan hi havien les condicions per fer-ho, quan les apel·lacions al diàleg i a pensar en tots eren certes. I això no exclou, en absolut, grans discrepàncies, almenys els socialistes hem discrepat de Jordi Pujol, que abans citava, moltíssim, i això no va impedir, en grans temes de país, posar-nos d'acord. I, per tant, i avui, potser els mirem amb certa nostàlgia, tots plegats, perquè els trobem a faltar. I és que un país és la seva diversitat, el seu pluralisme, però també la seva capacitat de lligar acords transversals sobre els temes que, podríem dir, són el nucli del funcionament d'una societat democràtica avançada. I aquest Parlament, que ha vist grans lluites, que ha vist grans contradiccions, que ha vist, a vegades, desqualificacions, ha vist també grans acords. I jo els hi diré: «A la vida no tries mai tot el bo i tot el dolent.» Però m'agrada molt més recordar els acords produïts –i això que normalment es feien quan jo estava..., o el meu partit estava a l'oposició– que no pas les grans discussions d'avui.

Per tant, hem de..., s'ha de decidir. Nosaltres creiem que aquest país dividit, enfrontat en dues meitats, no avançarà, no pot avançar, cap país pot avançar d'aquesta manera. La reconstrucció de consensos implica, a vegades, i és cert, renúncies per part de tothom. Em sembla que ho he dit alguna vegada: «Si no estàs disposat a renunciar i cedir, no seguis a la taula de negociació, perquè no estàs sent honest amb l'altra part de la taula.» I negociar vol dir *amb tothom* –no pots dir «jo amb aquests sí, i amb aquests no»–, i disposat a parlar del conjunt dels temes, no hi han temes reservats, que formen part del sagrat, sinó que tots estem cridats a trobar camins d'encontre, siguin quins siguin els temes, per difícils que siguin.

I després, no oblidar que la gent que ens veu des de fora, independentment de la seva posició política i de com hagin viscut aquests mesos, està vivint amb neguit aquesta dificultat d'arrencada d'aquesta legislatura. Perquè, és veritat, hi ha una vigència d'un article 155 de la Constitució, però tothom sap que des del 31 de gener es podria haver arrencat una legislatura i aquest article podia no estar sent d'aplicació en aquests moments. I que la principal responsabilitat de que això sigui així és nostra. Ja veuen que faig un «nostra» ampli. També podria dir «home, si vostès s'haguessin posat d'acord... –no, no dic nostra–, dels cent trenta-cinc diputats i diputades de la cambra.» Però hi ha molta gent que ens està esperant: els aturats, la gent que espera els ajuts a la dependència, els que esperen la renda garantida de ciutadania.

ania, els que tenen llistes d'espera sanitàries o que estan esperant una plaça d'una residència de la tercera edat; els estudiants, que se'ls va demanar una acreditació de coneixement d'una tercera llengua i no s'han posat els instruments perquè realment hi puguin accedir; els treballadors del sector públic, que efectivament es va arribar a uns determinats acords que vam emparar parlamentàriament, però que no s'han pogut posar en marxa o fer efectius; el procés de preinscripció educativa, que se'ns ha allargat una mica i que ha plantejat, també, alguna incògnita que no voldríem que s'hagués plantejat.

I tantes i tantes coses... I per tant, tenim molta feina a fer. Hi ha possibilitat, en aquesta legislatura, de fer govern? Sens dubte. Hi ha una majoria independentista que té legitimitat per organitzar el govern? Sí, a mi, almenys a mi, o a nosaltres, no ens diguin: «No s'accepten els resultats.» No, escolti, nosaltres no tenim cap problema: reconeixem l'existència d'una majoria parlamentària independentista. Però també ens veiem obligats a recordar, de tant en tant, que no és una majoria social. I això què fa? Habilita determinades coses, però en desaconsella d'altres. A nosaltres, els he de dir que quan vam conèixer aquest document, que sembla que ja no val, una de les preocupacions que teníem és que amb ell es plantejava la creació d'unes estructures a les quals el Parlament de Catalunya s'hauria de supeditar. I nosaltres dèiem: «Com és possible que les institucions, que són de tots, hagin d'acabar supeditades a estructures creades per una part?» Ja no ens posem ni a discutir si es poden o s'han de crear o no. I, per tant, jo els prego que, en aquest esforç d'evitar l'esquinçament social i polític del nostre país, tots –tots, tots, tots–, preservem la legitimitat d'aquest Parlament, les normes del funcionament d'aquest Parlament i un esperit de respecte i companyonia que és el que ens pot permetre, eventualment, avançar en alguns terrenys.

Dir-los que nosaltres –i em sap greu haver-ho de dir així, però– quan l'hem escoltat no ens hem acabat de creure el que ens deia. No per desconfiança personal, sinó senzillament perquè no hem sabut veure el motiu d'aquest canvi, deixi-m'ho dir, de rasant. Si fos sincer, si fos real, jo crec que seria molt bo pel país. I ja sé que dient això em torno a posar en embolics, però és igual, crec que seria molt bo.

Lamentablement, i això ens passaria si la situació fos diferent, un discurs, una proposta no canvia una dinàmica política, però pot assenyalar un punt d'inflexió. I ja saben vostès que jo, en aquesta cambra, he intentat sempre ser el màxim de possible en el sentit aquest, si hi han possibilitats de fer coses plegats, m'estimo més els sacrificis necessaris i fer-les que no pas encastellar-nos en allò que ens separa i que ens impedeix avançar a tots plegats. Sigui quin sigui el judici, la posició política de cadascú, haurem de reconèixer que, per les raons que sigui, i sens dubte, la impenetrabilitat de determinades estructures de l'Estat no ajuda, però, des de l'any 2010, no toquem vores.

Tenim projectes, fem grans mobilitzacions, però no hem aconseguit que aquests projectes i aquestes mobilitzacions es tradueixin en avenços socials, polítics, econòmics, concrets. Certament, té molt de mèrit, ho he dit moltes vegades, comprometre molta gent en un moviment social viu, però, clar, nosaltres, que som representants del conjunt de la ciutadania, tenim també certa obligació de tant en tant de poder oferir als nostres conciutadans avenços concrets. I hem de reconèixer que des de l'any 2010 no se n'estan produint. I moltes vegades –i aquí segurament serà polèmic per part d'alguns, el que diré– diem que no es produeixen aquests avenços perquè hi ha Madrid. I..., «Madrid me matas», deia, no?, i «Madrid no nos quiere». Però jo crec que cada cop més haurem de mirar si la força que necessitem per remoure obstacles no passa, en primer lloc, per fer acords Catalunya endins. (*Aplaudiments.*)

La meitat contra la meitat no només no avançarà, sinó que no farà remoure obstacles d'avenç col·lectiu. Probablement alguns diran que seran avenços menors als que voldríem, sens dubte. Tot consens, i abans ho deia, tot acord, requereix un cert procés de renúncia, de renúncia en benefici d'un avenç concret que beneficia a tot

hom. És la manera que nosaltres entenem la política. I, per tant, el joc està obert. Sembla que avui no tindrem, si no hi ha canvis, investidura. Vostès poden, legítimament, intentar completar la majoria independentista, amb la dificultat que això comporta des del punt de vista de conciliar, diríem, una vessant més –i permetin-me l'expressió– desobedient i una altra més possibilista –diguem-ho així. És veritat, això és difícil. Poden fer-ho, poden intentar-ho. Això marcarà un camí de la legislatura determinat, en el qual els acords transversals dels que els parlava es faran molt difícils, per no dir impossibles.

Depèn de vostès, perquè vostès van guanyar-se el dret a seguir governant aquest país; efectivament, amb una fórmula que requereix l'acord de tres forces polítiques i amb unes dificultats afegides degut al procés o als procediments judicials oberts, sens dubte. Però fem política ara i aquí amb normes de les que ens hem dotat fa molt de temps; algunes d'elles probablement caldria canviar-les, i hauríem de buscar les complicitats i els camins per fer-ho, perquè les mateixes lleis són les que assenyalen el camí, el procediment i les majories necessàries.

I torno a parlar de majories. Quan vam decidir que per modificar l'Estatut calien dos terços, un mínim del suport de dos terços d'aquest Parlament, no ho fèiem com una espècie de requeriment administratiu: ho fèiem des de la consciència que el canvi d'estructures de país i de regles del joc havia de respondre a l'existència d'àmplies majories que hi donessin suport. I nosaltres creiem que poden haver-hi aquestes majories.

Certament, no hi han dos terços per la independència, però jo crec..., i abans..., i em tornarà a perdonar l'amic Sabrià, quan deia: «Els republicans no volem, no estem disposats a perdre res.» I, efectivament, el nostre risc avui no és avançar, no és no retrocedir, sinó no recuperar el que ja hem retrocedit. I des d'aquest punt de vista, i malauradament per motius que segurament pocs poden compartir, però, hi ha un estímul a aquest treball conjunt de refer consensos, de refer llaços, d'escoltar-nos més. I des d'aquest punt de vista, com m'agrada sempre dir coses bones de la intervenció del candidat, m'ha agradat molt l'apel·lació al diàleg i una cosa que ell també deia; diu: «Escolta, però per dialogar algú ha d'escoltar.» Tots hem d'escoltar; els d'allà també. Però jo estic convençut que l'única forma que des de Catalunya podem utilitzar per moure coses és promoure primer un amplíssim consens aquí.

Tot i així, algú podrà dir: «I, tot i així, no hi han garanties d'èxit.» Tindrà raó, i la història proporcionarà molts, molts arguments i casos en els quals sustentar aquesta teoria. Però, escolteu, l'altre camí que també el nostre poble ha emprés en diversos moments de la seva història, aquest mai no ha reeixit, els costos són enormes, ho hem vist en relativament poc temps. Per tant, és una reflexió que haurem de fer no lligada probablement a una investidura concreta, però sí al que els ciutadans esperen de nosaltres. Jo ja sé que hi ha qui diu: «Aquí no hi haurà un altre remei que convocar eleccions.» Jo sempre crec que hi han molts remeis, que hi han moltes alternatives que s'han d'explorar, si es vol.

En tot cas, la mà estesa del Grup Socialista per buscar aquells elements que..., m'han agradat, com explicava el candidat, alguns dels elements del seu programa, que al final són bastant comuns. Què vol aquest país? Desenvolupament econòmic i ocupació. Ens agradaria a tots que la formació professional fos més eficient; que poguéssim fer una reforma més potent del Servei d'Ocupació de Catalunya; que les nostres competències en matèria d'inspecció de treball servissin per afiorar el treball negre i també per lluitar a favor de la igualtat entre homes i dones en el lloc de treball. Volem tenir la millor escola; volem donar el màxim suport als grans trumfos d'aquest país, que es troben molts d'ells a la universitat, a la ciència, a la tecnologia i a la recerca, que tenim aquí, ben a la vora. Necessitem que es recuperi socialment la part de la població que més ha patit la crisi, i en això estem tots prou d'acord; després segurament uns voldrien anar més lluny, altres voldrien un camí o un altre...

I després volem més autogovern i un millor finançament. Això pot unir molt aquesta cambra, si algú té el coratge d'aixecar amb sinceritat aquesta bandera, sense necessitat de renúncies ideològiques o a llarg termini, però sí cercant el millor benestar de la nostra ciutadania, en uns moments en què la política ha espatllat més coses de les que ha arreglat, en uns moments en què l'economia, tot i que sembla bellugar-se, ha deixat enrere massa gent, en uns moments en què no tenim dret, crec jo, a introduir més elements d'incertesa i d'instabilitat que els que entre tots hem introduït ja en els darrers mesos.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Iceta. Ara és el torn del senyor Xavier Domènech, president del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Xavier Domènech Sampere

Senyor president, senyores diputades i diputats, senyor candidat Turull, m'haig de confessar sorprès, perquè també m'haig de confessar que no esperava gaire cosa d'aquesta trista tarda en el Parlament de Catalunya, però he vist, he pogut escoltar la darrera intervenció del senyor Miquel Iceta..., sorprenentment, senyor Turull, el seu discurs ha convençut el senyor Miquel Iceta, sembla que potser fins i tot amb un autonomisme fins i tot massa tímid en aquest sentit, i sembla que el senyor Iceta els està oferint, si segueixen per aquest camí, la possibilitat d'un suport a canvi de res –repeteix les paraules.

No ho critico; el món és dels valents. El món és dels valents que s'atreveixen a anar més enllà d'on estaven atrapats. El món és dels valents i dels exploradors, senyor Miquel Iceta. Però jo l'invitaria a anar, fins i tot, una miqueta més enllà, a explorar una miqueta més enllà. Perquè si vostès estan disposats..., nosaltres, senyor Turull, no –i ara li explicaré per què–, però si estiguessin disposats... –a construir majories transversals, sí–, però si estiguessin disposats a donar suport al senyor Turull si reafirmés que el discurs que ha fet és el discurs que realment creu, he entès, jo li diria: anem més enllà i estiguem tots i totes disposats a protagonitzar una moció de censura al Congrés dels Diputats per fer fora el Partit Popular. (*Alguns aplaudiments.*)

Comparteixo les paraules –crec que són literals, les he apuntat en un moment– «la política ha de ser poder renunciar per fer avenços concrets que ens beneficiïn a tothom». Fer fora el Partit Popular de l'Estat crec que ens beneficia..., evidentment no al Partit Popular, evidentment no a Ciutadans, que li dona suport, però a la resta crec que ens beneficia àmpliament; no només als catalans i catalanes, sinó també, crec, al conjunt dels pobles germans d'Espanya. Per tant, si la seva invitació cap a aquesta possible majoria transversal era aquesta, la meva invitació és que ho porti més enllà. Això sí que seria una hora esperançada.

Haig de dir-li, senyor candidat, senyor Turull, que vostè ha parlat que avui era una hora..., uns temps difícils, però una hora esperançada. Jo no ho he vist, jo no he vist això. Jo he vist una lectura bàsicament, suposo, d'un acord de govern, de l'acord de govern que tenen vostès amb Esquerra Republicana, una lectura programàtica, amb molt poca passió, amb molta poca explicació i que no ens duia a un veritable debat polític de la situació política en la que es troba en aquests moments Catalunya, i també Espanya.

La realitat és que estem vivint moments d'incertesa, de confusió, de poquíssima claredat. I crec que avui el discurs d'investidura que ha fet vostè encara ens ha deixat més confosos, més incerts i amb menys claredat possible. Estem vivint, certament, avui, no una hora esperançada, sinó una de les hores més fosques de la història d'aquest país. I, en un moment en el qual estem vivint les hores més fosques de la història d'aquest país –i vostè ho coneix, i ho coneixen diputats i diputades en

aquesta cambra a les seves pròpies carns–, veiem on una altra vegada la tàctica s'imposa constantment a una estratègia inexistent, una estratègia absolutament inexistent. Després de tres mesos de negociacions entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana –i suposo que la CUP; ja ho explicaran els companys i companyes de la CUP–, on semblava que el repartiment del Govern o qui es quedava què en els mitjans de comunicació públics catalans era el més important, la crua realitat s'imposa: s'imposa que no hi ha més estratègia, no hi ha estratègia més enllà d'una èpica que s'ha demostrat reiteradament estèril. No hi ha més tàctica en el dia d'avui més enllà de la pura reacció a un calendari judicial. Ni estratègia ni tàctica en un dels moments més foscos de la història de Catalunya.

I ho veiem claríssimament amb la celebració d'aquest Ple, el Ple que semblava impossible celebrar. Tres mesos amb el Ple que semblava impossible celebrar es resol ahir, en un moment, a causa de què? D'un acord de la majoria independentista? No. A causa d'una proposta per sortir de la situació? Tampoc. A causa d'una convocatòria del jutge Llarena del Tribunal Suprem.

I es proposa en aquest Ple que decidim el sentit del nostre vot en funció dels esdeveniments que puguin o no puguin passar demà, i es demana en funció d'aquests mateixos esdeveniments el vot a la presidència de la Generalitat de Catalunya, en funció del calendari que imposa un jutge del Tribunal Suprem. El programa, la recuperació de l'autogovern, la necessitat de construir un futur col·lectiu, tot subordinat a una sola realitat: un jutge, una sala.

No ens mereixem això. I és que massa vegades en els darrers anys, no avui, no ahir, sinó fa massa temps, vivim estratègies que creuen que estan o expliquen que estan fent boicot o denúncia de la situació de Catalunya a l'Estat i acaben convertint-se en un autoboicot per a tots els catalans i les catalanes.

I és cert –és cert–: l'actuació de certs aparells de l'Estat és absolutament intolerable; en això hi estarem absolutament d'acord. També és cert: l'actuació del Govern del Partit Popular, sostingut en aquest inestimable partit que la senyora Arrimadas ens explicava: «Ciudadanos, el partido del consenso y del pacto»... Bueno, sí, es cierto. Es cierto que ustedes pactan con la señora Cifuentes, que falsifica sus títulos universitarios; es cierto que pactan con el PSOE de los EREs en Andalucía, y es cierto que son el principal sostenedor del Partido Popular en España. (*Aplaudiments.*) Si esas son sus famosas soluciones, no las queremos; gracias. Però és cert que aquest Partit Popular, que fa cas omís dels dictàmens del seu propi consell d'estat, amb un tribunal constitucional que acaba fent cautelars que ni havien demanat..., és cert que això no és tolerable; això és cert. És cert que hem vist resolucions judicials en les quals se'ns diu que una persona està a la presó no per la violència que ha exercit, sinó perquè en la seva acció, i producte de la repressió que ha viscut dels aparells policials, aquella violència se li atribueix a ell; i és cert. I sí, és cert, hem vist actes judicials on es diu que una persona roman a la presó per professar una ideologia; i això ho hem vist, ho hem llegit. Tot això és absolutament cert. És cert que quan s'abandonen aquestes garanties es perd la confiança en l'estat de dret i es perd la confiança en la mateixa democràcia. Tot això és cert.

Però tan cert com això és que estem vivint també constantment un procés en el qual el calendari judicial i l'estratègia de la seva denúncia subordina totes i cada una de les accions de la política catalana. I llavors no s'aconsegueixen investitures, i llavors no s'aconsegueix recuperar l'autogovern, i llavors no s'aconsegueix ni un sol poble ni governar per a tots els catalans i les catalanes.

La recuperació de l'autogovern de Catalunya no pot estar en mans de la falta d'estratègia i d'una tàctica absolutament reactiva, no pot estar en mans d'això. Perquè aquesta recuperació és necessària per aconseguir que siguem forts, i no dèbils. És necessària per avançar, no per retrocedir, no per seguir bloquejats. És necessària per lluitar contra la judicialització de la política, sí, també; però sobretot és necessària per no deixar a ningú enrere, absolutament a ningú enrere.

I algú pot pensar que això és igual, que aquest Parlament, que les institucions de la Generalitat de Catalunya, que el nostre autogovern és un mer autonomisme. I, com que és un mer autonomisme, el podem fer servir com vulguem, per al que vulguem; el podem subordinar a les nostres estratègies, el podem menysprear. Qui pensa això no coneix Catalunya, perquè no governa per a tot el poble de Catalunya, sinó només per a una part, i no pot pretendre representar Catalunya.

L'autogovern de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, és una conquesta republicana, no d'una república mental, no de gestos simbòlics, no de desobediències sense cap mena d'estratègia; és la conquesta que es produeix durant la Segona República –aquesta, sí real; aquesta, no simbòlica–, i la seva reinstauració després d'una de les dictadures més ferotges del segle XX es va produir abans de l'aprovació de qualsevol constitució espanyola; forma part del patrimoni col·lectiu d'un poble i ningú no el pot utilitzar com a una eina purament instrumental.

Nosaltres reclamem i ens comprometem en la defensa d'aquest autogovern, tant davant dels que l'intervenien fent saltar tots els acords que hi havia entre Catalunya i Espanya en el procés d'enderrocament de la dictadura, com davant de qualsevol consideració instrumental i simbòlica de quèlcom que és de tots i totes les catalanes.

Aquí mateix, l'1 de març, el nostre grup va inaugurar un ple, el vam anomenar «el Ple del desbloqueig». És cert que no hem tingut massa sort, veient el Ple d'avui. Però en aquell Ple es veia clar que hi havia un punt de consens comú majoritari, que d'aquí només podem sortir amb àmplies aliances i majories transversals, defensant l'autogovern, i defensant l'autogovern per sortir d'on estem i per anar més enllà d'una vegada –per anar més enllà d'una vegada. Em sap greu, les estratègies de cops de cap contra la paret no són estratègies ni són tàctiques, són, efectivament, el que es diu: cops de cap contra la paret, i res més que això. Poden quedar molt bé en el discurs simbòlic, poden quedar molt bé en la retòrica, però són cops de cap contra la paret, no només dels que estem aquí, sinó del poble que representem.

En aquest sentit, el que necessitem és més intel·ligència i menys autocomplaença, menys èpiques estèrils i més victòries de tots i totes, que són les úniques victòries que val la pena viure, que són les úniques victòries que val la pena conquerir. Però això no és el que hem viscut en aquests últims mesos. En aquests últims tres mesos no hem viscut estratègia, tàctica, diàleg obert... No hem viscut absolutament res d'això. Vam viure una campanya electoral on Carles Puigdemont va prometre que, si guanyava, tornaria a Catalunya. No va passar. El dia que tothom l'esperava, amb fotos a Instagram incloses, no va aparèixer. Era el 31 de gener. Ja feia més d'un mes... –aquell Ple que es va suspendre–, ja feia més d'un mes de les eleccions. Se'ns va dir: «Espereu; espereu els d'aquí i els que estan fora d'aquesta cambra, perquè recorrerem als tribunals internacionals i perquè els tribunals internacionals dictaminaran que efectivament es podrà presentar en aquesta cambra.» No va passar.

Després de moltes reunions on es parlava de coses que desconeixem –per tant, no en parlarem–, el 6 de març es va proposar Jordi Sànchez per a la investidura. Ja feia dos mesos de les eleccions. Curiosament, perquè se'ns havia dit que Carles Puigdemont havia hagut d'exiliar-se, de marxar a Brussel·les, perquè no es podia posar la institució de la presidència de la Generalitat a la presó. És més, davant la possibilitat que Oriol Junqueras fos candidat, el mateix Carles Puigdemont va afirmar directament i contundentment: «No es pot ser president des de la presó.» Paraules de Carles Puigdemont. Però ara resulta que amb la candidatura de Jordi Sànchez sí que es podia, que el que era veritat en paraules de Carles Puigdemont en un cert moment no ho era al cap d'unes setmanes; el que no podia ser abans sí que podia ser després. «De vegades és necessari i forçós que un home es sacrifiqui per un poble, però mai no s'ha de sacrificar tot un poble per un home sol: recorda sempre això, Sepharad.» Ens ho hem de gravar amb paraules de foc.

El dia assenyalat per al Ple que s'havia de celebrar per investir Jordi Sànchez..., també va ser suspès, en espera, se'ns va dir llavors, d'una resolució del Tribunal

d'Estrasburg o de l'ONU; resolució que en aquests moments no sabem ni si s'ha presentat ni quina sort tindrà. Abans-d'ahir mateix Jordi Sànchez renunciava a la seva candidatura. Tres mesos després de les eleccions.

Avui se'ns presenta un nou candidat, el senyor Turull. I per què se'ns presenta? Se'ns presenta perquè demà existeix la possibilitat –que no vull– que el senyor Turull sigui inhabilitat o, pitjor encara, vagi a la presó.

Puigdemont, que no podia anar a la presó per ser president de la Generalitat, ara ens proposa un candidat que investim de president per la possibilitat que vagi a la presó? Aquesta és la proposta? Aquesta és la tàctica? Aquesta és l'estratègia? –aquesta és l'estratègia? Fins aquí hem arribat? I així fins quan? Fins quan? –fins quan? Fins quan i fins a on? –fins quan i fins a on?

El que estem vivint –i em sap greu dir-ho així, de la forma que ho diré– és la constatació de la bancarrota absoluta de totes les estratègies, de les astúcies –que buida és aquesta paraula ara ja–, de tot allò que es va prometre que no se sabia ni com es faria ni si es podia efectivament fer.

El que estem vivint és l'esgotament total i absolut dels simbolismes de repúbliques que s'expliquen com a estats mentals, de processos constituents que se'ns diu que es faran a Brussel·les. Algú hauria de repassar si hi ha algun cas en la història d'un procés constituent que s'ha fet fora del seu país; valdria la pena repassar-ho, sincerament. I sabem que hi ha patiment. Prou d'astúcies, de tàctiques del no-res per a estratègies inexistents que per això se'ns diu que no se'ns poden explicar. Prou, ja.

Perquè, sí, hi ha patiment –hi ha patiment–; hi ha el patiment dels diputats i diputades d'aquesta cambra que se'ls abat la judicialització a sobre, abans i després; també hi ha patiment de tot un poble –també hi ha patiment de tot un poble–, un poble que no li poden seguir explicant que tenim grans estratègies i grans tàctiques i grans boicots, que són autoboicots.

Avui, per no saber, no sabem ni què se'ns proposa. Se'ns proposa invertir un president que serà president i, per tant, se'l vota a ell? S'està votant el senyor Turull? O se'ns proposa participar en una gran nova èpica grandiloqüent que tot ho justifica i que ens porta altre cop a cops de cap contra la paret; una estratègia grandiloqüent, cada cop menys grandiloqüent –cada cop menys grandiloqüent–, que ha sigut molt cara, massa vegades, al nostre poble? O se'ns proposa fer això avui per anar cap a unes eleccions demà? Què esteu proposant, majoria? El poble..., no només nosaltres, el poble mereix saber què esteu proposant. No es pot traïr més la confiança, en aquest sentit, del poble.

És evident que vostè no és el nostre candidat. Jo crec que vostè ja ho sap sobradament. No ho és perquè, en aquest joc de símbols, per nosaltres vostè representa –i no només simbòlicament– la Convergència de la pitjor etapa, la Convergència del 3 per cent, la Convergència de les retallades –que ara avui vostè ens vingui aquí i expliqui que faran nous increments en pressupostos socials ens és difícil de creure–; la Convergència que tampoc no li tremolava el pols quan companys i companyes del 15-M eren jutjats –allà no li tremolava el pols en aquest sentit. A aquesta Convergència nosaltres no hi podem donar suport.

També és cert que avui crec que no se'ns està proposant ni això, ni donar suport a aquesta Convergència; se'ns està proposant participar d'una tàctica, d'un martirologi, que no compartim, i, per tant, que neguem. La denúncia no es pot convertir en autojustificació. No podem caure en una cosa que ha sigut massa pròpia del nostre país en les grans èpiques de la derrota; necessitem victòries, necessitem guanyar, necessitem avançar, no podem només autojustificar-nos constantment, no podem parlar només per un sector, hem de parlar per tots els sectors i per totes i tots.

El que avui se'ns proposa no serveix per actuar contra el procés judicial, crec que ho sabem tots, no serveix per actuar contra el procés judicial que s'abat sobre diputats i diputades; no serveix perquè sortim del bloqueig, no servirà el que se'ns proposa avui perquè sortim del bloqueig; no serveix per garantir una aplicació, per

exemple, de la renda garantida que no deixi fora els seus receptors com estem vivint ara, actualment, i això no és responsabilitat només del 155; no serveix per acabar amb les llistes d'espera i les taxes més altes de tot l'Estat; no serveix per afrontar els grans reptes de país; no serveix per deixar d'estar atrapats en aquest present etern i començar a caminar d'una vegada cap al futur.

Cal afrontar la necessitat d'una nova etapa, concentrar totes les nostres forces en la recuperació de l'autogovern, en construir un futur de respecte a la sobirania i al conjunt del poble de Catalunya; concentrar-nos en superar el bloqueig, no en portar-nos cap al precipici, i concentrar-nos en no deixar ningú enrere. Només mirant –i aquest és el debat que avui no hem tingut i espero que algun tinguem en un debat d'investidura– de fit a fit el futur que ens mereixem podem desbloquejar aquest present. I això –ho lamentem– no ho representa la proposta que han portat vostès avui aquí. Caldrà anar molt més enllà d'aquest moment i aquesta proposta. Caldrà construir, ara sí, estratègies i no tàctiques; construir el país i no portar-lo contra la paret; deixar de viure d'una vegada en el simbolisme, per moltes veritats o mentides que contingui aquest simbolisme, perquè en contenia moltes, de mentides, i començar a lluitar per les victòries que valen la pena, que són les de tots i totes.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Domènech. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP, Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. És el torn, per tant, del senyor Carles Riera. Li recordo que té un temps d'intervenció de quinze minuts.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, volem expressar, volem manifestar la nostra plena solidaritat i suport per totes les persones empresonades i que avui no poden ser aquí, en aquesta cambra, per tots i totes les exiliades, per totes les persones condemnades a l'Estat espanyol per expressar el seu pensament i també per totes les persones que demà hauran de comparèixer, malauradament, davant d'aquest tribunal d'excepció, d'aquest tribunal dictatorial, que és el Tribunal Suprem espanyol. Però també la nostra solidaritat amb les més de nou-centes persones que en aquests moments estan sent encausades o investigades pels fets d'octubre, i, en clau internacionalista, en clau internacional, no volem deixar de donar també el nostre suport als companys i companyes que lluiten als carrers de Múrcia en aquests moments, i també expressar la nostra abraçada solidària a les que també s'han jugat la pell en aquests darrers dies al barri de Lavapiés, de Madrid.

Bé, quan un estat que se'n diu «de dret» tolera que un jutge dels seus tribunals, per supremes que siguin, pretengui subordinar la sobirania d'un parlament a les seves fantasies de petit i ridícul Bonaparte de la llei, la seva deriva autoritària és clara com la llum del dia. N'hi ha que consideren aquesta deriva com una prova de la superioritat de l'Estat sobre les aspiracions democràtiques dels 2 milions llargs de persones que van votar l'1 d'octubre. L'independentisme, diuen, hauria infravalorat tal vegada la seva força, la força de l'Estat. Però no és així. L'independentisme, tal vegada de forma ingènua, va ignorar, efectivament..., o una part de l'independentisme, de forma ingènua, va ignorar, efectivament, la seva naturalesa profunda, les seves arrels ideològiques, la seva burocràcia repressora, els seus aparells franquistes intactes sota la capa de la llei.

No en va, la «sociovergència» catalana, regnant durant anys i panys en aquesta casa, es va encarregar de difuminar la naturalesa nacional i de classe de la monarquia hereva del franquisme; tants interessos particulars, tant de col·laboracionisme institucional, tantes maquinàries de partit al servei de l'ordre oligàrquic espanyol. Això ha fet l'autonomisme, regit per la «sociovergència» durant anys i panys. No cal recordar que vostès també han enviat joves a l'Audiència Nacional pels fets del 2011,

en el marc d'unes protestes contra el Parlament que aprovava les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura mentre a la vegada es rescataven els bancs. Els hi van demanar mil cops que no recorreguessin als tribunals d'excepció ni a tipus penals excepcionals, però vostès ho van fer. I aquest autonomisme és el que no ha de tornar, però no només perquè la tutela de l'Estat ho impedirà i seguirà aplicant igualment el 155, sinó perquè la nostra societat no admetrà ja noves conxorxes partidistes ni noves corrupcions institucionals.

Però nosaltres els diem que en la intenció d'aquest Estat hi ha la seva derrota. Perquè aquest Estat que s'ha empassat tot el que no li plaïa de Catalunya està ja definitivament intoxicat, podrit, fa pudor. I la seva intoxicació antidemocràtica ja és un lloc comú a Europa; la presència de Carles Puigdemont, que continua sent el nostre candidat, sigui dit de pas, al costat de la nostra militant Anna Gabriel, a Ginebra, ho ha posat de manifest davant tota l'opinió pública digna de ser tinguda en compte a nivell internacional.

La deriva de l'Estat espanyol no pot ser més demofòbica: va engarjolar líders socials i polítics pacífics, va atacar gent indefensa, va intervenir les nostres institucions usurpant-ne el dret legítim, va voler referendar la seva insolència despòtica convocant unes eleccions que no podia perdre, però que va perdre de forma rotunda.

I els nostres vots, en aquests moments –els vots republicans, els vots independentistes–, són pedres a l'estómac de l'Estat, no se les pot empassar; el nus a la gola és tan fort que l'única alternativa que s'ha d'empescar són les garrotades legalistes contra el nostre Parlament per mirar de paraitzar-lo. És inútil que intentin pervertir la raó democràtica. En la seva intenció, ho repetim, en la seva mateixa intenció, en la seva actual naturalesa, l'Estat està camí de la derrota.

Com bé saben, la CUP ha blasmat les indecisions, les marrades, les reculades del sobiranisme majoritari en aquesta cambra al llarg de la passada legislatura, i també al llarg d'aquesta, encara, curta legislatura. I fins ara mateix ho seguim fent: considerem que la seva direcció no ha estat capaç de portar l'empenta de la gent més combativa, més conscient i més organitzada del nostre poble cap als objectius que se li van encarregar: la independència per fer una república dels drets socials. La seva inòpia a l'hora d'ampliar la base social per a la independència que ara tenen tanta pressa a assolir va fer que s'aprovesin uns pressupostos ridículament insuficients després de les brutals retallades dels últims anys.

Però ha arribat –ha arribat–, senyors i senyores, el moment decisiu entre l'1 i el 3 d'octubre, quan l'Estat era a la defensiva i sense capacitat de resposta. I arribat aquest moment, vostès van deixar abandonada la república guanyada al carrer. I quan després de la brutal repressió de l'Estat, de la seva intervenció sobre les institucions i del seu groller intent de guanyar les eleccions del 21 de desembre, el poble torna a revalidar la seva confiança en la majoria independentista, portem tres mesos justos de vacil·lacions, de lluites partidistes, d'anades i vingudes al ritme que ens imposa el petit Bonaparte del Tribunal Suprem.

Ha arribat l'hora de dir «no» a tant de càlcul, a tanta indecisió, a tanta demora, a tanta dilació. Som conscients que, davant de l'escomesa de l'Estat contra la nostra sobirania i davant la repressió de l'Estat, cal fer un front institucional ara i aquí, sempre. Contra la injustícia revestida de legalitat s'han d'utilitzar efectivament tots els instruments conjunts al nostre abast, tots. Però no ens demanin unitat per la unitat, en abstracte, tancada dins del recinte parlamentari i sobre el paper. Ja hem fet prou fulls de ruta sobre el paper, ja hem patit prou demores en favor de les estructures d'Estat que només existien sobre el paper, ja hem estat prou confusos amb les marrades jurídicopolítiques de la llei a la llei.

Si es tracta de fer front a l'Estat en tots els terrenys, la qüestió és ben senzilla: Carles Puigdemont és el candidat de la majoria d'aquest Parlament, és el nostre candidat perquè va ser el més votat el 21 de desembre i ho és malgrat les seves insufi-

ciències i vacil·lacions del 10 i del 27 d'octubre. I, si no, més encara ho és per la seva destitució il·legítima i la seva disposició autoritària per l'article 155 de la Constitució.

Ja posats, us direm que és certament al carrer on caldrà, tanmateix, refermar la unitat general del país contra la usurpació de l'Estat. És al carrer on caldrà seguir lluitant per treure la gent de la presó, per fer tornar els exiliats, per impedir condemnes i nous processaments. A nosaltres no ens mouen interessos de partit, ni de cadires ni de despatxos. La CUP –amb tres, deu o quatre diputades– sempre ha mirat pels interessos del país, pels interessos de les classes populars, que avui són les primeres interessades en que aquest Parlament exerceixi la seva sobirania i pugui tirar endavant, efectivament, lleis socials, lleis econòmiques, lleis republicanes que en la passada legislatura, algunes d'elles amb el vot favorable del Partit Socialista o també dels comuns, van quedar suspeses pel Tribunal Constitucional.

Per a la CUP una investidura no fa una legislatura, però hi ha maneres i moments d'investir que determinen, *a priori*, una legislatura, com és el cas d'ara. Ara, ens diu l'independentisme hegemònic, que som en el primer temps, el de la investidura contra la repressió indiscriminada, contra la prevaricació de la justícia o contra la demofòbia. Molt bé. Doncs, posem-hi tota la carn a la graella, definitivament, que l'Estat s'hagi de treure la careta pseudolegalista i pseudodemocràtica i que aparegui el rostre veritable de l'Estat davant de tot el món. Investim Carles Puigdemont, defensem el dret a votar d'Antoni Comín i de Carles Puigdemont, drets inalienables, indefugibles. No acatem l'Estat.

Ens diuen també que en un segon temps, en el de la legislatura, es podrien pactar mesures a cavall d'un simbolisme republicà i d'una legalitat autonomista. Però nosaltres, de bell antuvi, els diem que creiem que el temps de la investidura i el de legislatura han d'anar plegats amb un programa republicà d'igualtats, de llibertats i de solidaritats gràcies a la recuperació i ampliació de lleis socials efectives i el desenvolupament sense traves d'un procés constituent real, des de baix, veritablement constituent, amb suport institucional contra vent i marea.

La gent decidida i colpejada de l'1 d'octubre, la gent que va omplir els carrers el 3 d'octubre, la gent que el 10 i el 27 d'octubre esperava amb il·lusió la proclamació de la república, la gent que el 8 de novembre van crear espais d'alliberament nacional no es mereix més reculades, ni una més.

Si Carles Puigdemont no havia de ser el candidat, sempre hem dit que nosaltres no faríem qüestió de cap altre candidat o candidata, no era una qüestió de noms. Hem dit sempre clarament que mai vetaríem cap nom que apostés clarament per la república. Sempre hem basat el nostre diàleg en base a objectius, compromisos i programa. Hem intentat, sense èxit, arribar a un acord republicà en matèria de sobirania d'aquest Parlament, de polítiques públiques republicanes i de procés constituent, sense èxit, de reivindicar l'1 d'octubre.

Vostès ens proposen acatar l'Estat, ens proposen acatar el Tribunal Constitucional i la legalitat constitucional i estatutària. Ens plantegen que fent autonomia algun dia podrem retornar a la república. Nosaltres no podem assumir aquest projecte, no podem assumir aquest programa. Per tant, nosaltres avui en aquesta sessió votarem amb quatre abstencions.

No podem assumir el seu projecte polític, el projecte polític que ens plantegen. Però entenem que la nostra abstenció tampoc és un obstacle definitiu –tampoc és un obstacle definitiu. Reivindiquin, com hem fet nosaltres davant la Mesa del Parlament, el dret a votar de Carles Puigdemont i d'Antoni Comín, i en segona volta la investidura del senyor Turull serà viable.

Una investidura que també hem de dir que ens sorprèn el programa amb què es presenta. Hem de dir-li, senyor Turull, conseller Turull, que entenem i respectem el seu discurs si és des d'una lògica antirepressiva. No ho hem fet mai, mai hem valorat ni jutjat ni en públic ni en privat, i vostès ho saben, cap plantejament que s'hagi

fet davant dels tribunals o davant la policia, tampoc ho farem avui. Entenem i respectem el que pugui ser la seva estratègia antirepressiva i tindrà la nostra solidaritat.

Però avui això és un discurs d'investidura i com a tal l'hem de jutjar i com a tal l'hem de valorar. I li hem de dir que és un discurs autonomista, amb propostes polítiques neoliberals. No és un discurs d'un candidat republicà: és el discurs d'un candidat del PDECAT, conseller Turull. Lamentablement, ho hem de valorar d'aquesta manera.

Avui, i amb això acabaré, senyores i senyors, nosaltres, des de la CUP - Crida Constituent, donem per acabat el cicle del procés, i amb ell també donem per acabades les aliances que s'hi han donat, les que hem construït al llarg del procés. Nosaltres passem humilment, modestament, a l'oposició: des del carrer, des de les institucions, combatent l'Estat i combatent la seva dictadura, i també combatent l'autonomia i l'autonomisme, fent-ho des dels carrers, des dels ajuntaments i humilment des dels nostres quatre escons.

Volem iniciar el cicle de construcció de la república, de la república real, de la república de l'1 d'octubre, de la república del 3 d'octubre, des de la mobilització popular, des de la lluita social i, hi insisteixo, també, des de la tasca, que farem amb tot l'entusiasme, també des d'aquest Parlament. Sobirania nacional, sobirania del Parlament, unilateralitat i desobediència: l'única manera, vostès ho saben, de fer república i de construir independència. Polítiques públiques veritablement republicanes, polítiques al servei de la majoria: l'única manera real d'eixamplar la base republicana, per l'esquerra, efectivament, construint polítiques socials que estiguin al servei de la classe treballadora, de les classes populars, que són la majoria en aquest país.

I procés constituent, efectivament: vinculant, real i referendat en aquesta legislatura. Amb una política antirepressiva conjunta, perquè aquest serà un eix central d'aquesta legislatura, malauradament, amb internacionalització de la nostra lluita, també estem d'acord amb col·laborar.

Amb aquesta agenda política poden comptar amb nosaltres, fins al final, amb totes les conseqüències, no direm que no a cap responsabilitat. Però si el que ens demanen és que siguem còmplices d'una política autonòmica, d'una política autonomista, si vostès el que ens demanen és que comprem la idea que fent autonomia algun dia arribarem a la república, doncs, mirin, no els podem comprar, aquesta idea, perquè no la compartim, perquè creiem que és falsa, que és una tàctica molt equivocada.

Perquè només fent república i construint república arribarem a la república i a la independència, i només amb una presidència republicana realment construirem el país que volem. Perquè el país que volem, la república que volem, només és possible, ara per ara, fora de l'Estat espanyol, i això ja ho sabem. I ja triguem –ja triguem– a prendre la decisió ferma i definitiva que el poble l'1 d'octubre en el referèndum i que el poble novament el 21 de desembre a les eleccions ens va donar.

Per tant, comptin amb nosaltres si del que es tracta és de fer la república. Estarem, humilment però amb tota la fermesa, des de l'oposició, si el que ens proposen és tornar a l'autonomia.

Visca la república!

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Riera. Ara és el torn del senyor Xavier García Albiol, representant del seu Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja amb aquesta avançada hora de la celebració del Ple quan et toca intervindre, doncs, cap a la part final, això acostuma a tindre desavantatges i també alguns avantatges; desavantatges, doncs, perquè algunes de les reflexions que, potser, vols traslladar ja s'han donat a conèixer

per part d'altres intervinents, però a la vegada també avantatges perquè et permet conèixer el posicionament dels altres grups polítics.

Avui aquí s'han dit moltes coses, algunes d'elles les podríem compartir amb alguns dels representants polítics que han intervingut. Però al llarg d'aquestes gairebé tres hores i mitja, a mi em sembla, i els hi dic amb sinceritat, que no s'ha fet la pregunta important, que després d'escoltar la intervenció del senyor Turull ningú ha plantejat i que és la verdadera essència del perquè avui estem aquí.

Senyor Turull..., señor Turull le hemos escuchado con mucha atención, le hemos escuchado atentamente, como le digo, y después de oírle durante más de una hora mi pregunta, la pregunta del Pleno de hoy, es la siguiente: ¿De verdad que usted quiere ser presidente de la Generalitat? ¿De verdad que, después de su intervención, usted pretende que nos convenzamos de que usted se presenta a esta investidura con la voluntad de estar al frente del Gobierno de Cataluña? Con sinceridad he de decirle que creo que no, señor Turull. Mis hijos, que tienen once años, cuando se levantan por la mañana para ir al colegio van con más alegría que usted hoy ha subido a este escenario a explicar su proyecto de investidura para el Gobierno de Cataluña. Y se lo digo con todo el respeto.

Por tanto, viendo su actitud, una actitud que por otro lado le tengo que decir que es comprensible –que es comprensible– y escuchando su discurso, escuchando sus frases, solo podemos llegar a una conclusión, y es que el estado de derecho, las instituciones democráticas de este país han ganado; el respeto a la pluralidad y a la democracia ha vencido, porque es evidente que el discurso que hoy usted nos ha trasladado nada tiene que ver ni con la actitud que ha tenido, ya no hace meses o semanas sino en las últimas horas.

A partir de aquí le quisiera hacer un planteamiento que también nos tiene intrigados, es como un misterio. Después de escucharle, insisto, durante esta hora y algunos minutos, señor Turull, se lo voy a preguntar de una manera muy directa. ¿A qué Jordi Turull nos tenemos que creer? ¿Al Jordi Turull que aquí ha venido con un discurso, en algunos momentos, que incluso podríamos compartir algunas cuestiones en política social? ¿A este Jordi Turull? ¿Al Jordi Turull que ha sido *conseller* del Gobierno de la Generalitat que nos ha traído a la situación de descrédito como nunca ha vivido la Generalitat de Catalunya? ¿Al Jordi Turull que en la pasada campaña abogaba por seguir profundizando en la independencia y en la república catalana? Señor Turull, ¿a cuál de los tres o cuatro Jordis Turull que le acabo de exponer nos tenemos que creer?

Y esto demuestra que estamos frente a una gran farsa; una gran farsa en donde hoy vence una etapa. Hace tres meses se celebraron unas elecciones, y en tres meses ustedes no han sido capaces de poder presentar un candidato con unas mínimas garantías. Primero presentaron al señor Puigdemont, un señor que es un huído de la justicia, que está a mil kilómetros de distancia. El segundo en discordia es un señor que está en la prisión y que ha pasado en pocos días de querer ser presidente de la Generalitat de Catalunya a renunciar a la política de manera total y sin ningún tipo de matizaciones. Y usted es el tercero en discordia, es el tercero al que le toca venir y llevar a cabo un papel que creemos, con toda sinceridad, que es muy poco digno.

Ustedes son capaces de superarse cada día y llegando al cúmulo del despropósito: en horario nocturno, le decía, pues, ha habido dos..., en horario nocturno, que es el Pleno que estamos celebrando hoy, convocado hace menos de veinticuatro horas, pues, el dedo de la fortuna, el dedo de la suerte, ese dedo que viene indicado desde Bélgica, desde una mansión de Waterloo, le ha señalado a usted, y ha dicho: «Tu has d'anar al debat d'investidura i posar cara i posar veu al projecte que ha fracturat Catalunya en els darrers dos anys.»

Senyor Turull, l'hi diré d'una manera molt clara, senyor Turull, l'hi diré d'una manera molt clara, i a la majoria independentista també: durant quaranta anys als catalans ens va tocar viure, i a la resta d'espanyols, amb una dictadura i no vam tin-

dre institucions pròpies, no teníem institucions pròpies però durant vint anys vam tindre un president de la Generalitat que va mantenir la dignitat de la institució, el president Tarradellas; avui tenim Generalitat de Catalunya, però gràcies a vostès s'ha perdut tota la dignitat. I vull ser molt sincer, dient les coses com són: la candidatura del senyor Turull, com acabo d'explicar, no és una candidatura per governar Catalunya, la candidatura del senyor Turull no és una candidatura que pretengui tirar endavant; és una candidatura que obeeix únicament i exclusivament a la voluntat d'una part de la classe política catalana de seguir en el fang del desafiament, en el conflicte, ja no en contra del Govern d'Espanya o en contra del Partit Popular, sinó contra la normal convivència entre catalans i les institucions democràtiques.

Els seus actes, les seves decisions i les seves reaccions durant tot aquest temps, absolutament desproporcionades, posen de manifest una clara voluntat de seguir instal·lats, de seguir incrustats en l'anomalia democràtica. I per aquest motiu, si finalment –sembla ser que no– avui o dissabte la seva candidatura tirés endavant, el que significaria únicament i exclusivament seria agreujar la temporalitat del conflicte, augmentar l'angoixa i «apretar» encara més, si encara es pot més, en la divisió social. De debò, senyors de la majoria parlamentària, independentistes, no creuen que ja n'hem tingut prou?

Cualquier persona que haya leído..., hacía referencia el señor Miquel Iceta antes..., dice: «Yo me había preparado el debate de acuerdo con el programa de gobierno entre Esquerra y Junts per Catalunya». A mí me ha pasado lo mismo, ¿no?, y cualquier persona que haya leído, que haya dedicado tiempo a la lectura de ese documento verá que lo que se está proponiendo por parte de la mayoría independentista es más de lo mismo de lo que hemos vivido y padecido en los últimos dos años. En el último Pleno de la anterior legislatura, lamentablemente vivimos episodios que pasarán a la historia, a la memoria del colectivo en Cataluña. Para aquellos hombres y mujeres independentistas, los más optimistas, la república duró ocho segundos. Pues yo les quiero decir que, al igual que esa república que para algunos duró ocho segundos, para otros, cuando se han tenido que plantar delante del juez del Tribunal Supremo, era única y exclusivamente una exageración fruto del calentamiento del momento. Pues, bien, yo quiero decirles, con la misma sinceridad y con la misma actitud que mantuvimos ese día, a diferencia de otros, que en estos momentos la candidatura del señor Puigdemont entendemos que lo único que pretende, entre otras cuestiones, es crear más presión a la justicia, tener un nuevo mártir del *procés* independentista, y con ello poderles permitir seguir adelante durante unos meses en su alocada aventura hacia ningún lugar.

Hoy, y es cierto, el independentismo dispone de una mayoría parlamentaria, que no una mayoría social, y se ha apuntado hace unos momentos; y esto es un dato que es incuestionable. Posiblemente les reconforte pensar que tienen el respaldo de muchos hombres y mujeres que les han votado; y es cierto: tienen un apoyo popular importante. Pero esa evidencia, también incuestionable, no contradice en nada mis palabras. Ustedes y sus compañeros de mayoría independentista representan un proyecto, hoy representan una propuesta, una idea de la sociedad que no atiende ni a razones objetivas ni a razones económicas o de futuro, entendiendo el futuro como una parte de un proyecto global europeo.

Al mundo independentista no le preocupa que más de tres mil empresas se hayan marchado de Cataluña. Parece que no les afecta que en estos momentos, hermanos, familias y grupos de amigos se hayan roto por culpa del *procés* independentista. A nosotros, les tengo que decir que, con sinceridad, es algo que nos tiene en una enorme preocupación. Hoy el señor Turull nos ha presentado una larga relación de proyectos y de propuestas, algunas en el ámbito social –y lo apuntaba al inicio de mi intervención–, que incluso podríamos coincidir en ella. La realidad es que en estos momentos en Cataluña son 170.000 hombres y mujeres que están en listas de espera de la sanidad pública, con un tiempo medio de seis meses para ser atendidos; son

decenas de miles los niños y niñas que tienen que estudiar en unas condiciones absolutamente precarias e inadmisibles en barracones, en unas condiciones que ninguno de nosotros quisiera para nuestros hijos.

Y esta realidad, estos hechos lo que ponen en evidencia es que ustedes durante los últimos años se han dedicado a priorizar aquello que les interesaba ideológicamente, dejando de lado los verdaderos problemas sociales, como es la educación, como es la sanidad o como es la situación económica de la mayoría de catalanes. Ustedes han dedicado su tiempo, su esfuerzo y parte del dinero de todos los catalanes únicamente en el proceso independentista. Y, como le estoy diciendo, escucharle hablar en el día de hoy de problemas reales, pues, con toda sinceridad, tengo que decirle que para nosotros no tiene ninguna credibilidad. No tiene ninguna credibilidad que hoy nos venga con un discurso y que hasta hace tres meses venían gobernando en Cataluña y esas prioridades para ustedes sencillamente no existían. Su discurso, señor Turull, su discurso de hoy está reñido con la realidad. Está reñido con la evidencia que han demostrado a lo largo de los últimos años y de los últimos meses. Han dedicado..., y prueba de ello es que desde que se celebraron las elecciones autonómicas, hace tres meses, han dedicado todo su tiempo y esfuerzo única y exclusivamente en repartirse el poder entre Esquerra Republicana y el partido que usted representa. Durante estos tres meses no hemos podido ni escuchar ni leer ni una sola declaración de cualquiera de los miembros de Esquerra Republicana o del partido que representa el señor Turull sobre prioridades en materia social, o en materia de agricultura, o en materia de propuestas económicas. Única y exclusivamente les preocupaba el reparto de poder.

Y es evidente que frente a este escenario lo mejor que puede pasar, lo mejor que puede ocurrir para el conjunto de los catalanes es que podamos avanzar hacia un nuevo escenario que contemple una mayoría alternativa al independentismo. Tengo que decir –permítanme que lo apunte– que me ha sorprendido escuchar también a la candidata de Ciudadanos hablar que harían no sé cuantas cosas frente al independentismo, cuando la realidad es que en el momento en que ganan las elecciones ni tan siquiera han tenido el valor de presentar su candidatura para desbloquear el reloj de esta legislatura. Pues, si después de ganar no lo hacen, ¿a qué tenemos que esperar? Pero, como les digo, esto..., tendremos tiempo para hablar, tendremos tiempos para avanzar en esta dirección.

Usted apuntaba –y voy finalizando– que espera por parte del Gobierno de España mano tendida –ha dit «mà estesa»–, y yo le quiero señalar que si esa mano tendida que ustedes están esperando, ¿eh?, esa mano tendida que también ofrecen es la que planteó el señor Puigdemont –ahora sí, el señor Puigdemont–, cuando al presidente Mariano Rajoy le dijo: «O referéndum o referéndum.» ¿Esta es la mano tendida que usted ofrece al conjunto de catalanes? Sinceramente, me parece, señor Puigdemont, que no ha estado a la altura de las circunstancias.

Muchas gracias. (*Pausa.*) Señor Turull.

El president

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Senyores i senyors diputats, president del Parlament, el poble de Catalunya, m'adreço a tots vostès en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i estava disposat a cedir la demagògia a tots aquells que avui n'han fet abús, però n'han fet tant abús que entendran que abans de començar la meva intervenció aclareixi d'entrada tot això de les confusions. Jo soc nou, i tindria un cert perdó que em confongués; però avui vostès s'han confós molt. I jo tindria por de confondre la senyora Arrimadas amb el senyor Lerro, tindria por de confondre el senyor Albiol amb el senyor Arias Navarro –tindria por– i tindria por, senyor Iceta, de confondre'l amb

Duran i Lleida –tindria por. I, amb en Domènech, tindria por de confondre'l, que no sé si està al Parlament de Catalunya o està al Congrés dels Diputats; a vegades costa de saber si fa política a Catalunya o si fa política per al conjunt de l'Estat.

Fet aquest aclariment –fet aquest aclariment–, en podria fer més –en podria fer més. Senyor Albiol: a casa meva, el meu pare, que era una persona educada i absolutament cívica, a vostè avui li diria que té la cara la ciment armat. Perquè fer mofa, jugar amb la ironia al voltant del to del candidat Turull, ho trobo una falta de respecte. I trobo una falta de respecte... (*aplaudiments*), i trobo una falta de respecte definir el president Carles Puigdemont, definir-lo com a «fugitiu de la justícia»; ho trobo una falta de respecte. I trobo una falta de respecte també fer conyeta de Jordi Sánchez. És molt fàcil ser valent quan tens al darrere un estat que juga les seves cartes de manera arbitrària. (*Aplaudiments.*) Jo també seria valent, jo també seria el més valent de la classe, jo també seria el més valent de l'institut.

Més coses –més coses. Haig d'anar de pressa, perquè tinc el discurs que vull adreçar a aquells que ens van fer confiança.

Senyora Arrimadas, és veritat –és veritat–, diu que vostès ajusten la justícia..., no, diu que vostès ajusten la política a la justícia, ens diu. Quina sort, quina sort que tenen vostès que poden ajustar la justícia per fer callar la política –quina sort.

Més coses. Senyor Iceta, només un apunt: jo també tinc nostàlgia dels anys vuitanta. Jo també tinc nostàlgia del Partit dels Socialistes de Catalunya, compromès, d'esquerres i catalanista. Jo també tinc nostàlgia del senyor Reventós, del senyor Obiols i del president Maragall.

Dit això –dit això–, em vull adreçar, com deia, especialment als que són fora d'aquest Parlament, als que ens han fet confiança, als que creuen en aquest país. Excepcional, vivim una situació excepcional. Si aquest Parlament visqués en la normalitat democràtica avui restituiríem en el càrrec de president de Catalunya el molt honorable Carles Puigdemont. Ho faríem perquè així ho van voler les urnes, perquè així ho expressaria la majoria d'aquest Parlament.

Avui, però, i assumint la nostra responsabilitat, trobant el punt mig entre la fermesa de qui defensa el país i les seves institucions i la voluntat de fer front a un estat entossudit en no reconèixer el resultat electoral, perquè encara no l'han reconegut..., avui proposem la investidura del candidat Jordi Turull, després de la impossibilitat d'investir el diputat Jordi Sánchez. «Sigues flexible i et mantindràs recte», em recordava un ciutadà aquest matí mentre m'encoratjava.

El d'avui és un debat d'investidura excepcional perquè fa mesos que aquest país viu en l'excepcionalitat. No és una anormalitat volguda, és imposada. És excepcional i trist, democràticament decebedor i cívicament tràgic que avui no puguin ser presents en aquesta cambra els diputats electes Carles Puigdemont i Jordi Sánchez, del Grup de Junts per Catalunya; Oriol Junqueras i Toni Comín, del Grup d'Esquerra Republicana. És una anomalia que els consellers Joaquim Forn, Clara Ponsatí, Lluís Puig i Meritxell Serret avui no puguin ser en aquest Parlament, de la mateixa manera que és una vergonya que Jordi Cuixart tampoc pugui seguir el debat des d'aquesta sala. I és una vergonya que alguns en facin mofa. (*Aplaudiments.*)

L'excepcionalitat té nom: presó i exili; la vergonya de l'exili i la vergonya de la presó. Presó i exili per haver donat resposta a la voluntat col·lectiva de manera cívica i pacífica, –ho repeteixo: cívica i pacífica–, per haver tractat amb respecte la voluntat de la gent. No es pot governar un país sense estimar la seva gent, no és possible; no es pot estimar la seva gent sense respectar-la; no se la pot respectar sense creure-hi.

Arribar fins aquí ens ha costat molt, i no els parlo únicament d'una institució que arrenca el 1359, d'una institució que avui voldria fer confiança al seu president número 131. Els parlo especialment, és clar que sí, dels últims mesos, amb un estat disposat a fer-nos por. L'Estat ha volgut solemnitzar l'exercici maldestre de la por.

Però, saben què? Som valents i som dignes. Ens han volgut fer por, ens han pegat, ens han volgut menysprear, ens volen humiliats, però obliden massa coses. Obliden

den que un país és una cadena de complicitats, de voluntats que venen de lluny i que aniran més enllà. I obliden que no som ni quatre, ni trenta-dos, ni trenta-quatre, ni cent trenta-cinc, obliden que som més de dos milions de persones que cada dia de cada dia solemnitzem el nostre compromís amb la dignitat del país, cadascú des de la seva responsabilitat, cadascú fent la seva petita aportació. I això? Doncs, perquè no parlem únicament de líders socials, de presidents, de diputats. Parlem, sortosament, del tu, i tu, i tu, i del tanta altra gent que no coneixes que cada dia de cada dia exerceix la dignitat d'una manera constant, natural i impossible de fer callar.

Ens ha costat molt arribar fins aquí, individualment i col·lectiva. I agraïm l'esforç de tots els que en hores d'adversitat heu continuat creient tossudament en aquest poble: som molts els que creiem en aquest poble. Per tal d'evitar que avui arribéssim aquí, el Govern de l'Estat ho ha provat tot, però no se n'ha sortit. Som aquí, el país és aquí, perquè els diputats d'aquest Parlament representem la voluntat i la sobirania d'aquest poble.

Hi ha res més digne que representar el poble i fer-ho escoltant què ens van dir a les urnes? Les urnes ens van dir: *dignitat*. I avui proposem un pas d'una enorme dignitat. A Catalunya ens agraden les urnes i les respectem, per això vam anar a votar l'1 d'octubre i per això hi vam tornar el 21 de desembre de 2017.

Algú suggeria, fa dies, que oblidéssim –que oblidéssim– l'1 d'octubre i el seu referèndum. Doncs, no, senyor –no, senyor–, els diem que no, que no oblidarem el dia que vam ser més dignes i més valents del que mai hauríem imaginat. Abans, durant i després de l'1 d'octubre la gent d'aquest país va actuar, ha actuat, fraternalment. Som l'1 d'octubre, la dignitat que avui representa Jordi Turull, és la dignitat de l'1 d'octubre. Sabem que avui és avui i demà és demà.

Senyor Turull, el seu millor discurs és el seu testimoni i el seu coratge (*aplaudiments*), i el poble de Catalunya ho sap. Els grans països... (*Persisteixen els aplaudiments.*) El seu millor discurs, és el seu testimoni i el seu coratge, i el poble de Catalunya ho sap, perquè els grans països (*persisteixen els aplaudiments*), i nosaltres som un gran país, els grans països tenen memòria. La memòria no és rancúnia, la memòria és memòria, és respecte –respecte– a la pròpia història. Els que tenen por a la memòria –els que tenen por a la memòria, i no miro a ningú–, els que tenen por a la memòria són els que tenen la temptació de negar-la o de passar-la pel sedàs de la rancúnia: a nosaltres que no ens hi esperin.

Ens agrada el respecte a les persones, a la voluntat de sumar, a la voluntat de construir, el respecte al tots, que és el respecte al debat polític, a tot el debat polític; això demanem. És tan fàcil d'entendre! Debat, respecte, més debat i més respecte i protegir els drets bàsics. Ens mou l'expressió cívica de les idees i ens mou la pau i el diàleg, parlar, raonar, parlar... I som –som– des del respecte i volem ser un sol poble, i ser un sol poble amb veus diverses, accents diversos, però un sol poble amb capacitat de decidir.

Ens agrada escoltar, debatre, votar..., ens agrada votar. Ens agraden les urnes i respectar el resultat de les urnes, respectar també la voluntat que s'hi expressa. No tothom pot dir el mateix. Per això avui votarem afirmativament la investidura del candidat Jordi Turull.

El sí a Jordi Turull ens permet relligar el moment i la dignitat d'aquest Parlament amb el suport extraordinari que el president Carles Puigdemont va rebre a les urnes. Les lleis emanen de la voluntat de les persones i les voluntats s'expressen a les urnes i les voluntats expressades en les urnes no s'empresonen, ni es castiguen, ni s'intenten bloquejar aplicant tota mena d'estratègies que res tenen a veure amb un estat que es reconegui sa, net i transparent.

Defensem la democràcia, respectem guanyar i perdre, els uns que diuen «blanc» i uns altres que diuen «negre» i l'arbitratge de les urnes. Per això denunciem tots els esforços múltiples i inacceptables –sovint inimaginables– que el Govern de l'Estat

ha practicat, i en els últims mesos d'una manera especialment virulenta, per tal de violentar la democràcia a Catalunya.

No es pot construir res robant la llibertat, imposant un diàleg anomenat «amenança». Aquest no és el diàleg, l'amenança. No volem viure en un país que pega la gent només perquè vol votar. Això no es fa i no es pot permetre. Som un país que vol viure en llibertat. No volem ser ni muts, ni silenciats. No demanem tant.

Saben de què els parlo, oi? Se'n diu aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola. És, si m'ho permeten, l'expressió d'una vergonya. O si ho prefereixen se'n diu atac a les institucions, a l'autogovern, a la capacitat de decidir dels catalans i de Catalunya. Un atac que, alerta, ha trencat el marc i les regles del 78. Per això avui l'Estat espanyol és un estat en crisi. Volent fer callar Catalunya s'han carregat el seu propi Estat i el respecte més elemental a les seves institucions.

El 155, senyores i senyors diputats, és allò que no volem ser. És l'amenança, l'agressió que rebutgem, que volem desterrar. El 155 és un atac a tots –a tots– els 7 milions i mig de ciutadans d'aquest país. És una piconadora que no fa diferència entre els catalans. És un arma legal que ens fa mal a tots, això sí que ens fa mal a tots, pensem com pensem. En els efectes devastadors del 155 també som un sol poble.

L'Estat no coneix Catalunya, ni la coneix ni la vol conèixer. I el que és pitjor, tampoc la reconeix i per això no la respecta. Es pensaven que la insistència en l'amenança ens faria petits i, ves per on, l'amenança de la por ens fa resistents i, a la força, ens farà grans.

Som l'1 d'octubre, protegirem tots els valors de l'1 d'octubre. Però també som aquesta gent que el dia 21 de desembre va derrotar a les urnes el 155. Som l'esperança que va vèncer el 155 i l'execució de totes aquestes iniciatives que han volgut convertir les institucions d'aquest país en un no-res i l'Administració d'aquest país en una realitat morta, quieta i immòbil, de batec flux gairebé imperceptible. No se'n sortiran.

Ahir ho reconeixien al Congrés dels Diputats. Des de la tardor poden cessar 260 alts càrrecs, però no poden cessar el pensament de milions de catalans. Així no se'n sortiran perquè aquest país no marxa (*aplaudiments*), perquè aquest país sempre hi és. No es pot empresonar tot un poble. Que s'ho posin al cap: no ens poden empresonar a tots. No poden empresonar la dignitat d'aquest país. No poden i no se'n sortiran. (*Aplaudiments.*)

Són hores greus i complicades. Senyor Turull, són complicades i greus. Però, i ara em torno a adreçar especialment a aquells que ens veuen des de casa, que ens escolten des del lloc de feina, que són aquella gent que ens ha fet confiança. Ens mou la il·lusió de treballar per un país millor, per la nostra plenitud nacional. Ens mou la idea de fer un país net, culte, desvetllat i feliç, que no sàpiga què vol dir «persecucions polítiques», «mentides interessades», «setge a la voluntat popular», «menyspreu a la discrepància». (*Veus de fons.*) Ens agradaria un país net, culte, desvetllat i feliç, que els seus parlamentaris respectessin el torn de paraula (*aplaudiments*) dels parlamentaris que tenen el torn en aquest moment. Ens agradaria aquest país culte, net i lliure. Volem un país que ens vulgui protegir... (*persisteixen els aplaudiments*), volem un país que ens vulgui protegir dels que ens voldrien manllevar els valors irrenunciabls de la llibertat i la dignitat. Hi insisteixo, una mala notícia per a aquells que ho voldrien: no se'n sortiran.

Però aquesta investidura, tot i l'excepcionalitat –la presó i l'exili, i continuen sense callar–, també ha de solemnitzar l'esperança. L'esperança, dic, és difícil, però avui ho volem solemnitzar. El president Puigdemont i el president Rigol ho expliquen molt bé: «Hem de collir –hem de collir. I abans hem de sembrar. I abans hem de llaurar la terra. I, llaurant, hem de treballar amb el matxo i l'arada, i saber esquivar les pedres sense perdre el nord, sense perdre l'horitzó.» L'horitzó és l'esperança. El nostre és un compromís amb l'esperança perquè és un compromís amb la gent,

pensi com pensi. Els països tenim dret als intangibles, tenim tot el dret del món a l'esperança.

Catalunya és una història llarga, amb moments de foscor –massa moments de foscor–, amb negres nits de repressió i negació política –avui tornem a estar en la negació política i en la repressió–; però, a la vegada, també és una història de dignitat i de represa. Tornem a tenir un full en blanc i tenim la força d'unes noves generacions disposades a bastir els pilars d'una societat nova: un país de valors republicans –fer república: fraternitat, equitat i excel·lència–; un país que pugui ésser allò que vulgui ser, allò que decideixi ser en llibertat, cívicament; un poble emparat en la creativitat, la democràcia i el talent, capaç de generar les oportunitats que ens mereixem, que es mereixen tots els ciutadans.

I, abans d'acabar, dues coses. Una, la primera: en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, candidat Turull, conseller Turull, amic Jordi, li agraeixo la seva determinació en aquestes hores –també al conseller Rull–, el coratge de posar-se a les espatlles la responsabilitat col·lectiva, passant per davant del legítim interès personal. Gràcies.

I la segona: si no hi ha cap sorpresa, hi haurem de tornar. Vostè i nosaltres tornarem a ser aquí per fer efectiva la seva elecció com a president, si tenim salut i justícia. Vostè serà aquí i des de Junts per Catalunya no defallirem en la recerca de la unitat. Som centrals i estirarem els braços tant com puguem.

Avui necessitàvem aquesta unitat. Avui això no anava ni de taxes ni d'impostos ni decrets. Avui havíem de triar entre el fer i deixar fer, o el ni fer ni deixar fer. Dissabte hem de fer. Dissabte farem. Ens ho podem mirar del dret i del revés, però la gent diu: «Feu-ho.» Si aquest país no és capaç de fer un front comú contra la repressió i l'embat de l'Estat en aquestes circumstàncies, com podrem mai construir alguna cosa, aquella cosa que ens demana la saviesa, la dignitat, el sentit comú de la gent del carrer? Avui no era la política de cada dia, avui era país i dignitat –i entenc totes les estratègies. Però dissabte, si Déu vol i la justícia ho permet, serem tots aquí. Si ho fem tot, farem més. El país es mereix govern i som tossuts.

El Parlament és sobirà, els grups polítics d'aquesta cambra també. Però la importància del moment demanava una lectura generosa, que avui hauria estat vital per continuar plantant cara als que ens volen, als que ens voldrien petits. Però tenim..., tenim hores –tenim hores. Construir diàleg –diàleg–, parlar, raonar, cohesionar, suma, respecte, tolerància, dignitat. Som tossuts i el que plantegem cohesionava els més de 2 milions de vots que els grups sobiranistes vam aconseguir el 21 de desembre, i ho fem per tot el país. Catalunya serà democràtica o no serà; serà lliure o no serà; serà digna o no serà. Siguem dignes del país, deixem-nos d'estratègies.

Demà, candidat Turull, li farem costat a Madrid a vostè i als diputats i diputades Rull, Rovira, Romeva, Forcadell i Bassa. Sempre ens tindreu al vostre costat. Sempre. Perquè nosaltres també som la gent... (*aplaudiments*) i perquè teniu al costat la gent del carrer. Teniu el país al costat. Perquè la gent, sàvia com és, està al costat de la dignitat. No esteu sols. I això sí, d'aquí a quaranta-vuit hores ens hem de tornar a trobar, si és oportú, en aquest Parlament.

Senyores i senyors diputats, poble de Catalunya, gent d'aquest país –camins costeruts, quilòmetres de pla, tarteres i empedrats: així és el país–, dissabte, si trobem la unitat, el camí serà més pla.

I, si em permeten, acabaré amb una frase de capçalera, que diu que el cel sempre és blau.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Pujol. Ara, per respondre les intervencions, és el torn del candidat Turull. Senyor Turull, quan vulgui.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Miraré d'anar ràpid, ja em disculparan. El resultat és previsible, pels anuncis que s'han fet, i alguns companys m'han demanat, doncs, que..., hem d'anar a Madrid, hores i hores amb cotxe, i, per tant, miraré de no fer-ho llarg, però em semblaria una desconsideració no contestar les intervencions de tots els grups parlamentaris.

La senyora Inés Arrimadas... Primer de tot, deixi'm que la feliciti pel resultat de les eleccions. Vostè va guanyar. La seva força política va guanyar i, per tant..., l'hi vaig dir la nit electoral i l'hi dic ara, i la felicito per la seva victòria.

També seria bo que reconegués que aquí hi han setanta..., no, no hi ha setanta diputats, hauria d'haver-hi setanta diputats, doncs, que van defensar en els seus programes la independència de Catalunya, i, per tant, crec que és bo, d'entrada, a part d'escoltar-nos, reconèixer-nos la legitimitat. Jo li reconec la força, la seva força política que té en aquest Parlament, li reconec els resultats i, per tant, és una cosa a tenir en compte, però no menyspreï el que representa aquesta majoria. *(Aplaudiments.)*

Perquè vostè parla de l'infatigable del procés i que el procés..., etcètera, i que això..., el mantra, etcètera. Amb el seu comentari, no se si se n'adona, però està menyspreant milions de catalans –que cada vegada són més– que han votat a favor del que nosaltres representem. Hi va haver el 27 de setembre, hi va haver l'1 d'octubre, que, a més, algú va dir: «Ui, si es pot votar les vegades que vols!, si això, res..., si allà la gent pot votar tantes vegades com vulgui.» I el 21 de desembre va haver-hi més vots encara a favor de les forces polítiques que defensem la independència de Catalunya. I, per tant, jo no sé si el que l'esgota és el procés o el que l'esgota, a vostè, és la democràcia. Perquè nosaltres som aquí perquè ens hi han portat els ciutadans de Catalunya.

Jo ara li contestaré una per una les propostes concretes que vostè ha fet per solucionar els problemes dels catalans. *(Pausa.)* Ja estic. No n'ha fet ni una. *(Aplaudiments.)* Ni una. No n'ha fet ni una. Frases genèriques: tan previsible com sempre.

He fet una apel·lació al diàleg. I veig que la seva voluntat de que hi hagi diàleg és exactament zero. Suposo que l'únic diàleg que li deu interessar amb relació a com es soluciona el que passa a Catalunya deu ser entre el senyor Albert Rivera i el senyor Rajoy. Deu ser l'únic diàleg. Perquè justament és el diàleg que està a esquenes del que és la voluntat majoritària del poble de Catalunya demostrada a les urnes. I, per tant, sap greu, quan hi ha una oferta des dels resultats que hi van haver el 21 de desembre, tot i les dificultats, tot i la repressió, tot i que hi ha gent que per vèncer Catalunya –que no la convenç–, per vèncer Catalunya n'hi ha que necessiten les porres, que necessiten les querelles, que necessiten els exilis, que necessiten empresonaments. N'hi ha que per convèncer Catalunya només necessitem urnes i paperetes. *(Aplaudiments.)* A veure quin dia..., a veure quin dia fan més cas a les urnes i a les paperetes i no es refien tant de les porres.

Vostè ens parla de la fractura; a cop de martell i intentant fer el discurs de la fractura. L'hi he dit moltes vegades –jo també soc previsible amb relació a vostès–: nosaltres no busquem la fractura, nosaltres hem governat per a tots els catalans. Diu: «Quines dades positives ha tingut el procés?» Doncs, miri, des que va durar el procés, abans que arribessin els cops de porra, les dades més positives en matèria econòmica –els rècords en exportació, els rècords en inversió estrangera–; hem fet les lleis, de les més importants de les últimes legislatures. Hem fet la Llei de la protecció del dret a l'habitatge per a les persones amb risc d'exclusió social, aprovada per unanimitat –per unanimitat. És una llei per a tots els catalans. O no és una llei per a tots els catalans? Vàrem aprovar la Llei de la renda garantida de ciutadania. Això és per a tots els catalans o no és per a tots els catalans? Vàrem aprovar la Llei de comerç, de serveis i fires. Això és per a tots els catalans o no és per a tots els catalans? I moltes altres lleis; per cert, amb el seu vot a favor, també; per cert, moltes amb unanimitat. De les lleis més importants que s'han fet, ho hem fet aquesta passada le-

gislatura. Per tant, no digui que nosaltres només governem per a uns quants. Perquè, quan llavors diuen «vostès només estan pel monotema», i vinc aquí i faig tot això..., sí; «l'listín» telefònic, sí; propostes concretes, sí, també, perquè hi ha un pla d'acció de govern, perquè, tal com diu i el president del Parlament em va encarregar, vinc aquí a demanar la confiança sobre un pla de govern. Però vostès no en donen ni una, de solucions, només fan frases genèriques.

I no em parli de fractura. Perquè nosaltres som, i sempre hem defensat la frase... –que aquesta frase és més situada, doncs, al món del PSUC, però una frase que jo crec que tothom s'ha fet seva– de «Catalunya, un sol poble». Ho hem fet sempre. I sempre hem governat d'aquesta manera. Nosaltres no som una força política que vam néixer per dividir els nens a les escoles. Perquè això sí que és fracturar. Vostès van néixer per dividir el poble de Catalunya... (*aplaudiments*), i a fe de Déu que ho estan intentant –i a fe de Déu que ho estan intentant.

Senyor Iceta, jo crec que vostè, sense adonar-se, o sí –o sí–, ha fet una sèrie de comentaris de «al final s'imposa la realitat». «El president Puigdemont el volien investir i s'imposa la realitat.» «El senyor Jordi Sànchez el volien investir i s'imposa la realitat.» Quina és la realitat que li agrada a vostè? Aquesta? Que els diputats electes pel poble de Catalunya no puguin fer ús dels seus drets? És aquesta la realitat que vostè...? Fins que hi hagi algú que a vostès els agradi? No ho sé... Vostè..., potser jo arriba un punt que penso que el senyor Rajoy, fins que vostè no pugui ser el que pugui aquí dalt, no parará d'inhabilitar i no parará de posar impediments a les diferents investidures.

Vostè ens parla del 155 com si no hi tingués res a veure. Escolti, alguna de les situacions..., alguna de les situacions de persones que avui no poden estar aquí són com a conseqüència del 155, que tot estava calculat. I, per tant, vostè hauria de tenir una mica més de tacte, perquè vostè, del 155, n'és tan responsable com els que el van signar. (*aplaudiments*.) Perquè vostè el va votar. I, per tant, senyor Iceta, hi pot posar la cara més amable o menys amable, però vostè és igual de responsable que els del 155.

I, escolti, no ens digui: «No és possible república sense desobediència..., o canviem.» Què hem canviat? Escolti, jo he parlat de com ens ho fem, perquè ens ho volem fer, de donar sortida al resultat del 21 de desembre, de les forces que nosaltres representem. Tenim ja una cartografia vista de segons quines coses i com les gastem a l'Estat espanyol. I hem de ser sincers, i hem de dir com nosaltres ho fem. I per això volem arribar a un acord el màxim majoritari possible. Però el primer que, d'entrada, fem... –una cosa que venint de part d'alguns s'hauria de posar molt en valor, perquè hem patit a les nostres carns aquesta voluntat de repressió i Déu sap què ens tornarà a passar–, nosaltres oferim diàleg.

Perquè algú em preguntava: «Quin és el Jordi Turull que hi ha aquí?, el que era independentista?, el que no era independentista? El Jordi Turull sempre ha sigut independentista i sempre serà independentista. Però també és el Jordi Turull que creu que des del diàleg i des de l'acord es poden donar sortides a la voluntat determinada per les urnes. Aquest és el Jordi Turull que ha vingut aquí. Hem ofert la mà estesa. Mà estesa, a qui? A aquells que fins ara només ens han reaccionat a cop de porra, a cop de querella o a cop d'empresonament. Però, malgrat això, no ens hem de deixar portar pels nostres impulsos. Tenim, ja ho he dit, hem de ser i ens hem de fer dignes del resultat de les eleccions del 21 de desembre. I creiem que una de les maneres, que no pararem mai d'insistir, perquè ho vam dir sempre i sempre i sempre..., és que nosaltres volem seure a dialogar. Perquè les coses s'arreglen, es poden arreglar parlant.

I he dit, diàleg no vol dir renúncia. Nosaltres no renunciem als nostres compromisos del 21 de desembre. No renunciem als nostres compromisos. Precisament... (*veus de fons*), doncs, escolti, miri el programa electoral i li quedarà claríssim quins són els nostres compromisos. Ara tenim trenta-quatre..., en el cas de Junts per Catalunya, tenim trenta-quatre diputats; Esquerra Republicana té trenta-dos diputats; la

CUP té quatre diputats. Volem la unitat, però és cert, com deia el senyor Riera, que la unitat no s'ha de fer a costa de que es faci tot com un vol. I hem de trobar l'acord, perquè la gent, senyor Riera, ens demana unitat.

I és veritat, hi insisteixo, la unitat no es fa a base de que tothom faci el que jo dic, i és així, però crec que nosaltres no podem fallar en aquest sentit. I hem de mirar de fer les coses, ara que ja hem tingut un tast de com va tot..., doncs, fer les coses no per quedar bé, sinó perquè vagin bé. I estic segur que és la voluntat de tots. I que per això, doncs, durant molt de temps hem pogut estar parlant, no ens hem posat d'acord perquè vostès, legítimament, ho poden veure d'una manera i nosaltres d'una altra, però estic segur que, en el fons, tot ho fem legítimament, pensant que el que defendem cadascú és la manera que pot anar millor. Per tant, aquí no hi ha ni renunciïes ni canvis ni tot això.

Però evidentment que jo crec que en el moment en que hi hagi un acord molt més ampli..., i jo he entrat en aquesta investidura sabent, doncs, que no seria escollit, però hi he volgut ser. I ja ho he dit abans: als llocs s'hi ha d'estar a les verdes i s'hi ha d'estar a les madures. Si arriba un acord que fa possible, doncs, la meua investidura dissabte, ja em podré submergir molt més en els temes de si hi ha hagut un acord i en quins termes es fa aquest acord. Però jo..., sempre m'ha agradat més fer les coses pensant –íntimament; em puc equivocar– que vagin bé que no senzillament per quedar bé.

La responsabilitat que tenim, altíssima. La gent, el 21 de desembre, la gent que defensa la independència de Catalunya va fer una heroïcitat –va fer una heroïcitats–, perquè candidats a la presó, candidats a l'exili, la situació com estava, l'Estat grapejant les institucions de la Generalitat amb el 155, i la gent va tornar a respondre. Saben per què? Per allò que deia Eduard Pujol, per un tema de dignitat; la gent deia «dignitat», deia «unitat» i deia «país».

Catalunya fa molts anys que ha de combatre en situacions d'aquestes, i Catalunya sempre ha aguantat. Catalunya sempre ha aguantat, perquè quan se li vol tocar la dignitat, la dignitat a les persones..., és la darrera cosa que un pot perdre. Jo..., m'agradaria poder arribar a un acord i seguirem treballant, perquè això és el que la gent ens demana.

Perquè la gent s'ha mobilitzat molt, pacíficament, sempre pacíficament. Ha fet manifestacions que han enlluernat el món. La gent, quan s'ha donat la mà no ha preguntat al del costat de qui eren, si era de la CUP o era d'Esquerra Republicana, o era de Junts pel Sí en aquell moment, o de Junts per Catalunya, o del PDECAT, o de qui era; no ho havia preguntat, no es preguntava, perquè és la unitat que fa avançar els pobles i sí, sempre ho fa de manera pacífica.

Per tant, escolti, no diguin: «Aquest ha fet un canvi de rumb, aquí ha fet un discurs no sé què.» No, no; tenim una altíssima responsabilitat: més de 2 milions de persones. Tenim els diputats i no tenim els vots; setanta diputats però que no són aquí setanta diputats, sinó que només disposem de seixanta-vuit, seixanta-vuit diputats, però tot i així, nosaltres perseverarem per arribar a un acord.

Jo, senyor Domènech, jo li haig de dir una cosa, jo els vull agrair el paper que ha tingut la seva força política amb el 155. Els hi haig d'agrar. Li vull agrair, i és així, perquè vostès, doncs..., potser portant-los problemes en altres indrets de l'Estat, el fet de posar-se al costat, doncs, del rebuig al 155 o dels presos polítics, i jo els hi vull..., jo en aquest cas els hi vull agrair. En la passada legislatura vam ser capaços d'arribar a molts acords en lleis que he citat. I estic capaç..., que, si tirés endavant la investidura, podríem arribar a molts acords. No anem amb prejudicis –no anem amb prejudicis. Vostè em diu: «Vostè representa la Convergència...»; sí, jo he militat a Convergència durant molts anys, i ara al PDECAT, i molt content –i molt content–; què li haig de dir. I evidentment que no vol dir que estigui content de tot, però jo no renegaré del que ha estat la meua trajectòria.

Jo també..., moltes vegades, vostès, m'agradaria que s'assemblessin molt, doncs, al paper que va fer el PSUC en els anys més transcendents d'aquesta història, perquè tot i no compartir ideològicament res... –jo era molt petit, llavors, eh?–, però sí que tothom li ha reconegut, al PSUC, el seu paper en la història d'aquest país. Entre altres coses, en el tema de la normalització lingüística. La normalització lingüística, sense la implicació de moltes forces polítiques, però sense la implicació, en aquelles èpoques, del PSUC, no hagués estat possible. I, per tant, permeti'm que jo avui no li vagi amb retrets.

Saben que per temes ideològics o per apriorismes, doncs, ja ho saben, no ens posarem d'acord. Jo mai seré el seu candidat i, senyor Domènech, tampoc li donaria cap sorpresa si li digués que vostè mai seria el meu candidat. Excepte... *(Rialles.)* No... Excepte que jo defensaria que si vingués un decret de Madrid pel 155 i vostè fos president de la Generalitat de Catalunya, vostè seria el meu president de la Generalitat de Catalunya. *(Aplaudiments.)* Això sí que ho faria sempre; ho faria. Suposo que no passarà...

I senyor Sabrià, jo li vull agrair el seu suport, el suport d'Esquerra Republicana. També tot el que vostè ha comentat; també una cosa que a mi m'entusiasma, que n'hem parlat molt i que m'agradaria molt que poguéssim fer, són aquests grans debats de quin país imaginem, de quin país volem. Perquè les circumstàncies han canviat tant, i a vegades les polítiques sembla que vagin igual que quan s'havien creat, i ara les situacions no tenen res a veure. Que jo soc un gran entusiasta de fer aquests grans debats, començant per la mateixa Administració. L'Administració va ser creada, en un moment, per defensar-se ella mateixa, fa cent cinquanta anys, i, per tant, per defensar-se dels ciutadans, i ara, la gent el que exigeix és que les administracions els vetllin, siguin amables i estiguin al servei dels ciutadans. Coses com el silenci administratiu, de dir, l'Administració ni et contesta i té raó l'Administració, això potser fa cent anys podia tenir sentit, però actualment és un insult al ciutadà. I qui diu això, diu en tots els temes de la sanitat, de l'educació, de tot això, i, per tant, entusiasmats amb què puguem fer tots aquests debats.

I res més. Els agraeixo també el to, i crec que no han tingut un to crispat. I, sobretot, jo he començat dient que l'hora era greu i l'hora era esperançadora, i vull acabar amb una frase del president Macià, que va dir també, en un moment, allò de: «Catalans, sapigueu fer-vos dignes de Catalunya.» Estic segur, president Macià, que som, serem dignes del poble de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Saben els grups que el temps que ha emprat ara el candidat se l'han de repartir i en aquest cas els correspon quatre minuts per grup parlamentari. Farem, amb el mateix torn que hem fet el debat. Per tant, li correspon ara a la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyor president. Senyor Turull, jo respondré, si em permet el senyor Pujol, al senyor Turull, que ja sé que potser el seu propi grup parlamentari no es creu que avui és un candidat, però és que el discurs a respondre per la resta de parlamentaris correspon al candidat. I, per tant, jo sí que respectaré almenys aquest formalisme i suposo que vostès ho haurien de fer –jo crec, eh?–, respectar una miqueta, dissimular, i fer veure que sí, que es creuen que el senyor Turull és el candidat avui. *(Aplaudiments.)*

Només un petit comentari, però: el seu discurs és el discurs típic del nacionalisme. Perquè vostès han fet referència, diverses vegades, durant el seu discurs, al poble de Catalunya; tot el poble de Catalunya està amb vostè, senyor Turull, «el poble de Catalunya», «Catalunya vol...», «Catalunya desitja...» Senyor Pujol, els seus votants són poble de Catalunya i els nostres, també. Els seus votants... *(Aplaudiments.)*

Els seus votants tenen dignitat –que vostè ha apel·lat diverses vegades a la dignitat dels seus votants–, els nostres, també. L'hi dic perquè el seu discurs és nacionalista cent per cent.

Li agraeixo, senyor Turull, almenys, un reconeixement respecte a la victòria de Ciutadans, i jo sí, l'hi reconec: vostès tenen majoria al Parlament, això no ho he negat mai. Vostès han negat, de tant en tant, que hem guanyat les eleccions; sembla que les ha guanyades el senyor Puigdemont, que sembla que..., aquestes eleccions..., no, vostès tenen setanta diputats, amb una llei electoral injusta. I nosaltres... (*For-ta remor de veus.*) Sí, sí, sí, perquè vostès tenen... Ara el senyor Pujol els dirà que no parlin mentre parla una altra candidata, no?, com vostè m'ha dit a mi, suposo. (*Aplaudiments.*) Vostès tenen el 47 per cent dels vots i tenen una majoria absoluta al Parlament de Catalunya. I això què ho fa? una llei electoral que jo considero que és injusta. (*Remor de veus.*)

El president

Un moment. Un moment, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí.

El president

Demano silenci i respecte per qui té l'ús de la paraula. En aquest moment, la senyora Arrimadas, si us plau.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyor president. Només li dic que reconeguim que no tenen majoria social. I jo que pertanyo..., bé, que tenim el grup parlamentari que ha guanyat les eleccions, respectem les lleis que no ens agraden, perquè som demòcrates. I perquè segons el seu relat jo, que he guanyat les eleccions, tindria el mandat democràtic de saltar-me la llei electoral, perquè no m'agrada. Però no ho faré, perquè això seria fer de senyor Puigdemont, i crec que per fer de senyor Puigdemont ja tenen vostès diversos candidats. (*Aplaudiments.*)

Propostes. Propostes..., només tinc un minut i mig. Jo només li demano que escolti els discursos de la resta de parlamentaris. Perquè jo he fet propostes, i no és el meu paper, perquè, hi insisteixo, encara que no s'ho cregui vostè, ni el seu grup, vostè avui anava de candidat a la Presidència de la Generalitat, i havia de fer un discurs de propostes, i els parlamentaris i la resta de grups respondre al seu discurs. Jo he parlat de retorn d'empreses, he parlat de llistes d'espera, he parlat de pacte per la prioritització de polítiques socials, he parlat d'infraestructures, però sap per què vostè sembla que no ha sentit les meves paraules? Perquè he dit que aquestes propostes es podrien portar a terme, perquè aquí hi ha marge de consens per parlar d'aquestes qüestions i per aprovar lleis en aquests àmbits.

Però vostès no volen consens, perquè a vostès els agrada el caos i la confrontació. Perquè per acabar amb aquesta confrontació haurien de venir aquí i dir la veritat als catalans, i això no ho volen fer. No volen dir la veritat, que, hi insisteixo, això sí que hauria estat un exercici de valentia, senyor Turull. De veritat. Perquè vostès diuen: «No, és que nosaltres hem governat per tothom.» No! I no és cert, tampoc, encara que algun parlamentari ho hagi dit, que només han governat per a la gent independentista. No han governat per ningú, senyor Turull –ningú–; ni per als seus votants, ni per als nostres votants, ni per a la resta de votants. Perquè no han donat cap independència, ni cap república, ni cap desobediència, ni han fet tornar el senyor Puigdemont, ni han fet fora la gent de la presó..., perquè no han complert cap de les promeses que vostès han fet tots aquests anys. I això és una mentida adreçada, específicament, als seus votants.

Perquè vostè deia: «No menysprear els votants independentistes.» No, mai! Jo crec que el pitjor menyspreu que es pot fer és mentir als vostres, als seus votants i dir

una mentida que vostès saben que no és veritat. Això sí que potser és menysprear els somnis i les esperances de molta gent, que vostès mateixos han construït.

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

I, per acabar, no ens donin lliçons ni de democràcia ni de diàleg ni de com cosir la societat catalana, perquè l'única cosa que han aconseguit no és separar Catalunya de la resta d'Espanya, és dividir en dos la societat catalana.

Tinguin la valentia de dir als seus votants, sobretot, que els nostres ja..., no cal que els hi diguin, que tot això no anava de debò, que tot això no donarà els fruits que van prometre.

El president

Senyora Arrimadas, si us plau...

Inés Arrimadas García

Si tenen aquesta valentia, potser –i acabo, president, ara mateix– potser podem començar a cosir aquesta societat que vostès han trencat per la meitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació té la paraula el senyor Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bé, escoltades totes les parts, tenim clar que avui no ho assolirem, però tenim el deure de donar forma a la victòria del 21 de desembre. Si avui no sortim amb un president, haurem perdut una oportunitat, però no defallirem. Persistirem, tindrem altres oportunitats i les hem de construir junts, amb tot el bloc republicà i amb qui s'hi vulgui afegir. El resultat del 21 de desembre és un tresor, i no el podem llençar. La gent, però encara més la gent quan la sumem amb les institucions, són el nostre tresor més preuat, és el que ens ha fet avançar, és el que ens ha portat els dies més grans de la nostra història, de la nostra història més recent.

Avui teníem una oportunitat d'agafar aire, de posar eines al servei de la majoria, de posar eines al servei de la ciutadania, de governar-nos; amb modèstia, amb poques eines, certament, amb dificultats, però governar-nos. I governar-nos és un element absolutament bàsic per portar a terme els valors republicans.

Molta gent ha lluitat per arribar fins aquí, i la seva lluita s'ha de transformar en respostes. No només en respostes contra la repressió; també ens cal donar forma a la victòria de l'1 d'octubre i del 21 de desembre per fer créixer les majories, per construir, construir i construir.

Avui l'Estat no volia Jordi Turull, i nosaltres teníem l'oportunitat de tenir Jordi Turull investit. Però per nosaltres el repte continua, la necessitat de créixer també, i la necessitat que aquest sigui un repte pacífic i democràtic també. No hi renunciarem mai –no hi renunciarem mai. No renunciarem mai a ser un sol poble ni renunciarem mai a la llibertat.

Tres respostes molt breus a algunes de les intervencions. Senyor Iceta, les condicions per treballar junts, malgrat les discrepàncies, sempre hi són, menys quan algú el que vol és fracturar. I malauradament vostè, en alguns casos, s'ha ajuntat amb aquests que volien la fractura. I per nosaltres això és una llàstima. Tornin a voler sumar, tornin a voler sumar en lloc de voler trencar, i ens trobarem.

Als senyors de Ciutadans, amb una nova llei electoral de circumscripció única, perden dos diputats, però no passa re *(aplaudiments)*: a vostès el que els agrada és repetir, repetir, repetir i repetir el seu discurs, i, per tant, poden anar-lo repetint, *erre que erre*.

A la senyora Arrimadas i al senyor Albiol, perquè ho han anat repetint: això no és ni una passarella, ni un *cortijo*, ni un escenari, ni un teatre: això és la seu de la veu del poble, i venim a debatre i a legislar. Prou frivolitats. (*Aplaudiments.*)

I vaig acabant, perquè només queda un minut. Això no va de qui crida més, va de sumar complicitats; no va d'excloure a ningú, va de fer camí i va de fer camí tots junts. No va de fer fora a qui no pensa exactament com un mateix. Catalunya és terra d'acollida, de fusió, de suma, de suma de realitats, i d'això n'ha sortit el millor que tenim com a país. I som on som per no haver imposat re, sinó per una llarga suma de complicitats, de pensaments i d'estratègies. Nosaltres no som aquí per picar-nos al pit; som aquí per seguir sumant, per seguir avançant. Si algú vol baixar del carro ara, pot fer-ho. Si algú vol retreure qualsevol cosa a qui ha passat dies i nits a Estremera o a Soto, és lliure de fer-ho. Però, per compromís amb la ciutadania, amb els drets civils, per cultura antirepressiva i de solidaritat, no ho podem compartir de cap manera. En tot cas, com hem fet sempre, tornarem a seure tots junts, tornarem a parlar, i segur –segur– que acabarem trobant el punt d'acord. El país es mereix que ens en sortim.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. És el torn, ara, del senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt breument. En Xavier Domènech, que és historiador, sap que la història només passa una vegada. I, clar, des del moment que vostès van sumar els seus vots als del PP per bloquejar la investidura de Pedro Sánchez, no sabem quina hagués estat l'alternativa. (*Aplaudiments.*)

A Sergi Sabrià..., jo mantinc el que he dit, tot; i quedarà. No crec que la solució sigui que algú s'afegeixi a un bloc. Jo crec que precisament el meu discurs ha anat adreçat a la idea de no quallar una política de blocs enfrontats. I, per tant, és tota una altra lògica, que entenc que sigui..., és molt difícil per a tothom. Els blocs donen seguretat a vegades, però jo crec que hem de buscar tots el risc, si volem buscar l'èxit.

El senyor Pujol diu que enyora el PSC dels vuitanta. Bé, jo li vull recordar, com soc més gran que vostè –encara que potser no ho sembla (*rialles*)–, l'any 82 el PSC ja era titllat de botifler pels nacionalistes, i l'any 84 el líder del PSC va patir un intent d'agressió en el vestíbul d'aquest Parlament mentre se l'increpava de botifler. Vull dir que aquesta tradició de desqualificació és antiga. (*Aplaudiments.*)

Diu..., i ara al candidat, perquè efectivament té raó Inés Arrimadas: el nostre debat és amb el candidat. Quan jo dic que el que no pot ser no pot ser, dic exactament el que va dir Carles Puigdemont quan va dir: «No es pot governar des de la presó.» Aquesta frase és d'ell; això no considero que sigui desmerèixer ningú. Vostè diu: «Vostès són responsables de l'article 155.» Miri, jo l'hi dic diferent: els únics responsables de l'article 155 són aquells que van tòrcer la voluntat i la decisió del president Puigdemont de convocar eleccions, i vostè els coneix bé.

Jo, la veritat és que li feia una pregunta de si això era un punt d'inflexió, i ja he vist que no. Vostès estan còmodes amb la seva lògica; no s'ha atrevit a dir que l'acord d'investidura realment és l'acord d'investidura, però estan en una lògica que nosaltres no podem compartir ni participar-hi. Però, com els deia, la reflexió que he posat al damunt de la taula en el debat queda per a qui la vulgui. I ho he dit: és permanent, parteix de les conviccions, d'una certa idea d'aquest país i de com ha avançat i de com ha retrocedit. I, creguin-me, els darrers anys, Catalunya ha retrocedit. Potser no era –segur– la intenció, potser no s'era prou conscient dels riscos que es prenién, però avui tenim un país més dividit, econòmicament més empobrit, amb unes institucions més deteriorades i amb una quantitat d'energia malbaratada.

I vostès tenen la possibilitat de reflexionar. Jo no dic, fixi's... Podria dir: «Rectifiquin!» No, no: de reflexionar sobre si la nova etapa política no requereix altres elements, altres ingredients, altres actituds i altres tarannàs, i majories molt més àmplies. Si vostès consideren que no, hi estan en el seu dret. Però pensin també que el cost de refer una majoria en els termes que hem sentit avui en el debat, les intervencions d'altres grups parlamentaris..., implicaran molt probablement un cost encara més gran del que ja hem patit, que des del nostre punt de vista és massa alt.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta. Senyor Domènech, endavant –endavant.

Xavier Domènech Sampere

El Miquel, el Miquel Iceta..., em deies que, com que era historiador, sabia que la història no es repeteix mai. Bé, Hegel deia que sempre es repeteix; es repeteix una, dues, tres vegades. Marx apuntava que la primera era com a tragèdia, i la segona, com a tragicomèdia. L'argument aquest ja és còmic, Miquel. El problema, tu i jo, a més a més, el coneixem: va haver-hi un assassinat al comitè federal, i moltes coses es van acabar. Però això és el passat –això és el passat. Podeu mirar al futur i fer fora el Partit Popular, que això es pot fer ara mateix? Ara mateix, es pot fer.

Però, ràpidament, perquè no anava amb tu, però com t'has referit a mi, doncs, he hagut de contestar; però, vaja... Avui hem sabut diverses coses. Primer, que la majoria que se'ns explicava que havia guanyat el 21 de desembre ja no és tan majoria, pel que hem vist del que deia el senyor Carles Riera. Jo crec que hi ha una constatació de fons que hauríeu de fer aquesta majoria, que és que cada cop és una majoria més de passat i no de futur, és a dir que no se sap quina és la vostra proposta, quina és l'estratègia, quina és la tàctica. I crec que no se sap perquè no la sabeu. En cap cas, eh? Tampoc els que pensen que sí. Jo crec que no.

Em referiré a... El senyor Pujol –li contesto a vostè, però el senyor Pujol s'ha referit a mi– deia que ell no sabia ben bé on estava aquest... Està bé, perquè abans era equidistant, ara és entre Madrid i Barcelona, no?; bé, deu ser una cosa així. Bé, estem arreu; a diferència de vostès, estem a tot arreu. És a dir, quan hi ha una moció de censura al Congrés i vostès decideixen no donar recolzament per fer fora el PP, nosaltres presentem una moció de censura. I a Catalunya estem defensant també la sobirania de Catalunya.

Perquè Catalunya no és el gat de Schrödinger, no és allò que no se sap si està mort o viu fins que no s'obre la caixa. O sigui, a Catalunya hi han realitats. Per exemple, hi ha institucions que s'han de recuperar?, o més reflex d'un estat autònom que s'ha de menysprear? Hi han noves organitzacions i noves propostes polítiques absolutament noves?, o tenim el partit del 3 per cent a dintre? Hi ha lluita contra la repressió quan aquesta afecta els independentistes?, o, quan afecta els activistes del 15-M, llavors anem a la fiscalia i demanem que els posin presó? Hi ha un sol poble?, o hi ha retallades que es consoliden reiteradament mentre es va parlant que l'emancipació nacional i l'emancipació social van juntes? A Catalunya, fem fora el PP?, o seguim explicant que es pot desconnectar del Partit Popular?

A Catalunya hi ha èpica –vostè ha fet un gran discurs, un gran discurs, ho he de reconèixer, i vostè també, eh?, a la segona part també–, però..., hi ha èpica, èpica, retòrica, retòrica, retòrica, retòrica? O també hi ha política, estratègia..., no només aquí, sinó arreu? Perquè nosaltres sí, estem arreu, perquè la millor forma de defensar Catalunya és estar arreu, i no només atrapats en la retòrica, que no ens porta enlloc.

Em deia vostè: «la tradició del PSUC». La tradició del PSUC és la construcció d'un país net, nou, de justícia social, amb *tots* els catalans i les catalanes, no només amb una part dels catalans i les catalanes. Un país, també, sí, de llibertat, d'igualtat

i de fraternitat. Un país, sí, llavors sí, no com a retòrica, no com a paraula, sinó com a lluita constant. Un país d'un sol poble. Sí, és la nostra tradició.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Domènech. És el torn, ara, del senyor Riera. Li recordo que té dos minuts. Sembla que ho vol fer des de l'escó. Sí? (*Pausa.*) Endavant –endavant.

Carles Riera Albert

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) ...al nostre torn d'intervenció.

Gràcies.

El president

D'acord, molt bé. Doncs, per tant, és el torn del senyor García Albiol. Endavant.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyor president. Entenc que aleshores tinc quatre minuts, havent renunciat... (*Rialles i remor de veus.*)

El president

No. El Subgrup de la CUP ha renunciat al seu torn...

Xavier García Albiol

Molt bé.

El president

...no l'ha cedit a ningú. Per tant, té dos minuts.

Xavier García Albiol

Senyor Turull, jo el que li vull dir..., l'hi apuntava a l'inici de la meva intervenció: no sabia amb quin Jordi Turull ens havíem de quedar, si amb el de la campanya, si amb el conseller o amb el candidat a la presidència. Ara li he de fer una doble pregunta en la mateixa direcció, senyor Turull: jo no sé si ens hem de quedar amb la seva primera intervenció; amb la intervenció del portaveu del seu grup, que ha vingut a fer una agressió verbal absolutament a tothom que no pensa igual que ell, o ens hem de quedar també amb el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, que ha manifestat que li donarà suport. L'hi dic amb tota sinceritat.

Vostè apuntava a la seva intervenció –és un dubte que ens queda– que vostè manté els compromisos –m'ho he apuntat. I la meua pregunta és: quins compromisos manté? Perquè en la seva intervenció avui, en una part molt important, re té a veure el document d'acord de govern que han signat Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, un document a on es contempen una sèrie de compromisos. No sabem si són aquests als que vostè es refereix, si són els compromisos amb els que es va presentar a les eleccions o són els compromisos que ens ha plantejat al llarg d'aquesta tarda. Per tant, jo li demanaria que de cara al futur, de cara al proper dissabte, sigui una miqueta més clar, sobretot..., i és una cosa que li agraiem tots, els que no li donem suport i segurament aquells homes i dones que són independentistes: el que li demanaria és que fos sincer –fos sincer. Perquè, o ens ha enganyat una miqueta avui amb la seva intervenció, o ha estat mentint durant molt de temps en els darrers mesos.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn, ara, del senyor Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé, senyor Albiol, jo soc de fer la farina plana, i no em trobarà per l'esgrima dialèctica.

Senyor Domènech, li agraeixo el comentari que ha fet de la meva intervenció, i entendre que estic més a prop de vostè que del senyor Albiol; no només per això, sinó perquè, evidentment, a l'hora de plantar cara a la repressió, a les repressions, sempre m'hi trobarà; sempre em trobarà al seu costat i al costat del seu grup.

Dit això, per fer una mica de resum. Un té la sensació que estem on érem, que tenim tot el dret a ser allò que vulguem ser i que no renunciem a aquest dret, hi tenim dret.

I això sí, hem d'estar alerta, perquè tinc la sensació que allò que som tampoc els agrada que siguem. Per tant, tenim dos problemes, no només de futur, sinó també de present.

El problema no és el president Puigdemont, que també, el problema no és el candidat Jordi Sànchez, que també, el problema no és el candidat a la presidència Jordi Turull, que també, jo tinc la sensació que per al Govern de l'Estat i per a determinades forces polítiques el problema és la Generalitat i el problema és Catalunya.

I ja som al cap del carrer. Dignitat. I per aquesta dignitat acabaré la meva intervenció anunciant que marxem cap a Madrid, que demà tenim una jornada complicada, però que plantarem cara amb tota la dignitat possible. No esteu sols, com he dit en la intervenció anterior, no esteu sols i el poble de Catalunya també està al costat d'aquesta gent. (*Remor de veus.*) Està al costat d'aquesta gent... (*persisteix la remor de veus*), està al costat d'aquesta gent...

El president

Si us plau, si us plau!

Eduard Pujol i Bonell

...amenaçada de presó per haver escoltat, cívicament i pacíficament, la voluntat col·lectiva del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Bé. Un cop finalitzades les intervencions dels representats dels grups i dels subgrups... (*Remor de veus.*) Si us plau, silenci! (*Pausa.*) Un cop finalitzades... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau! (*Pausa.*) Un cop finalitzades les intervencions dels grups i dels subgrups, deia, es procedeix a la votació.

Abans d'iniciar la votació els haig de recordar les dues delegacions de vot presentades, d'acord amb l'article 95 del Reglament. El diputat Jordi Sànchez ha delegat el seu vot al senyor Jordi Turull i Negre, diputat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i el diputat Oriol Junqueras ha delegat el seu vot a la senyora Marta Rovira, presidenta del Grup Parlamentari Republicà.

Dit això, i d'acord amb l'article 4.3 de la Llei de Presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 150 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè el candidat resulti investit ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta.

(*Remor de veus.*) Ah, d'acord! Molt bé. Doncs ara que hi som tots, segueixo.

Deia que perquè el candidat pugui resultar investit ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta, i aquesta elecció, aquesta majoria absoluta comporta, alhora, l'aprovació del programa de govern.

Tal com ja he anunciat inicialment, la votació és pública per crida. Es vota, com saben, per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual sigui extret per sorteig.

Cinquanta-cinc. El número correspon al diputat senyor Pol Gibert. Per tant, començarem la votació, insisteixo, per ordre alfabètic. S'hauran d'aixecar i votar dient «sí», dient «no» o dient «abstenció».

Prego, en aquest cas, al secretari segon, el senyor David Pérez, que anomeni els diputats i diputades i, com els he dit, vostès hauran d'aixecar-se i votar.

Començarem pel diputat Pol Gibert.
Secretari, quan vulgui.

El secretari segon

Pol Gibert Horcas: «No.»
Gerard Gómez del Moral i Fuster: «Sí.»
Dimas Gragera Velaz: «No.»
Eva Granados Galiano: «No.»
María Luz Guilarte Sánchez: «No.»
Lluís Guinó Subirós: «Sí.»
Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»
Miquel Iceta Llorens: «No.»
Josep Maria Jové i Lladó: «Sí.»
Oriol Junqueras i Vies (*Marta Rovira diu: «Sí.»*)
Saloua Laouaji Faridi: «Sí.»
Andrea Levy Soler: «No.»
Noemí Llauradó Sans: «Sí.»
Yolanda López Fernández: «No.»
Montserrat Macià i Gou: «Sí.»
Aurora Madaula i Giménez: «Sí.»
Marta Madrenas i Mir: «Sí.»
Ernest Maragall i Mira: «Sí.»
Ignacio Martín Blanco: «No.»
David Mejía Ayra: «No.»
Raúl Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Antoni Morral i Berenguer: «Sí.»
Jordi Munell i Garcia: «Sí.»
Blanca Victoria Navarro Pacheco: «No.»
Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Joan Josep Nuet i Pujals: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Mònica Palacín París: «Sí.»
Teresa Pallarès Piqué: «Sí.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Òscar Peris i Ròdenas: «Sí.»
Carles Puigdemont i Casamajó. No hi és.
Eduard Pujol i Bonell: «Sí.»
Xavier Quinquillà Durich: «Sí.»
Marta Ribas Frías: «No.»
Rut Ribas i Martí: «Sí.»
Carles Riera Albert: «Abstenció.»
Josep Riera i Font: «Sí.»
Javier Rivas Escamilla: «No.»
Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois: «No.»
David Rodríguez González: «Sí.»
Santi Rodríguez i Serra: «No.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Alícia Romero Llano: «No.»
Raül Romeva i Rueda: «Sí.»
Ferran Roquer i Padrosa: «Sí.»
Marta Rovira i Vergés: «Sí.»
Josep Rull i Andreu: «Sí.»
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»

Mònica Sales de la Cruz: «Sí.»
Josep Lluís Salvadó i Tenesa: «Sí.»
Natàlia Sànchez Dipp: «Abstenció.»
Alfonso Sánchez Fisac: «No.»
Jordi Sànchez i Picanyol. Senyor Turull: «Sí.»
Carlos Sánchez Martín: «No.»
Sergio Sanz Jiménez: «No.»
Susana Segovia Sánchez: «No.»
Sonia Sierra Infante: «No.»
Beatriz Silva Gallardo: «No.»
Maria Sirvent Escrig: «Abstenció.»
Bernat Solé i Barril: «Sí.»
Jorge Soler González: «No.»
Marc Solsona i Aixalà: «Sí.»
Anna Tarrés i Campà: «Sí.»
Francesc Ten i Costa: «Sí.»
Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
Quim Torra i Pla: «Sí.»
Jordi Turull i Negre: «Sí.»
Elisabeth Valencia Mimbbrero: «No.»
María Francisca Valle Fuentes: «No.»
Francesc Viaplana Manresa: «Sí.»
Laura Vílchez Sánchez: «No.»
Ruben Wagensberg Ramon: «Sí.»
Bé. (*Rialles.*)
Elisenda Alamany Gutiérrez: «No.»
Jordi Albert i Caballero: «Sí.»
Jéssica Albiach Satorres: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Héctor Amelló Montiu: «No.»
Vidal Aragonés Chicharro: «Abstenció.»
Inés Arrimadas García: «No.»
Elsa Artadi i Vila: «Sí.»
Eva Baró Ramos: «Sí.»
Martín Eusebio Barra López: «No.»
Dolors Bassa i Coll: «Sí.»
Albert Batet i Canadell: «Sí.»
Susana Beltrán García: «No.»
David Bertran Román: «No.»
Laura Borràs i Castanyer: «Sí.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Rafel Bruguera Batalla: «No.»
José María Cano Navarro: «No.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Jean Castel Sucarrat: «No.»
Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»
Carles Castillo Rosique: «No.»
Anna Caula i Paretas: «Sí.»
David Cid Colomer: «No.»
Ferran Civit i Martí: «Sí.»
Narcís Clara Lloret: «Sí.»
Antoni Comín Oliveres. No hi és.
Francesc de Dalmasas i Thió: «Sí.»
Noemí de la Calle Sifré: «No.»

Fernando de Páramo Gómez: «No.»
Carmen de Rivera i Pla: «No.»
Adriana Delgado i Herreros: «Sí.»
Jenn Díaz Ruiz: «Sí.»
Xavier Domènech Sampere: «No.»
Francisco Javier Domínguez Serrano: «No.»
Najat Driouech Ben Moussa: «Sí.»
Assumpta Escarp Gibert: «No.»
Ramon Espadaler Parcerisas: «No.»
Gemma Espigares Tribó: «Sí.»
Antonio Espinosa Cerrato: «No.»
Alejandro Fernández Álvarez: «No.»
Maialen Fernández Cabezas: «No.»
María del Camino Fernández Riol: «No.»
Munia Fernández-Jordán Celorio: «No.»
Maria Isabel Ferrer i Álvarez: «Sí.»
Lluís Font i Espinós: «Sí.»
Carme Forcadell i Lluís: «Sí.»
Josep Maria Forné i Febrer: «Sí.»
Montserrat Fornells i Solé: «Sí.»
Irene Fornós Curto: «Sí.»
Imma Gallardo Barceló: «Sí.»
Xavier García Albiol: «No.»
Gemma Geis i Carreras: «Sí.»
Anna Geli i España: «Òc.»
Falta algun diputat? (*Pausa.*) No, no? (*Pausa.*) Bé, doncs, anem a la Mesa. Sí.
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Joan García González: «No.»
David Pérez Ibáñez: «No.»
Eusebi Campdepadrós i Pucurull: «Sí.»
José María Espejo-Saavedra Conesa: «No.»
Josep Costa i Rosselló: «Sí.»
Roger Torrent i Ramió: «Sí.»
(*Remor de veus.*)

El president

Passarem ara al recompte. (*Pausa.*)

Molt bé. El resultat de la votació ha estat el següent: 64 vots, «sí»; 65 vots, «no», i 4 abstencions.

Atès, per tant, que el senyor Jordi Turull en aquesta votació no ha obtingut la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, i d'acord amb l'article 4.4 de l'esmentada llei, el candidat ha de sotmetre's a un segon debat i a una segona votació, en la qual serà suficient la majoria simple.

En aquest cas, la sessió es reprendrà el dia 24, dissabte dia 24, a les deu del matí. Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les deu del vespre i dotze minuts.